

“อเล็ก! เอาคืนมาเดี๋ยวนี้ล่ะ!”

อลิสร้องลั่นพลาตตรงเข้าไปแย่ง แต่ชายหนุ่มหลบเลี้ยวไปรอบๆ ห้อง
 “ใครให้มาหรือ นี่มันไม่ใช่เพชรนี่ แต่ทำไมมันสวยแบบนี้ ของแบบนี้
 แม้แต่ร้านเครื่องประดับที่ดีที่สุดของออสยังไม่มีขายเลยนะ” อเล็กพรั้งถามโดย
 ไม่สนใจหญิงสาวที่พยายามแย่งคืนอย่างเอาเป็นเอาตาย

“เรื่องนั้นเธอไม่จำเป็นต้องรู้ เอาคืนมา”

อลิสโถมเข้าไปแย่งจนร่างกายแทบชิดกับชายหนุ่ม เธอสนใจแต่ของที่อยู่ในมืออีกฝ่ายจึงไม่ใส่ใจเรื่องอื่น อเล็กจึงกลายเป็นฝ่ายยืนตัวแข็งเสียวเองจน
 ในที่สุดหญิงสาวก็แย่งกล่องกำมะหยี่สีแดงคืนไปได้

“เธอลงไปรอฉันข้างล่างเถอะอเล็ก ไม่อย่างนั้นเธอคงต้องไปงานคนเดียว
 แล้ว” อลิสชูด้วยความโมโห

ชายหนุ่มหน้าเสีย ทำที่ที่หญิงสาวแสดงให้เห็นว่าสร้อยเส้นนั้นสำคัญ
 ขนาดไหนทำให้เขาชักหงุดหงิด แต่ก็ไม่อาจทำอะไรได้ จึงต้องเดินออกไปจาก
 ห้องแต่โดยดี

หลังจากที่อเล็กออกจากห้องไปแล้ว อลิสก็นั่งลงบนเตียงอย่างอ่อนใจ เธอ
 หยิบสร้อยขึ้นมาจกกล่องพลาตมองประกายระยิบระยับของมันอย่างปลื้มปิติ

สิ่งที่เหนือกว่าความงามของมันก็คือ... เพราะมันเป็นเครื่องประดับที่เซโรทำ

ขึ้นมาเพื่อเธอโดยเฉพาะ หญิงสาวจึงให้ความสำคัญกับมันมาก

“ทางนี้?”

เสียงครูชที่ตั้งแ้วมา สะกิดให้เซโรซึ่งเดินอย่างเหม่อลอยรู้สึกตัว

“ตายละ เลือดฟ้าของคุณ” บิลตกใจเมื่อเห็นเลือดฟ้าของเซโรมีรอยขาดวิน
และเปราะเปื้อน

“ไปพัดกับหมาที่ไหนมาปะ” ครูชถามพลางปิดฝุ่นที่เลือดให้

“ช่างเถอะ” เซโรจับมือของครูชออกพลางเดินผ่านไปนั่งตรงซุ้มเล็กๆ
รอบๆ ที่จัดงาน เขาไม่พูดอะไร สีหน้านิ่งเฉย ฝ้ามองผู้คนที่เดินเข้าไปในงาน
อย่างเงียบๆ

“คุณเซโร” บิลทำท่าจะเข้าไปถาม แม้สีหน้าของอีกฝ่ายจะดูนิ่งเฉยเหมือน
ปกติ แต่ทุกคนก็รู้สึกได้ว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ

“บิล เราบปล่อยให้เขาอยู่เงียบๆ ดึกว่า” ครูชคว้าไหล่บิลไว้พลางสายหน้า
เพราะรู้ว่าถึงพูดอะไรไปตอนนี้เซโรก็คงไม่ฟัง

ทันใดนั้น หญิงสาวในชุดคลุมสีดำก็เดินผ่านพวกเขาเข้าไปหาเซโร

“ทำไมทำหน้าที่เมื่อโลกอย่างนั้นล่ะ”

เสียงหวานๆ ที่ดังขึ้นทำให้เซโรหันมามอง

“มาย!?”

เซโรรีบยืนขึ้นทันทีด้วยความตกใจ ถึงมายาจะสวมชุดคลุมที่มีผ้าปิดลง
มาครึ่งหน้า แต่เขาก็จำเสียงและริมฝีปากสีชมพูอ่อนของเธอได้

“ก็ใช้นะสิ อะไรงั้น...ไม่เจอกันไม่กี่ชั่วโมงถึงกับจะลืมกันเชียวหรือ” มายา
กล่าวด้วยน้ำเสียงเย้าแหย่

“ว่าแต่มายกำลังจะไปไหนเธอ” เซโรถามพลางมองไปรอบๆ

“มายมาช่วยคุณแม่ดูแลความเรียบร้อย...ยีนหนึ่งๆ นะ”

หญิงสาวยื่นมือออกมาจากใต้ผ้าคลุมและชี้ไปที่เซโร ทันใดนั้นเลือดฟ้า
ตรงจุดที่ขาดวินก็เริ่มขยับและต่อส่วนที่ขาดเข้าด้วยกัน

“ขอบคุณ”

หญิงสาวหันไปมองรอบๆ ก่อนจะกระโดดเข้าไปถามเขาๆ

“คงจะเข้าไปในงานสินะ แล้วไหนล่ะคู่ของเธอ”

“ข้างหลังเธอไง” เซโร้ซู้ข้ามไหล่หญิงสาวไปที่ครุชกับบิลซึ่งกำลังยืน
อ้าปากค้าง

“คิกๆ แฟนเธอน่ารักดีนะ” มายาหัวเราะเบาๆ หลังจากเหล่มองบิล

“น่ารักเหอ ฮ่าๆ! บิล ครุช มานี่สิ” เซโร้หัวเราะก๊ากแล้วกวักมือเรียก
“นี่มายา เอ่อ...ไม่ต้องทำหน้าที่แบบนั้น คำสาปของเธอหายไปแล้ว”

เขารีบบอกเมื่อเห็นสีหน้าตกใจสุดขีดของครุชกับบิล

“ส่วนนี่ก็ครุช” เซโร้เดินไปข้างๆ ครุชแล้วตบไหล่ ก่อนหันไปทางบิล
“ส่วนนี้...คนที่มายาบอกว่าน่ารัก...”

บิลสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อเซโร้ตบไหล่ของเขา จึงรีบโค้งคำนับหญิงสาวอย่าง
ลึมตัว

“ผมชื่อบิลครับ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เซโร้...” มายากวักมือเรียกเซโร้ แล้วกระซิบถามจนชายหนุ่มต้องทิ้งตัว
นั่งลงแล้วหัวเราะท้องแข็ง “เธอชอบผู้ชายด้วยก้นนั้นเหอ”

“เปล่าๆ ไม่ใช่แบบนั้น”

แล้วเซโร้ก็เล่าสาเหตุให้ฟังอย่างคร่าวๆ

“เข้าใจละ ว่าแต่เพื่อนของเธอจะจ้องมายาอีกนานไหม” มายาหันไปมอง
ครุชที่ยืนมองเธอจนตาค้าง

“อะ...ขอโทษครับ ผมครุช” เมื่อได้สติครุชจึงรีบตรงเข้าไปยื่นมือแสดง
ความรู้สึก พลางส่งสายตาเจ้าชู้ให้ ถึงแม้มายาจะไม่ได้เปิดเผยใบหน้าให้เห็น
ชัดๆ แต่แบบนี้ยิ่งทำให้เธอตูลึกลับและมีเสน่ห์ไปอีกแบบ

“คนบ้าตัณหา”

หญิงสาวจ้องมองครุชอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา
ทำเอาคนถูกว่ายืนตัวแข็งยิ่งกว่าโดนคำสาป

“โทษทีนะครุช อย่าคิดมากเลย มายาเขาไม่ได้มีเจตนาว่านายเหอ” เซโร้
รีบแก้ตัวแทน

“มายาไม่กวนละ ขอให้สนุกกับงานนะ” หญิงสาวปลีกตัวหมายเดินจากไป
โดยไม่สนใจจะแก้ตัว

“เดี๋ยวก่อนมาย” เซโรซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจเรียก
“สีหน้าดีขึ้นแล้วนี่ คงสบายใจแล้วสินะ” มายาหันมาเอ่ยยิ้มๆ
เซโรรู้สึกอึดอัดที่ใบหน้า เขาสงสัยว่าจะมีสักกี่คนที่แคร่ความรู้สึกของเขา
อย่างนี้

“มีเรื่องจะพูดไม่ใช่หรือ”

“คือว่า...” เซโรอึ้ง

“ไว้ निक ออกไปแล้วค่อยบอกละกัน”

หญิงสาวหันขวับกลับไปจนอีกฝ่ายต้องรีบวิ่งมาดักหน้าไว้

“เฮ้! รีบพูด ราชินีมีคอยท่า เวลาใครใคร” เธอเอ่ยอย่างมีความหมาย
เพราะรู้ว่าเซโรกำลังจะบอกอะไร

“มาย... ช่วยเป็นคู่เข้าไปในงานกับผมนะครับ” เซโรชวนอย่างเขินๆ พอ
พูดจบก็หันแดงขึ้นมาทันที

“ตกลง” หญิงสาวตอบแทบจะทันทีก่อนจะเดินผ่านคนชวมนไป

เซโรยืนงง เมื่อก็เขาหูผาดไปหรือเปล่า มายาตกลงไปงานกับเขานั้นหรือ
ทั้งๆ ที่เคยปฏิเสธเสียงแข็ง

“นั่นละ ยืนตัวแข็งรออยู่แบบนี้สักพักนะ มายาจะกลับไปเปลี่ยนชุด” มายา
หันมามอกก่อนจะใช้คาถาเคลื่อนย้ายหายตัวไป

“พวกเธอนี้เข้ากันได้ดีจังเลยนะ”

เสียงของหญิงสาวดังขึ้น

เซโรที่กำลังยืนอึ้งอยู่หันกลับไปมอง เขาเห็นแอนนาในชุดราชินีตัวรูปสีม่วง
เดินควงคู่มากับมาร์คัส

“แอนนา!”

เซโรร้องออกมาอย่างดีใจพลางเดินตรงเข้าไปหา แต่หญิงสาวรีบยกมือ
ห้ามแล้วเอ่ยกระซำ

“อย่าขยับเขยิว เดี่ยวสาวเจ้ามาแล้วจะหาไม่เจอ”

“ไม่เห็นบอกเลยว่ามางานด้วย” เซโรหยุดเดิน

“ก็บอกแล้วไง ยามที่ท้องฟ้าเต็มไปด้วยดวงดาว ฉันจะมาหาเธอเอง อ้อ!
จริงสิ ยังไม่ได้แนะนำเลย นี่คือมาร์คัส เป็นเพื่อนของฉันเอง”

แอนนาพูดจบ มาร์คัสก็เดินตรงเข้าไปหาเซโรด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง
“ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เช่นกันครับ”

มาร์คัสยื่นมือออกมา เซโรจึงยื่นมือไปจับ แต่อีกฝ่ายกลับออกแรงบีบ
พลาถักมลงกระชับข้างหู

“นายมันตัวสวย”

“มาร์คัส!” แอนนาเรียกเสียงแข็ง

“ขอโทษครับ” ชายหนุ่มก้มหัวให้หญิงสาวเล็กน้อยก่อนจะเดินไปรอที่ทาง
เข้างาน

“ดูท่าเขาจะไม่ชอบฉันเลยนะ” เซโรมองมือตัวเองที่ถูกบีบจนวมซู้

“ขอโทษด้วยนะ เขาเป็นคนที่ค่อนข้างยึดติด แต่ก็ก็เป็นคนที่พึ่งพาได้มาก
ทีเดียว” แอนนาบอกพลาถักหันไปมองมาร์คัสที่กำลังมองมาทางเธออยู่

“แอนนา คินนี่...” เซโรรีบเอ่ยตักไว้ เขาต้องรั้งตัวแอนนาให้อยู่ใกล้เขา
มากที่สุด เพื่อป้องกันไม่ให้นาคตที่หญิงสาวทำนายไว้เกิดขึ้น

“รู้แล้วๆ ไม่ต้องห่วงนะ คินนี่นั้นจะตัวติดกับนายจนเป็นเหมือนเงาเงียว
ละ แต่เรื่องมือสังหารอะไรนั้นพวกเธอต้องจัดการกันเองนะ”

ได้ฟังอย่างนั้นแล้ว เซโรก็สบายใจขึ้นมาเปลาะหนึ่ง

“ว้าว! นี่ใครอีกล่ะ ทำไมนายรู้จักสาวงามเยอะจังพะ” ครูชเอ่ยเสียงดัง
พลาถักเดินเข้ามาหา

“ตายละ ปากหวานจัง” แอนนาหันไปรับคำชมอย่างหน้าชื่นตาบาน

“เอ่อ...นี่...” เซโรกำลังจะแนะนำ แต่ไม่จำเป็นแล้ว เพราะแอนนาเข้าไป
ตีสสนิทกับครูชและบิลเรียบร้อยแล้ว

“บิล เปลี่ยนแผนหน่อยนะ” เซโรอาศัยจังหวะที่แอนนาคุยอยู่กับครูช หัน
ไปบอกเรื่องมายากับบิล

“สบายมากครับ ดีชะอีก ผมจะได้เลิกปลอมตัวแบบนี้” บิลยิ้มหน้าบาน
ทันที

“นายต้องคุมเชิงอยู่ข้างนอกคนเดียวนะ ไหวไหม” เซโรถามอย่างเป็นห่วง

“ไหวสิครับ พื้นที่กว้างๆ แบบนี้ผมทำงานสะดวกกว่าข้างในซะอีก” บิล

รีบบอกเพราะกลัวเซโร่เปลี่ยนใจ

“กำลังคุยอะไรกันอยู่ คุยด้วยคนสิ” มีอาเอ่ยขึ้นจากข้างหลัง

ทุกคนหันไปมอง ทันใดนั่นสีหน้าสนุกสนานก็เปลี่ยนเป็นตกตะลึง มีอาในตอนนั้นแตกต่างจากเดิมจนจำแทบไม่ได้ ผมที่เคยรวบผูกเปียบัดนี้ปล่อยสลายประดับด้วยผ้าตาข่ายที่มีเม็ดไข่มุกเล็กๆ ติดอยู่ ส่วนชุดก็เป็นผ้าเนื้อดีสีครีมแขนยาว ช่วงไหล่แคบ ตรงปลายแขนเลื้อยกว้าง ส่วนล่างเป็นกระโปรงสั้นเย็บติดด้วยกระโปรงยาวผ่ากลางเป็นชั้นนอก ดูแปลกตาแต่ก็สวยเด่นมาก และพัดในมือของเธอยิ่งทำให้หญิงสาวราวกับกลับไปเป็นเจ้าของผู้สูงศักดิ์อีกครั้ง

ทว่าสิ่งที่ทุกคนตะลึงงันต่อจากที่เห็นมีอาก็คือ ชายหนุ่มที่เธอควงคู่มือด้วยแทบไม่ยอมยกมือส่ายตาเลยว่าเป็นคือพ็อก ถึงเขาจะไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรมากนักเพียงแค่แต่งสูทและยืนคู่กับมีอา แต่กลับดูเด่นอย่างเหลือเชื่อ เหมือนเจ้าชายกับเจ้าหญิงในหนังสือ

“มองอะไรกัน ทำอย่างกับไม่เคยเห็นกันมาก่อน” มีอาถาม

“ก็ไม่เคยเห็นนะสิ” ครุซบอก

หญิงสาวจึงหันไปค้อนให้ แล้วเหลือบไปเห็นแอนนาพอดี

“คุณแอนนา” มีอาวิ่งตรงเข้าไปหาทันที ความช่วยเหลือของแอนนาที่เคยได้รับตอนอยู่ที่ฟิลเซียทำให้ทั้งคู่รู้จักกัน

“สวัสดิ์ค่ะองค์หญิงมีอา” แอนนาย่อตัวคำนับ

“ตายจริง อย่าทำแบบนี้สิคะ”

มีอารีบดึงแอนนาให้ยืนขึ้นทันที ทั้งคู่คุยกันอย่างสนิทสนมราวกับรู้จักกันมานาน ระหว่างนั้นเซโร่เห็นแอนนาหันมาสบตาเขาจึงนึกขึ้นได้

“คุณพ็อกครับ” เซโร่เดินเข้าไปหาคนที่ยืนเหม่อมองไปอย่างไร้จุดหมาย

“หือ มีอะไรเหรอ” พ็อกถามอย่างไม่ใส่ใจ

“เพื่อนผมเขาฝากคำพูดมาถึงคุณครับ”

“อือ” พ็อกตรงรับพลางคิดอะไรไปเรื่อยเรื่อย

เซโร่สังเกตเห็นว่าพ็อกออกไปตอนนี้จะดีไหม เพราะท่าทางพ็อกไม่อยู่ในอารมณ์จะสนทนากับใคร คงเป็นเพราะชายหนุ่มชอบความสันโดษ พอมาอยู่ในที่ที่มีคนเยอะๆ จึงรู้สึกอึดอัด แต่อีกความคิดหนึ่งก็แย้งว่าถ้าไม่พูดตอนนี้ก็ไม่รู้จะได้

บอกตอนไหน

“จงอยู่เคียงข้างมนุษย์”

พือกผงะ แล้วหันไปมองเซโรด้วยความแปลกใจ

“หมายความว่าไง”

“ผมไม่รู้ครับ เขาฝากผมมาบอกแบบนี้” เซโรส่ายหน้า

“ใคร”

“เพื่อนผมครับ เขาเป็น The Oracle” เซโรชี้ไปที่แอนนา

“อ้อ เด็กคนนี่เอง”

พือกเคยอ่านประวัติของแอนนามาก่อน แต่เขาก็ชี้เกี่ยจสนใจเรื่องอื่น เพราะกำลังครุ่นคิดบางเรื่องอยู่ จึงแค่พยักหน้าสองสามครั้ง

“ขอใบนะ...มีเอาไปกันได้แล้ว” พือกตบไหล่เซโรเบาๆ ก่อนจะเรียกมีอา

“แหม...เสียใจอยู่ละสิว่าทำไมไม่ชวนมมีอาแต่แรก” ครูซแซวขณะมายืนอยู่ข้างๆ และมองมีอา กับพือกเดินเข้าไปในงานด้วยกัน

“บ้า ไม่ใช่แบบนี้สักหน่อย ฉันแค่คิดว่าคุณพือกกำลังฝันตัวเองยังไงไม่รู้” เซโรครุ่นคิด

แต่ยังไม่ทันที่ครูซจะพูดอะไรออกมา ข้างหลังพวกเขา ก็เกิดเสียงฮือฮาขึ้น เซโรหันไปเห็นแอนนาโบกมือเรียก โดยอีกมือกำลังชี้ไปที่กลุ่มคนซึ่งกำลังยืนเกาะกลุ่มกันอยู่

“เขาทำอะไรกันหรือ” เซโรถามหลังจากเดินมาหา

“คุณเซโรตัวเองดีกว่าครับ” บิลชี้ไปที่กลางฝูงชนซึ่งกำลังเปิดทางให้ใครบางคนเดินผ่านมา

“คุณอลิส!” ครูซโพล่งขึ้น ตรงกันข้ามกับเซโรที่ยืนมองด้วยสีหน้าเฉยชา

อลิสที่กำลังเดินผ่านฝูงชนมาช่างสวยงามจนหาค่าเปรียบเปรยไม่ได้ ชุดสีขาวที่พลิ้วไหวขณะขยับตัวยิ่งทำให้ทุกอย่างก้าวของเธอดึงดูดสายตาผู้คนจนไม่อาจจะไปมองสิ่งอื่นใดได้อีก ผมยาวสีทองถูกรวบเป็นมวยและปักปิ่นปักผมสีทองประดับเพชร ต้นคออันเปลือยเปล่านั้นมีสร้อยคอที่มีจี้รูปดาวส่องประกาย ทำให้ความงามของอลิสทวีขึ้นจนเทียบเคียงได้กับเทพอาบิรัน

ไม่มีใครไม่จ้องมอง และพอได้จ้องมองแล้วก็ไม่อาจละสายตาได้ ยกเว้น

เซโรซึ่งถอนหายใจอย่างเหนื่อยล้าแล้วหันหลังเดินกลับไปรอมายาที่เดิม

“เซโร!” อลิสหันไปเห็นจึงรีบฝ่าฝูงชนออกมา หวังให้อเล็กซึ่งเป็นคู่มางาน ถูกเบียดจนตามออกมาไม่ได้

ไม่แปลกเลยที่หญิงสาวจะเห็นเซโรท่ามกลางผู้คนมากมาย เพราะทุกครั้ง ที่เธอปรากฏตัว ทุกคนต้องยื่นตาค้างเอาแต่มองดูเธอ ถ้าจะมีใครสักคนหันหลัง ไล่และขยับตัวเดินจากไปก็ต้องดึงดูดยสายตาของเธออยู่แล้ว

พออลิสเดินตามเซโรมาจจนถึงบริเวณที่พวกครุชยืนอยู่ เธอก็พยักหน้า ทักทายตามประสา ทว่ากลุ่มคนกลับยังเดินตามเธอมาราวกับถูกสะกดไว้จน ทำให้หญิงสาวโมโหขึ้นมาทีเดียว จึงหันไปจ้องด้วยสายตาดุๆ จนทุกคนชะงักและ ไม่กล้าตามมาต่อ

“รอดด้วยลิเซโร เธอจะไปไหน” อลิสร้องทักเมื่อเห็นเซโรยังเดินต่อไปโดยไม่หันมามองเธอ

เซโรหยุดเดินขณะอยู่ที่ใต้ต้นไม้บริเวณที่มายาบอกให้รอ ก่อนจะเอ่ยขึ้น “คืนนี้ขึ้นสะพานมือสังหารมา ระวังตัวด้วยนะครึบ”

“อะ...อ้อ ขอบใจจะ มีอาเล่าให้ฟังแล้วละ ไม่ต้องห่วงนะ”

อลิสมีเรื่องจะคุยกับชายหนุ่มมากมาย แต่ตอนนี้กลับพูดไม่ออก เพราะ บรรยากาศชวนอึดอัดเหลือเกิน

เกิดอะไรขึ้นกับเซโร ทำไมถึงได้เป็นแบบนี้?

อลิสคิดอยากอ่านใจอีกฝ่ายขึ้นมาทันที แต่เธอก็กลัวจะทำให้เขาโกรธ แต่ถ้ารู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่เธอก็คงจะหาคำพูดที่ทำให้บรรยากาศในตอนนี้ดีขึ้นได้ หญิงสาวจึงตัดสินใจจะอ่านใจเขา ทว่าขณะนั้นก็มีเสียงหญิงสาวอีกคนหนึ่งดัง ชัดขึ้นมาเสียก่อน

“สวัสดิ์ค่ะคุณอลิส” แอนนาเอ่ยทักอย่างยิ้มแย้มอยู่เบื้องหลัง

“สวัสดิ์ค่ะ นี่เธอ...” พอหันกลับมาทักตอบจึงเห็นหน้าแอนนาชัดๆ อลิส จำได้อย่างชัดเจนว่านี่คือคนที่เซโรไปพบเมื่อคืน เพลิงริษยาจึงโหมกระพือขึ้น อีกครั้ง

“สงบใจลงก่อน และมองหน้าฉันให้ดีๆ ลึคะ คุณต้องรู้จักฉันอยู่แล้ว” แอนนายังคงยิ้มแย้มทั้งที่อีกฝ่ายมีสีหน้าเคร่งเครียด

แต่พออลิสมองหน้าแอนนาสักพักก็จำได้

“แอนนา!” หญิงสาวตกใจ ไม่คิดว่าคนที่ตามหาตัวกันแทบเป็นแทบตาย จะมาปรากฏตัวต่อหน้าแบบนี้

“ใช่แล้วค่ะ” แอนนาพยักหน้า

“พวกเขา...” อลิสเริ่มปะติดปะต่อเรื่องได้แล้ว และเข้าใจว่าเป็นแผนของ ตาสวรรค์ที่ต้องการให้เธอแตกหักกับเซโร “เซโร คือว่าฉัน...”

ยังไม่ทันได้เอ่ยปาก อเล็กก็ร้องเรียกมาแต่ไกลพร้อมกับวิ่งมาหา

“อลิส เราต้องรีบเข้าไปในงานแล้วนะ” อเล็กบอกพลางหันไปมองเซโรกับ แอนนา

“เดี๋ยวก่อน ฉันยัง...” อลิสมีท่าทีอึดอัด... ขึ้นจากไปแบบนี้มีหวังเรื่องราว คงแย่ง

“ห้องฟ้าคืนนี้ยังมีหมู่ดาวเช่นเคยหรือเปล่าครับ” เซโรถาม ทุกคนจึงเงย หน้าขึ้นมองพร้อมกัน ระหว่างนั้นเอง ชายหนุ่มก็เดินเข้าไปใกล้อลิสโดยไม่มีใคร ท้นสังเกตเห็น เขาใช้นิ้วมือลูบจี๋ห้อยคอของหญิงสาวเบาๆ ท้นใต้นั้นประกาย อันสวยงามก็หมองลงทันที

“ถามแปลก ก็ต้องมีสิ” อเล็กตอบเป็นคนแรก ก่อนจะสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อ เห็นเซโรมายืนอยู่ใกล้ๆ แล้ว

“งั้นก็ดีแล้ว” เซโรยิ้มบางๆ ขณะที่อลิสตกใจเพราะไม่รู้ว่หากำลังทำ อะไร และสิ่งที่พูดออกมาหมายถึงอะไร

“งานเริ่มแล้ว เชิญพวกคุณไปเถอะครับ” เซโรหมุนตัวกลับมายืนที่เดิม พร้อมกับเสียงคนอื้ออึงขึ้นราวกับกำลังรอพิธีเปิดงาน

“เซโร หลังเลิกงานอย่าเพิ่งไปไหนนะ พวกเราต้องคุยกัน” อลิสหันมา บอกด้วยสีหน้าไม่สบายใจ จากนั้นจึงถูกอเล็กดึงให้เดินตามไปทันที

“เมื่อไหร่เมื่อไหร่ครับ” เซโรตอบเบาๆ

“เมื่อไหร่ทำอะไรเธอ” เมื่อเห็นอลิสเข้าไปในงานกับอเล็กแล้ว แอนนา จึงเดินมาถาม

“ดาวก็คือดาว จะสวยงามก็ต่อเมื่อมันอยู่ในที่ของมัน” เซโรแบมือออก ท้นใต้นั้นระอองแสงลอยขึ้นไปบนฟ้าเหมือนหิ่งห้อย

“นี่คงจะเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันส่องประกายสินะ” แอนนามองตามละอองแสงจนหายไปหมด

“ก็ไม่เชิง หน้าที่ของวิญญาณเทียมดวงนี้หมดลงแล้ว ส่วนแสงจะส่องสว่างอีกหรือไม่ฉันก็ขึ้นอยู่กับสิ่งอื่นแล้ว” เซโรตอบด้วยสีหน้าเศร้าๆ

“ไม่เข้าใจแฮะ แต่ช่างเถอะ มีบางอย่างที่ไม่รู้บ้างก็ดีเหมือนกัน ฉันไปละนะ ไม่อยากเป็นก้างขวางคอ” แอนนาพูดจบก็รีบหมุนตัวเดินไปเข้ากลุ่มกับพวกครูซ

“แอนนา”

เซโรหมายความว่าห่วง แต่ทันใดนั้นเขาก็รู้เหตุผลที่แอนนารีบเดินไป มีใครบางคนปรากฏตัวขึ้นข้างหลังของเขา

“อย่าหันมามองเชียวะ” มายาอุ

“มาย”

“ต้องสัญญาก่อนว่าถ้าเห็นมายแล้วจะไม่หัวเราะ” หญิงสาวร้องบอกละล่ำละลัก

“ทำไมล่ะ” พอได้ฟังเซโรก็ยิ่งอยากจะหันไปมอง

“เจ้าคนโง่ มายเคยออกงานอะไรซะที่ไหนกัน คิดว่าฉันมีชุดที่ทันสมัยทันสมัยนักหรือไง”

เซโรรู้สึกได้ถึงความกังวลในน้ำเสียงของมายาจนต้องกลืนหัวเราะไว้

“เงยหน้าขึ้นสิ ฉันสัญญาต่อหน้าดวงดาวเลย”

เขาคิดแผนออกจึงหลอกให้มายาเงยหน้าขึ้นแล้วรีบหมุนตัวกลับไปดู แต่ทันทีที่เห็นเซโรกลับหัวเราะไม่ออก หญิงสาวตรงหน้าแตกต่างจากที่เคยเห็นเป็นครั้งแรกที่เขาใจเต้นแวลอยู่ต่อหน้าผู้หญิง

ความงามตรงหน้านั้นได้รับการปรุงแต่งใดๆ ผมยาวสีดำที่ปล่อยาวอย่างเป็นธรรมชาติรับกับใบหน้าขาวผ่อง ดวงตาสีฟ้ากลมโตแวววาว อารมณ์สีดำเปลือยโหล่ กระโปร้งบานดูเรียบบร้อยยาวกรอมเท้าประดับด้วยลูกไม้สีดำเป็นชั้นๆ ผ้าผืนยาวสีดำดูนุ่มนวลล่องไหลยาวระแชนทั้งสองข้าง

เป็นชุดราตรีที่ดูธรรมดาๆ แต่กลับไม่ทำให้ความงามของมายาดูลดน้อยลง ยิ่งแสดงให้เห็นว่าความงามที่แท้จริงนั้นอยู่เหนือกว่าภรณ์ที่สวมใส่

“คนบ้า รังแกฉัน” มายาต่อว่าพลางจ้องหน้าเซโร

“เปล่าลั๊กหน้อย ผมไม่ได้หัวเราะเลยนะ”

“แล้วมันต่างกันหรือไงกับสายตาที่จ้องมองฉันตอนนี้”

“เอ้า! สองคนนี้นะ งานเขาเริ่มแล้วนะ รีบไปกันเถอะ” ครูชตะโกนบอก
พลางพยายามทำให้ราเนสที่เพิ่งมาถึงขวางแขนเขาให้ได้ ซึ่งราเนสก็ขัดขืนอย่าง
เต็มที่

“เดี๋ยวก่อนมายา” เซโรดึงแขนมายาไว้ขณะที่เธอเดินผ่านเขาไปเพื่อไปรวม
กับคนอื่น

“อะไรเหรอ”

“คือ...จะถือไอ้นี้เข้าไปด้วยจริงๆ เหนอ” เซโรชี้ไปที่ไม้เท้าไม้รัตนจักรกาล
ในมือของมายาซึ่งดูสะดุดตามาก

“ทำไมละ จะเข้าไปจับโจร ไม่เอาอาวุธไปแล้วจะจับได้ยังไงกัน” หญิงสาว
ถามอย่างไร้เดียงสา

“แต่เขาห้ามนำอาวุธเข้าไปไม่ใช่เหรอ”

“จริงด้วย” มายาจ้องไม้เท้าในมือก่อนจะถอนหายใจ

“ไม่เป็นไรนะ ผมจะปกป้องมายาเอง” เซโรบอกเพื่อให้มายาคลายความ
กังวล

“พูดเองนะ ถ้าทำไม่ได้ละหน้าดู...กุนชา”

“ครั้นนายหญิง” ฝีซึ่งถูกถลกหน้าขานรับข้างหลังเซโร จนเขาต้องสะดุ้ง
และหลบไปอยู่ข้างๆ หญิงสาว เวลากลางวันแบบนี้ยิ่งทำให้ผีตนนี้หน้ากลัวกว่า
เมื่อตอนกลางวันอีก

“ฝากนี้ไปเก็บที เราคงไม่ต้องใช้ และบอกให้ทุกคนกลับไปด้วย นึกว่าเรา
ไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าแอบตามมา” มายาดู อีกฝ่ายรีบรับไม้เท้าไป แล้วหายตัวไป
อย่างรวดเร็ว

“ขนาดผียังกลัว”

เซโรพี่มทำ คนได้ยืนหันมามองค้อน

“ถ้าจะเข้าไปในงานก็มาทางนี้ดีกว่า ฉันไม่ชอบถูกคนมากมาย จ้องมอง อีก
อย่างพวกเธอเองจะได้หาตัวคนร้ายสะดวงด้วย”

มายาเดินนำอ้อมมาที่ทางเข้าอีกทางซึ่งมีผู้ร่วมงานอยู่ 3-4 คู่ คนอื่นๆ เห็นเซโรโบกมือเรียกก็รีบเดินตามมาเป็นแถว

“บิล นายเฝ้าอยู่แถวนี้ะ พวกฉันจะเข้าไปละ” เซโรบอกก่อนที่บิลจะรีบหายตัวกลับไปเปลี่ยนชุด

“ในเมื่อรู้แล้วว่าเป็นเอมรีรี ทำไมถึงจะต้องเข้าไปอีกละ” ราเนสถาม

“ทำไมละ ก็ถ้าจะลงมือก็ต้องในงานไม่ใช่เหรอ” เซโรหันมามองกลับ

“นั่นก็จริงอยู่ แต่งานนี้ต้องเข้าเป็นคู่ไม่ใช่เหรอ แล้วเธอคนเดียวจะเข้าไปได้อย่างไร” ราเนสถามตรงประเด็นจนทุกคนคิดตามทันที

“หรือว่ามีสิ่งลึกลับจะมีสองคน” ครูซหันมาสบตากับเซโร

“เอมรีรีกับ...ซีลิน! นั่นแหละ” เซโรร้องออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ

“คงคิดได้แบบเดียวแล้วละ” ราเนสกับครูซพยักหน้า

“งั้นพวกนายก็ต้องระวังตัวด้วยนะ เวลาซีลินแปลงร่างแล้วสามารถปล่อยคลื่นเสียงทำให้ร่างกายเป็นอัมพาตได้” เซโรเตือนด้วยความเป็นห่วง เพราะรู้ว่าเพื่อนเก่าของเขาเชี่ยวชาญการซุ่มโจมตีแบบนี้ที่สุด

“นายก็ด้วย เอมรีรีตอนนี้ต่างจากเมื่อก่อนแล้ว ระวังให้มากๆ ละ” ครูซบอกก่อนจะเดินขึ้นบันไดไปชั้นสองกับราเนส

“เซโร! ฉันไม่เข้าไปนะ จะช่วยยืมดูแถวนี้ให้” แอนนาขี้มให้พลางโบกมือ

“เฮ้ เดี่ยวลิแอนนา” เซโรเป็นห่วงไม่อยากให้หญิงสาวอยู่ห่างตัว

“ไม่ต้องห่วงนะ ฉันมีมาร์คส์อยู่ด้วย ไม่มีใครทำอะไรได้หรอก” แอนนาบอกพลางตันชายหนุ่มให้ไปยืนข้างๆ มายาที่ยืนมองผู้คนอย่างตื่นเต้น

“อย่าเครียดให้มากนักเลย ทำตัวให้สนุกซะบ้างนะ” แอนนากระซิบบอกพลางตึงมือของมายาขึ้นมาเกาะแขนของเซโรไว้ ทั้งคู่จึงหันมามองหน้ากันอย่างอายๆ

“อ้าว! เข้าไปได้แล้ว” แอนนาออกแรงดันเซโรเข้าประตูไป ส่วนตัวเธอยืนอยู่กับมาร์คส์ในห้องโถงเล็กๆ ที่มีทางขึ้นไปชั้นสอง

พอเซโรเข้ามาในงานแล้ว ก็แทบอ้าปากค้างกับความสวยงามของสถานที่
โคมระย้าที่อยู่บนเพดานห้องโถงทรงกลมขนาดกว้างส่องแสงราวกับเป็นเวลา

กลางวัน ส่วนตามผนังห้องก็เต็มไปด้วยรูปภาพชายหญิงซึ่งเคลื่อนไหวได้กำลังเต้นรำไปรอบๆ ห้องตามเสียงดนตรี ผู้คนมากมายยืนคุยกัน บางคนแต่งตัวสุภาพเรียบร้อย แต่ส่วนใหญ่แต่งตัวแบบหลุดโลกจนเหมือนนางนาร์ดีหน้ากากแฟนซี พนักงานเสิร์ฟเครื่องดื่มไม่ต้องไปยืนเบียดกับผู้คน เพราะสามารถใช้อุปกรณ์ช่วยบินอย่างไม้กวาดหรือแผ่นไม้ที่เหมือนบอร์ดบินไปมา

ตรงกลางห้องโถงมีเวทีตั้งอยู่ ซึ่งมีวงดนตรีตั้งไว้นั่งหันหลังให้กัน เว้นที่ไว้สำหรับนักร้องหรือคนที่จะขึ้นมาพูดเปิดงาน สิ่งหนึ่งที่เซโรสังเกตเห็นว่ามีกันเกือบทุกคนก็คือกุหลาบแดง บางคนเป็นช่อ หรือไม่มีวิธีให้กันแบบแปลกๆ เช่นใช้เวทมนตร์ทำให้ดอกกุหลาบเต้นรำ ซึ่งเรียกเสียงหัวเราะได้ดังกึกก้อง

“มาย” เซโรเรียกเบาๆ

“ถ้าจะชวนเต้นรำละก็อย่าเขี้ยวนะ มายเต้นรำไม่เป็น” มายาหันมายิ้มแห้งๆ

“เปล่าๆ ผมมีอะไรจะให้”

เซโรแบมมือยื่นออกมา หญิงสาวก้มลงมอง...บนมือของเซโรว่างเปล่า

“ไม่เห็นมีอะไรเลย”

“ดูให้ดี” ชายหนุ่มบอกช้าก่อนจะขยับมืออย่างรวดเร็วหยิบกุหลาบที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อออกมาให้

“เวทมนตร์เก่าๆ” มายาเฉยมากๆ แถมยังไม่สนใจดอกกุหลาบอีกต่างหาก เธอหันไปกวักมือเรียกสาวเสิร์ฟให้บินลงมาใกล้ๆ เพื่อจะเอาเครื่องดื่ม

“ไม่ใช่เวทมนตร์นะ เรียกว่าทริกต่างหาก” เซโรรีบแก้ตัวทันที ถึงจะผิดหวังบ้างที่หญิงสาวไม่ดีใจหรือแปลกใจเลย แต่นี่ก็เป็นนิสัยที่แท้จริงของผู้หญิงคนนี้...ความจริงที่ไร้สิ่งจอมปลอม

“ไม่ต่างกันหรอก เอ้า! นี่...เครื่องดื่มของเธอ” มายาหยิบมาเพื่อเซโรด้วยและยื่นให้

“ขอบใจ” ชายหนุ่มตอบพลางหักก้านกุหลาบออกและปักดอกกุหลาบที่ปักเลื้อยบริเวณใกล้อกของมายาเบาๆ หญิงสาวตกใจแต่ก็ไม่อาจขัดขืนได้เพราะถือแก้วน้ำอยู่

“คนบ้า รังแกฉันอีกแล้ว” มายาทำหน้าที่บูตบึ้ง

“โอ้ อย่าว่าผมนักเลย ดูชะก่อน...สว่ยใหม่” เซโรชี้ให้ดูดอกกุหลาบ
ที่ประดับอยู่บนนอกเสื้อของมายา มันเข้ากันกับชุดเธอมาก

“ชอบใจ” หญิงสาวเอ่ยขอบคุณเบาๆ

“เช่นกัน” เซโรตอบพลางหยิบแก้วน้ำมาถือไว้

“เชิญคะ”

พนักงานในชุดสีชมพูสดใสเอ่ยต้อนรับผู้คนที่ประตูเข้างาน ซึ่งตอนนี้
มีชายหญิงผมสีทองคู่หนึ่งกำลังเดินเข้ามา

“จะไม่ทักกันเลยหรือซีลิน” แอนนาเอ่ยขึ้นขณะนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างบันได
ขึ้นไปชั้น 2

“ขึ้นไปรอข้างบน” ผู้ชายผมทองบอกหญิงสาว

เมื่อเห็นฝ่ายหญิงขึ้นไปแล้วจึงเดินลงมายืนจ้องหน้าแอนนาซึ่งยังนั่ง
ไขว่ห้างจับเครื่องดื่มอย่างสบายใจอยู่

“แอนนา...” ชายผมทองเอ่ยคล้ายรำพึงพลางปลดหน้ากากปลอมและ
วิกผมที่สวมอยู่ออก

แววตาที่อ่อนล้าปรากฏขึ้นบนใบหน้าที่ซูบผอม ผมยาวสีดำปรกลงมาปิด
ใบหน้าเขาแทบจะมิด แทบไม่มีเค้าเดิมของซีลินคนเก่าเหลืออยู่ ดวงตาที่จับจ้อง
แอนนาเปล่งประกายขึ้นอย่างซ้าๆ รอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นที่มุมปากเหมือนคนเพิ่ง
หัดยิ้ม มือทั้งสองข้างสั่นสะท้านขณะยื่นออกมาหวังจะสัมผัสใบหน้าของหญิงสาว
แต่ก็ต้องชักมือกลับไปแทบจะในทันที ขาทั้งสองข้างงอพับลงจนอยู่ในท่าคุกเข่า
ต่อหน้าอีกฝ่าย

“เธอยังไม่ตาย” ซีลินเอ่ยเสียงสั่นเครือ

“อยากร้องก็ร้องเถอะซีลิน เธอเหนื่อยมามากแล้ว”

คำพูดของแอนนาราวกับกฤษณาไขประตูห้องหัวใจของซีลินที่ถูกปิดตาย
ให้เปิดออก เขาซบหน้าลงร้องไห้ไห้กับตักของหญิงสาวราวกับเด็กเล็กๆ โดย
ไม่สนใจสายตาของผู้คนที่เดินผ่านไปมา ส่วนแอนนาก็จ้องมองชายหนุ่มด้วยความ
สงสารจับใจ เธอลูบหัวของเขาที่มีผมยุ่งพันกันไม่เรียบร้อยเหมือนแต่ก่อน

น้ำตาหยดหนึ่งหล่นร่วงลงบนหลังมือ มันเป็นน้ำตาที่กลั่นมาจากความเศร้าที่ไม่มีใครเข้าใจได้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับซีลินและเซโร เธอเป็นผู้รู้ผู้เห็นอย่างชัดเจน แต่ถึงกระนั้นก็ยังสวมบทบาทมารร้ายปล่อยให้มันเกิดขึ้นอย่างหน้าตาเฉยโดยแกลิ่งตีหน้าซื่อไม่รู้ไม่เห็น

แวบหนึ่ง... ความรู้สึกส่วนตัวและความผูกพันแต่วัยเยาว์ที่มีต่อกันเกือบทำให้แอนนาหลุดปากพูดออกมา แต่แล้วเธอก็กลักรู้สึกนั้นไว้และปล่อยให้ตัวเองเล่นบทบาทที่วางไว้ต่อไป

“หึกันเถอะ เราไปหาเซโรแล้วหนีไปจากที่นี่ด้วยกัน” ซีลินเงยหน้าขึ้น พลังเอ่ยอย่างตื่นเต้นดีใจ แต่หญิงสาวกลับส่ายหน้าเบาๆ

“เสียใจด้วยนะซีลิน นั่นมันผิผิตแผนที่ฉันกับเซโรวางไว้” แอนนาเอ่ยอย่างนุ่มนวลพลังลึกลับใบหน้าของอีกฝ่ายอย่างอ่อนโยน

“หมายความว่ายังไง...เธอกับเซโร?” ซีลินสงสัย เริ่มรับรู้ความหมายของคำพูดของแอนนา ดวงตาของเขาทอแวทวาดวิตก

“ฉันไม่อยากให้เซโรต้องลำบากอีกต่อไป เขามีชีวิตที่สุขสบายที่เกรแฮมได้ แต่เธอไม่ใช่...ซีลิน เธอไม่มีพลังอะไรเลย เธอต่างจากพวกเรา” แอนนาพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“แอนนา ทำไมเธอพูดแบบนี้ ก็พวกเรา...” ซีลินไม่อยากเชื่อหูตัวเอง เขาติดตัวลุกขึ้น จ้องหน้าหญิงสาวอย่างตกตะลึง

“ไม่ใช่พวกเรา...ซีลิน แค่นักกับเซโรต่างหาก” แอนนาจับเครื่องดื่มต่อรากับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เพียงเพราะฉันไม่มีพลังอย่างเซโรนั่นหรือ” ซีลินร้องถาม สีหน้าของเขาบูดเบี้ยวด้วยความเสียใจจนอกแทบระเบิด

“ดูตัวเองตอนนี้สิ ซีลิน เธอมันก็แค่เศษซากผลงานอันแสนวิปลาสของชินฮะ เธอยังจะมีค่าอะไรให้ฉันกับเซโรต้องเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงด้วยล่ะ” แอนนาส่งรอยยิ้มเยาะหยันไปให้ซีลินที่ยืนตัวสั่น

“อย่างนั้นเองหรือ ซีลินะ มันก็เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ฉันไม่เคยมีอะไรเทียบเท่าเซโรได้เลย”

ซีลินรู้สึกคลื่นไส้ คำพูดแต่ละคำจุกอยู่ในคอ ความดีใจที่ได้เจอแอนนา

ซึ่งเหมือนเป็นความหวังสุดท้ายในชีวิตได้ฟังหลายลงอย่างรวดเร็ว สิ่งที่เหลืออยู่ในชีวิตของเขาคืออะไรอีก ในเมื่อบัดนี้เขาไม่มีเพื่อนที่ต้องการเขาอีกแล้ว ไม่แม้กระทั่งมองเขาในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ความผิดหวังนี้สร้างความอาฆาตอย่างรุนแรงขึ้นในจิตใจของซีลินเพื่อลบเลือนความเศร้าออกไป ดวงตาที่จับจ้องแอนนาพลันดูดันมุ้งร้าย

ความอ่อนแอสุดท้ายในใจของซีลินถูกลบออกไป และแทนที่ด้วยหัวใจเพชรฆาตแทน เพียงแค่เสี้ยววินาทีเขาก็เปลี่ยนตัวเองให้เป็นนักฆ่าที่ไร้หัวใจ และการที่แอนนาซึ่งรู้ตัวจริงของเขาหลุดรอดไปบอกกับใครย่อมไม่ใช่เรื่องดีแน่

แต่ก่อนที่ซีลินจะลงมือ แอนนาก็ซิงพูดขึ้นเสียก่อน

“ฉันเห็นแก่มิตรภาพเก่าก่อนของพวกเรา จะไม่บอกใครว่าเจอเธอที่นี่ไม่สิ ฉันไม่อยากจดจำด้วยซ้ำว่าเคยพบเจอเธออีก เชิญเธอไปทำงานสกปรกของเธอต่อไปเถอะ แต่ถ้าเกิดอยากจะปิดปากฉันซะที่นี่เลย ฉันเกรงว่าเธอก็จะจบชีวิตลงที่นี่ด้วยกันแน่” แอนนาพูดจบก็ถลนกระโปรงขึ้นให้เห็นปืนที่ซ่อนไว้ที่ต้นขา

“งั้นฉันก็จะเห็นแก่มิตรภาพเก่าก่อนเช่นกัน ขอเตือนว่าอยู่ห่างๆ เซโรไว้ ไม่งั้นเธอจะต้องตายไปพร้อมกับมันแน่ วันนี้ฉันอาจไม่เก่งจนสามารถฆ่ามันได้ แต่ต่อไปฉันจะต้องเก่งขึ้นกว่านี้ และเมื่อถึงวันนั้นเธอจะรู้ว่าได้เลือกทางผิดซะแล้ว แอนนา” ซีลินพูดจบก็ก้มหน้าลงเพื่อสวมหน้ากาก ก่อนจะสะบัดหน้าเดินขึ้นบันไดไป

แอนนารอจนอีกฝ่ายเดินจากไปแล้ว จึงพุบหน้าลงกับฝ่ามือ ไม่มีเสียงร้องใดๆ ซัววินาทีนั้นหญิงสาวโกรธเกลียดตัวเองอย่างบอกไม่ถูก จนอยากจะกระชากใบหน้าตัวเองออกมา

มาร์คัสที่ซ่อนตัวอยู่แถวนั้นเห็นซีลินจากไปแล้วจึงรีบเดินตรงเข้ามาหาแอนนา ถึงอยากจะทำเธอว่าตีบทแตกกระจุยเพื่อให้สบายใจขึ้น แต่นี่ก็ไม่ใช่เวลาพูดเล่นแบบนั้น เขายืนคิดหาคำพูดปลอบใจ แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงยืนมองสภาพที่น่าสงสารของอีกฝ่ายเงียบๆ เท่านั้น

“เจอใครน่าสงสัยไหม” มายาถาม

เซโรเล่าหน้า ผู้คนเยอะแบบนี้ยากจะสังเกต เขาสวมหน้ากากเพื่อไม่ให้เอมรี่ที่อาจจะเป็นมือสังหารจำได้

“ฉันว่าพวกเราไปใกล้ๆ เวทีดีกว่าไหม เวลาคนร้ายลงมือ พวกเราจะได้ช่วยเหลือทัน”

มายาเสนอความคิด ซึ่งเซโรก็เห็นว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดแล้ว เขาพยักหน้าแล้วพากันเดินไปใกล้ๆ เวที ซึ่งตอนนี้ ผอ. จูเรียกำลังกล่าวเปิดงานอยู่

เซโรพยายามมองไปรอบๆ อย่างไม่ให้ผิดสังเกต ถึงจะรู้ว่าซีลินต้องปลอมตัวมาแน่ๆ แต่ถ้าได้เห็นลักษณะท่าทางหรือการเดิน เขาก็มั่นใจว่าต้องจำได้อย่างแน่นอน แต่เพราะต้องสอดสายสายตาไปทั่วจึงเห็นสิ่งที่ไม่อยากเห็นจนได้...

ภาพอลิสเดินควงอเล็กไปรอบๆ งานเพื่อกล่าวทักทายพวกคนใหญ่คนโต ถึงเขาจะมองลำเอียงแบบเข้าข้างตัวเองก็ยิ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าอลิสกับอเล็กเป็นคู่ที่เหมาะสมกันมาก

ความเศร้าใจจนอยากหายไปจากตรงนี้บังเกิดขึ้น เหตุผลที่อลิสเปลี่ยนใจไปชอบชายหนุ่มคนนี้มีมากเสียจนเขานับไม่ไหว อเล็กมีฐานะและความมั่นใจ... ในขณะที่ตัวเขานั้นเหมือนอาศัยเขาอยู่ อเล็กหล่อเหลาและมีบุคลิกเฉกผู้ดี... ซึ่งตัวเขาเองไม่เคยมีเลยแม้แต่น้อย

แต่เหนือสิ่งอื่นใดคงไม่พ้นเรื่องความใกล้ชิดซึ่งเป็นกำแพงที่สูงเกินกว่าจะข้ามได้ เพราะการดำเนินชีวิตต่างกันทำให้ไม่อาจใกล้ชิดสนิทสนมได้ ต่างจากอเล็กที่ทำงานเหมือนกันจึงไปมาหาสู่กันได้ตลอดโดยไม่ต้องสนใจสายตาคคนอื่น

เซโรรู้ตัว ณ บัดนี้เองว่าเขาไม่เหมาะสมกับอลิสด้วยประการทั้งปวง เปรียบดังหมาวัดคิดจะเด็ดดอกฟ้า ความรู้สึกอึดอัดครั้งแรกมันแสนถึงทรวงเหมือนมีไฟเผาอยู่ข้างใน นี่ถ้าไม่ติดว่ามีเรื่องคอขาดบาดตายต้องทำอะไร เขาต้องรีบวิ่งออกไปจากที่ตรงนี้ให้เร็วที่สุดแน่นอน

เขาพยายามละสายตจากอลิสเพื่อมองหาซีลินต่อไป ทั้งที่ดวงตาร้อนผ่าวเพราะความเศร้าเสียใจจนราวกับจะร้องไห้ออกมา เซโรฝันทจนปวดแสบ

ที่ดวงตา ใจจริงก็อยากให้มีใครสักคนเห็นว่าเขากำลังทุกข์ใจอยู่ แต่ภายใต้ หน้ากากเช่นนี้...ใครเล่าจะมองเห็น

ไม่มี...ไม่มีเลยสักคน

“ทนเห็นภาพบาดตาไม่ได้หรือไงกัน” มายาถามจริงจังทั้งที่กำลังยิ้ม

“พูดเรื่องอะไร” เซโรบ่ายเบี่ยง รู้สึกตกใจที่มายาสงเกตเห็นว่าเมื่อไหร่ เขามองอลิสอยู่

“ช่างเถอะ”

แล้วมายาก็ไม่พูดอะไรออกมาอีก จนเซโรไม่แน่ใจว่าหญิงสาวรู้จริงหรือ แค่เดาสุ่ม

“ขอโทษนะ เพราะต้องตามหาเมื่อสังหารแบบนี้เลยทำให้มายาไม่สนุกเลย”

มายาขม้ายตามาทางเขานิดหนึ่ง ก่อนจะต่ออย่างยิ้มแย้ม “ใช่ มายาไม่สนุกเลย ที่ไม่สนุกไม่ใช่เพราะเรื่องตามหาตัวคนร้าย แต่เพราะเธอทำหน้าที่แบบนี้อยู่ต่างหากละ ตาบ้า”

คำพูดของหญิงสาวทำเอาเซโรแปลกใจเป็นที่สุด เธอรู้ได้อย่างไรกัน ถ้ามีพลังวิเศษอ่านใจคนได้แบบอลิสก็ว่าไปอย่าง เขาจึงมองมายาพร้อมกับเกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา

“คนช่างๆ นั้นใช่เซโรหรือเปล่านะตอน”

ผอ. จูเรียหันมากระซิบถามดอนเทโร เขาไม่ตอบในทันที แต่หันไปมอง วินัสที่กำลังพูดอยู่บนเวที แล้วจึงหันไปมองเซโรกับมายา

“ไม่น่าผิด มายาคงไม่มางานกับคนอื่นหรือจริงไหม”

จูเรียก็พยักหน้าเห็นด้วย แล้วกล่าวอย่างอิจฉานิดๆ “แหมม วัลรูนนี่ดีจังเลยนะ”

“ดีแล้วละ เด็กๆ แบบพวกเขาควรจะมีเวลาแห่งความสุขให้มากๆ เข้าไว้”

ดอนเอ่ยเป็นจังหวะเดียวกับวินัสพูดบนเวทีจบแล้ว ต่อไปเป็นเวลาทีอลิสจะขึ้นไปบรรเลงเพลงพร้อมกับการเดินรำที่ทุกคนรอคอย

“ตอน ัจจุบันนี้พวกเรากลับไปเป็นเหมือนเมื่อตอนที่เรียนกันดีไหม”

จูเรียชวน

คนถูกชวนทำหน้าตกใจ แต่แล้วก็คิดว่า การได้รำลึกถึงอดีตที่ดีๆ ก็ไม่เลวเหมือนกัน “เอาสิ ก็ดีเหมือนกัน”

“ขอใจ” จูเรียยิ้มพลางยื่นมือให้

“ขอบคุณที่ให้เกียรติ” ชายหนุ่มจับมือของจูเรียและพาเดินไปที่ฟลอร์เต้นรำหน้าเวที

“ดอน...สมัยก่อนจ๊ะ” จูเรียกระซิบ อีกฝ่ายเพิ่งนึกได้ว่าเขาขังใช้ร่างจิตอำพรางรูปโฉมที่แท้จริงอยู่ จึงสลายมันออกระหว่างเดินไป

ผู้คนที่หันมามองคู่ของดอนและจูเรียสลับกับโอลิสที่อยู่บนเวที การเต้นรำคู่กันของทั้งคู่ทำให้บรรยากาศอบอุ่นไปด้วยความรักสมกับวันวาเลนไทน์ ถึงแม้ทั้งคู่จะมีเพียงความรู้สึกดีๆ ของเพื่อนให้แก่กันเท่านั้น แต่ก็ยังเป็นความรักแบบเพื่อนที่น่าประทับใจที่สุด

“ตายแล้ว! เซโร...คุณนั่นสิ คุณแม่ทำให้เจ้าชายอสูรคืนร่างเป็นเจ้าชายรูปงามตามเดิมแล้ว” มายากล่าวอย่างล้อเล่นพลางชี้ให้ดูจูเรียที่เต้นรำกับดอน-เทโรอยู่

ท่าทางของมายาทำให้เซโรคลายเครียดลงไปได้บ้าง เขาไม่ยอมทำให้มายาเสียใจ จึงเก็บความเศร้าเสียใจไว้ข้างในให้ลึกลับๆ กับที่เก็บอาชญากรรมเอาไว้

“ฉันพวกเรา ก็ไปเต้นรำด้วยสิ” เซโรชวนพลางจูงมือเธอให้เดินตามมา

“เดี๋ยวสิ มายาเต้นรำไม่เป็น”

“ผมก็ไม่เป็น” เซโรบอกหน้าตาย

“ไม่เป็นแล้วยังจะทำ เจ้าบ้า”

“เราก็คู่กันตอนนี่เลยไป” เซโรบอกพลางดึงตัวมายาเข้ามาใกล้ๆ ตอนนั้นพวกเขามาถึงฟลอร์เต้นรำแล้ว

“แต่มายาอายุคนอื่นนี่นา” มายาอายุจนหน้าแดง...กระซิบบอก

“คนอื่นที่ไหนกัน มองดูรอบๆ สิ” เซโรบอกพลางมองไปรอบๆ ตัว เวลาที่ทุกคนสนใจแต่คู่ของตัวเองโดยสร้างโลกส่วนตัวขึ้นมา

“ก็ได้ แต่ถ้าเหยียบเท้ามายาละน่าดู” หญิงสาวขู่อย่างน่ารัก

เพลงที่โอลิสร้องอยู่ขณะนี้จะมีจังหวะค่อนข้างเร็วและเร้าใจ ถึงท่วงทำนองจะฟังดูไพเราะ แต่พอร์ร้องให้เร็วขึ้นก็ให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไป ในที่แรก

เซโรกับมายาพยายามเต้นกันอย่างเก๋ๆ กังๆ แต่พอแอบมองคู่ของ ผอ.ดอน ซึ่งเต้นกันอย่างเข้าขาและสนุกสนานมาก ทั้งคู่เลยทำตาม แต่กว่าจะเริ่มเป็นก็จบเพลงเสียก่อน

ทั้งคู่หันมามองหน้ากัน ต่างก็รู้สึกสนุกเพราะเพิ่งเคยได้เต้นรำแบบนี้เป็นครั้งแรก ระหว่างเต้นเซโรหันไปเห็นคนรู้จักมากมาย ทั้งเพื่อนๆ ที่เกรแฮมและเพื่อนใหม่ที่อยู่อย่างออตโตบีที่จับคู่มากับแมรี ความสุขที่รายล้อมอยู่รอบตัวทำให้เซโรรู้สึกดีขึ้น แต่ก็ไม่อาจลดความระแวงระวังลงรวมถึงอาการเจ็บแปลบที่หัวใจเวลาหันไปเห็นอลิสบนเวทีได้

เพลงที่สอง...ต่อด้วยเพลงที่สาม แต่ถึงกระนั้นเซโรกับมายาก็ไม่มีท่าทางเหนื่อยล้าจากการเต้นรำเลย ยิ่งตอนนี้ทั้งคู่เต้นเป็นแล้วก็ยิ่งสนุกมากขึ้น ทว่าพอเพลงที่สี่ จังหวะก็เปลี่ยนเป็นเพลงช้า คู่เต้นรำต่างเดินเข้ามาหากันเพื่อโอบจับอีกฝ่ายไว้ และเริ่มเดินไปตามท่วงทำนองท่ามกลางเสียงอันแสนไพเราะของอลิส

เซโรลั่งเลอยู่ว่าจะหยุดตอนนี้ดีไหม มันดูใกล้ชิดมายามากเกินไปหรือเปล่า แต่ระหว่างที่คิด หญิงสาวกลับเดินเข้ามาจับมือเขาไปโอบเอวเธอเสียเอง

“อีกเพลงนะ” มายากระซิบข้างหู

เซโรไม่อาจขัดได้ เพราะอีกใจหนึ่งเขาไม่ปฏิเสธว่าต้องการใกล้ชิดเธอแบบนี้ ตอนนี้หัวใจของเขาเต้นตึกตักเพราะความตื่นเต้นที่ได้แตะเนื้อต้องตัวมายา กลิ่นหอมจากเรือนร่างและเรือนผมของหญิงสาวลอยเตะจมูกของเขาตลอดเวลางานทำให้ใจเต้นแรงขึ้นกว่าเดิม

เซโรรู้สึกหุ้อือไปหมด เขาไม่ได้ยินเสียงเพลงอีก ได้ยินแต่เสียงหัวใจของตัวเอง มันดังเสียจนเขากลัวว่ามายาจะได้ยิน ยิ่งจังหวะที่เต้นมีคู่อื่นเบียดเข้ามาตัวของหญิงสาวยิ่งแนบเข้าใกล้เขามากขึ้น ยิ่งไม่อยากให้มายาได้ยินก็เหมือนโดนแกล้งให้เธอต้องแนบใบหน้าลงที่อกของเธอ ถึงจะพยายามทำใจให้สงบลงแต่พอเรือนร่างแสนนุ่มนวลของมายาสัมผัสแนบชิดก็ยิ่งทำให้ตื่นเต้นกว่าเดิม

ในระหว่างนั้นเอง เซโรได้ยินเสียงหัวใจอีกดวงเต้นแรง มันเร็วเร็วไม่แพ้ของเขาเลยทีเดียว และพอก้มลงมองก็เห็นมายาหน้าแดงถึงหู

ทว่าจังหวะหมุนตัวหันหน้ามองไปบนเวที เซโรก็เห็นอเล็กยืนมือขออลิส

เด่นรำ ซึ่งหญิงสาวก็เปลี่ยนไม้ค้เป็นแบบคาดศีรษะแทนก่อนจะลงมาเด่นรำกับอเล็ก ภาพที่เห็นทำให้หัวใจที่กำลังเต้นโครมครามของเซโรสงบลงทันที มันเต้นช้าลงจนแทบจะหยุดเต้น

มายารู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของคู่เต้นจึงหันไปมองตาม แล้วก็เข้าใจทันที เธอจ้องมองดวงตาของเซโรที่ฉายแววเศร้าโศกแม้จะมีสีหน้านิ่งเฉยอยู่ก็ตาม หญิงสาวไม่เอื่อยอะไร เพียงแต่แนบมือลงบนหน้าอกของเซโรราวกับจะฟังว่าหัวใจของเขากำลังรู้สึกเช่นไร ทว่าชายหนุ่มกลับไม่รู้สึกรู้สึกละเลย เขายังจับจ้องอภิสอย่างไม้อาจจะสายตาได้ แต่ก่อนที่ความเศร้าจะกลับมาเกาะกุมหัวใจเอาไว้ เซโรก็สะบัดหน้ากลับมา แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นว่ามายากำลังมองหน้าเขาอยู่

“ชะ...” เซโรจะเอ่ยปากขอโทษ แต่อีกฝ่ายยกมือขึ้นปิดปากเอาไว้และจูงมือพาออกไปจากฝูงชน เดินไปยังมุมหลังกระถางต้นไม้ที่ไม่มีคน

“มายจะทำให้เซโรหายเสียใจเองเอาไหม”

เซโรทำหน้าต๊ะต๊อ ตกใจกับคำพูดของมายาจนพูดอะไรไม่ออก “อะ...ผม...”

“เซโร...”

มายาเรียกเสียงอ่อนหวาน แวดตาหยาดเอิ้ม เธอยกแขนทั้งสองข้างขึ้น โนมคอของเซโรลงมา ทั้งคู่สบตากัน เซโรรู้สึกอ่อนวูบวาบไปทั่วทั้งใบหน้า เขาขยับปากแต่ก็ไม่อาจพูดอะไรออกมา

“หลับตาลี มายายนะ” หญิงสาวกล่าวเบาๆ ด้วยท่าทางเอียงอาย

หัวใจของเซโรเต้นโครมครามขึ้นอีกครั้ง มายาสร้างความรู้สึกแปลกใหม่อย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน และทำให้เขาเคลิบเคลิ้มไปด้วย... ด้วยเสน่ห์ที่ยากจะปฏิเสธได้ของเธอทำให้เขาหลับตาลงอย่างว่าง่าย

มายาเขย่งขึ้นแล้วขยับใบหน้าเข้าไปใกล้จนเซโรสัมผัสได้ถึงลมหายใจของเธอที่เปารดโบหน้าเขาเบาๆ เขาได้กลิ่นหอมอันแสนรัญจวนใจ ทุกสิ่งล้วนหายไปหมดสิ้น ไม่ว่าผู้คนที่เนืองแน่นหรือเสียงเพลงอันแสนไพเราะ แม้กระทั่งอภิสที่อยู่ห่างเขาไปเพียงไม่กี่เมตร ช่วงขณะนี้...เขาเหลือเพียงความตื่นเต้นปนความสุขที่มายากำลังจะมอบให้ภายใต้แสงดาว

“นี่นายคงไม่เข้าไปหาพวกนั้นตอนนี้หรอกนะ”

ครูซเซวราเนสที่นั่งจ้องกลุ่มของเวียกับรูริอย่างอิจฉาทาร้อนระคนหึ่งหวง

“หุบปาก” ราเนสคำรามในคอเบาๆ

“ไหนๆ ก็มาแล้ว เต็นรำกันสักเพลงใหม่คุณผู้หญิง”

“ไว้เสร็จงานก่อนเถอะ ฉันจะทำให้แกเป็นส่วนหนึ่งของน้ำแข็งที่ออสไนไปตลอดกาล” ราเนสพึมพำกับตัวเองอย่างเหลืออด ยิ่งถูกครูซเกล้งหนักขึ้น เขาก็ทำให้น้ำในแก้วที่ถืออยู่แข็งโดยไม่รู้สึกตัวเพราะความโกรธ พอครูซเห็นแล้วจึงเลิกล้อและแยกไปหาที่นั่งตรงบาร์น้ำ

“ขอเหล้าขวด” ครูซบอกบาร์เทนเดอร์ซึ่งทำหน้าที่

“ไม่เลิฟเครื่องดื่มมีนมมาให้พวกนักเรียน” บาร์เทนเดอร์ตอบเสียงแข็ง

“งั้นเอาสองขวด”

ครูซไม่สนใจ เขาหยิบเหรียญทองขึ้นมาและติดขึ้นไปเบาๆ พอบาร์เทนเดอร์เห็นก็รีบคว้าไว้ก่อนจะรีบก้มลงไปหยิบสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการให้

“ทำทางเธอจะรวयी ถ้าไม่รังเกียจช่วยเลี้ยงเหล้าฉันสักแก้วสิ” หญิงสาวเอ่ยขึ้นพร้อมกับนั่งลงข้างๆ ครูซ

“หัดดื่มเหล้าตั้งแต่เมื่อไหร่กัน เอมิรี” ครูซเทเหล้าใส่แก้วของหญิงสาว ผมทองที่นั่งข้างๆ

“รู้ได้ไง ฉันทั้งดัดเสียงและปลอมตัวได้เนียนสุดแล้วนะ” เอมิรีพ่นลมหายใจออกมาอย่างไม่พอใจ ก่อนจะดื่มเหล้าในแก้วที่เดียวหมด

“ปลอมตัวเก่ง แต่เธอลืมเปลี่ยนน้ำหอมที่ใช่” ครูซตอบอย่างไร้อารมณ์ ก่อนจะรินเหล้าให้อีก

“นี่ก็จุ่มกหอมอีกคนละ ฉันอุตส่าห์เสียงเซโรที่อยู่ชั้นล่างมา ไม่คิดว่าเธอจะได้กลิ่นด้วยอีกคน” เอมิรีบ่น

“เอมิรี กลับมาหาพวกเราเถอะ ไม่เฉพาะฉันหรอกนะ ทั้งเซโรและทุกคนก็อยากให้ออกกลับมา” ครูซพยายามเกลี้ยกล่อมเป็นครั้งสุดท้าย น้ำเสียงของเขาราบเรียบผิดปกติ

“ฉันรู้ แต่ฉันเลือกแล้ว ฉันเลือกคนที่เข้มแข็งที่สุด คนที่จะยิ่งใหญ่ได้ ฉันรู้จักพวกนายดีเกินพอ ถึงรู้ว่าพวกนายไม่มีความทะเยอทะยานนักใหญ่ไฝสูง

เลย นั่นคือเหตุผลที่ฉันเลือกซินฮะ” เอมีรีตี้มเหล้าจนหมดแก้วอีกครั้ง

“ถ้าเธอเลือกไว้แล้วฉันคงทำอะไรไม่ได้อีก แต่ขอถามหน่อยเถอะ เธอมีความสุขกับทางที่เลือกนี้หรือ”

เอมีรีคิดว่าขวดเหล้าในมือของครูชไปรินเอง ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูจริงจังขึ้น “มันไม่สำคัญหรอก พวกเราจะรู้ได้ไงว่าทางไหนถูกหรือดีกว่ากัน”

“งั้นก็ขอให้มีความสุขกับทางที่เลือกละกัน” ครูชอวยพรพลางหยิบเหล้าอีกขวดมาชนกับแก้วของหญิงสาว

“เธอก็เช่นกัน” เอมีรียิ้มหวาน

“เต็นท์กันสักเพลงไหม” ครูชหันไปถามเอมีรีซึ่งหันขวับกลับมาจ้องหน้าเขาด้วยความสงสัย

“มีแผนอะไรหรือเปล่า” เอมีรีหรีตามองชายหนุ่มด้วยความระแวง

“ไหนๆ เราก็ต้องทำหั้นกันให้ตายไปข้างหนึ่งอยู่แล้ว แต่ก่อนจะถึงเวลานั้น เรามาสร้างความทรงจำดีๆ เป็นครั้งสุดท้ายกันก่อนไม่ได้ดีกว่าหรือ”

ครูชชักชวนพลางยื่นมือออกมา เอมีรีมีท่าที่สับสน ก่อนจะมองไปรอบๆ แล้วหันกลับมาจ้องหน้าครูช

“เพื่อมิตรภาพอันเก่าก่อนของพวกเรา” หญิงสาวพยักหน้าพลางจับมือของอีกฝ่ายไว้

“อืม เพื่อมิตรภาพของพวกเรา”

บนดาดฟ้าแทบจะไม่มีคนอยู่เลย เพราะส่วนใหญ่จะขึ้นมาหลังจากงานเลี้ยงชั้นล่างเลิก ส่วนคนที่ขึ้นมาก็แอบไปอยู่มุมมืดเป็นคู่ๆ เพื่อดูตามกับคนรักอย่างสงบ

ฟ็อกเดินขึ้นมากับมีอา พอถึงที่ก็ทิ้งตัวนั่งลงกับพื้นอย่างไม่กลัวกางเกงเปื้อน พลางเอนหลังฟังกำแพงเงยหน้ามองท้องฟ้า มีอาเห็นแล้วก็ยิ้มน้อยๆ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ เธอนั่งมองคนที่ไม่พูดอะไรอยู่พักหนึ่งก่อนจะหัวเราะคิกคักออกมา

“ทำอะไรมีทราบ” ฟ็อกถามลอยๆ

“ก็ข้าคุณฟ็อกนั่นละ เพิ่งรู้ว่าคุณเป็นคนชื้อขาย” มีอาเอ่ยยังไม่ทันจบ

ชายหนุ่มก็หันขวับมาจ้องเธอทันที

“ใครบอกเธอว่าฉันขี้อาย” ฟ็อกถามเสียงเครียด

“ยังจะมาโกหก เมื่อตะกี้ตอนเดินขึ้นมาคุณได้มองหน้าหรือสบตาใครบ้างไหม กับฉันเองคุณยังไม่กล้าสบตาด้วยเลย”

มีอายกนิ้วชี้ขึ้นมาระดับใบหน้าฟ็อกด้วยท่าทางน่ารัก แต่คำพูดกลับแทงใจดำฟ็อกเป็นอย่างมาก เขาได้แต่ทำเสียงอึกอักและหันไปมองทางอื่นเพื่อหลบสายตาของหญิงสาว

“คุณรักคุณคนเดียวตรงไหนหรอกนะ ทำไมแม้แต่ความตายยังไม่สามารถทำลายความรักระหว่างคุณสองคนลงได้” มีอาต้องรวบรวมความกล้าเป็นอย่างมากที่ถามออกมาแบบนี้ เพราะรู้ว่าฟ็อกต้องไม่ชอบแน่ๆ และถ้าแย่ที่สุดคือเขาโกรธจนอาจลงไม้ลงมือกับเธอได้ แต่กลับผิดคาด ฟ็อกเพียงแต่เงยหน้ามองฟ้าและยิ้มจางๆ ที่มุมปาก

“ฉันตอบเธอไม่ได้มีอา ความรักของฉันไม่ใช่แบบที่เธอหรือใครจะเข้าใจได้ ความรักของฉันไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเธอคนนั้นเป็นอะไรหรือเป็นชนไร อะไรคือข้อดีหรือข้อเสีย รูปลักษณ์หรือสัมผัส แต่ฉันรักเพราะฉันต้องการจะรัก และนั่นทำให้คนเดียวเป็นหญิงสาวที่สวยงามที่สุดที่ฉันพบเจอ เธอเป็นได้แม้กระทั่งนางฟ้าในสายตาของฉัน เธอเลิศเลอแม้ไม่มีอะไรเลย ฉันรักคนเดียวด้วยหัวใจของฉัน ไม่ได้รักที่เปลือกนอกซึ่งสร้างขึ้นมาเพื่อหลอกลวงกัน...เธอคงไม่เข้าใจใช้ไหมมีอา” ฟ็อกหันมาถามยิ้มๆ

“คะ ไม่เข้าใจ” หญิงสาวตอบซัดถ้อยซัดคำด้วยสีหน้าแหม่มขึ้น

“ฮ่าๆๆ ก็ว่าฉันละ นิยามความรักของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ก็เหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า ทั้งๆ ที่ส่องแสงเหมือนกัน แต่คนกลับชอบคนละดวง ลักวันเธอก็จะหาดวงดาวที่เธอชอบเจอเองนั่นละ” ฟ็อกลูบหัวมีอาอย่างเอ็นดู

ที่จริงมีอา ก็พอจะเข้าใจความคิดของชายหนุ่มอยู่บ้าง และนั่นก็ยิ่งทำให้เธอนับถือเขามากกว่าเดิม ทว่าบางอย่างไม่พูดจะดีกว่า แต่มีใครสักคนอยู่เป็นเพื่อนข้างๆ ในยามนี้...แต่นี้ก็พอ หญิงสาวรำพึง

“มาแล้ว” ชั่วพริบตา มีอา รู้สึกถึงพลังจิตของเอมิรี่

“มือสังหารนะเธอ เข้ามาในงานได้สักพักแล้วนี่” ฟ็อกตอบอย่างไม่สนใจ

“คุณรู้!”

“พวกนั้นแฉังสี่สังหารออกมาชัดเจนเลยนี่ แต่ฉันว่ารอดูไปก่อนดีกว่า
ขึ้นว่าความเคลื่อนไหวก่อน พวกนั้นอาจไหวตัวหนีไป” พ็อกอธิบายให้อีกฝ่าย
ใจเย็นลง

“แต่ถ้าเราปล่อยให้พวกนั้นลงมือ...” มีอาพยายามแย้งโดยเป็นห่วงความ
ปลอดภัยของอลิส

“เฮอะ! ฝีมือแค่นี้อย่าว่าจะฆ่าอลิสเลย แต่ทำให้เธอเป็นแผลลึกแห่ง
ก็ยากแล้ว”

พ็อกพนลมหายใจออกมาอย่างเบื่อหน่ายก่อนจะยืนขึ้น มีอารีบลุกตาม
แล้วแย้งขึ้นทันที เธออ้างเหตุการณ์ตอนอยู่นครเหนือที่อลิสเคยถูกยิง หาก
คราวนี้ซูลินนำกระสุน ESP หรือที่ร้ายแรงกว่านั้นมาละก็...แต่พ็อกก็ไม่มีท่าที
ใส่ใจเหมือนเดิม

“ก็จริงอยู่ อาจจะเป็นแบบนั้น แต่อลิสก็ไม่โง่ขนาดเสียที่ข้าสองหรือ
เอาเถอะๆ ถ้าเป็นห่วงก็ลงไปดูกันเองละกันนะ” พ็อกกระโดดขึ้นไปยืนบนขอบ
กำแพง ทำท่าจะกระโดดลงไปข้างล่าง

“ไม่ไปช่วยกันหน่อยหรือคะ” มีอาถามเบาๆ อย่างน้อยใจ

“แค่พวกเธอก็สบายแล้ว ไม่ต้องถึงฉันหรือคะ”

“แล้วคุณจะไปไหนคะ” มีอารีบถามเพราะกลัวอีกฝ่ายจะหายไปเสียก่อน

“ไปหาเพื่อเกาสักหน่อย เออเน...มีอา”

“คะ?” มีอาสะดุ้งเล็กน้อย

“สุขสันต์วันวาเลนไทน์” พ็อกยกสองนิ้วแนบติดกันแล้วสลับเบาๆ เป็น
เซ็งลา ก่อนจะหายไปอย่างไร้ร่องรอยในความมืด

“นี่มันอะไรกันครูซ!”

เอมิรีร้องเบาๆ เมื่ออีกฝ่ายหยิบกุญแจมือมาสวมข้อมือเธอกับข้อมือเขา
หลังจากเดินรำไปได้เกือบจบเพลง

“ฉันจะไม่ให้เธอหนีไปไหนอีกแล้ว เอมิรี” ครูซพูดเสียงอ่อน

“เพราะอะไรกัน ทำไม่ต้องทำแบบนี้ด้วย” เอมิรีถามเสียงดู พลังจ้องครูซ

ตาขวาง

“ก็เพราะฉันรักเธออะสิ”

ครูชดึงหญิงสาวเข้ามาออดรัดและก้มลงจูบเธอ เอมีรีหน้าตื่น พยายามดิ้นรนให้หลุดจากการออดรัด แต่เธอก็ค่อยๆ อ่อนแรงลงและเคลิ้มไปกับจูบอันดูดีมี

“เอมีรี...”

ครูชคลายอ้อมแขนพลงสบตาหยาดเยิ้มและมองริมฝีปากอวบอิม หญิงสาวรู้สึกถึงความสุขที่ตัวเองต้องการ แต่ก็เพียงแวบเดียว เมื่อหันไปเห็นซีลินยืนจ้องมองเธออยู่ หน้าที่ยิ้มแฉ่งโหดร้ายก็ปลุกให้เธอกลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง เอมีรีผลักครูชออกก่อนจะคว้าได้อัลซึ่งแปลงเป็นเข็มขัดออกมาและเปลี่ยนเป็นเมล็ดสั้นเล็กๆ ตัดกุญแจมือจนขาด

“จบแล้วครูช ต่อไปคือโลกความเป็นจริงละ”

หญิงสาวบอกเสียงดังจนทุกคนที่อยู่บนชั้น 2 หันมามอง ราเนสท่าทำจะกระโจนเข้ามาหา แต่เข้าไปแล้ว เอมีรีสร้างวงแหวนไฟขึ้นมารอบตัวจนไม่มีใครเข้าไปใกล้ได้เลย

เซโรรู้สึกที่เวลาผ่านไปเนิ่นนาน แต่เขาไม่รู้ว่านานแค่ไหน ลมหายใจของมายายังกระทบกับใบหน้าเขาอยู่และก็ดูเหมือนจะหยุดอยู่อย่างนั้น หรือว่าจะรอให้เขาขยับเข้าไปหาเอง หรือว่าเธอถึงเลจนเปลี่ยนใจ...นี่เขาควรจะทำอย่างไรดี...ความคิดตึกกันจนยุ่งในหัวของเซโร โดยไม่รู้เลยว่าไทรโรกำลังนอนขำกลิ้งขณะแอบดูอยู่

แต่แล้วก็มึนงงหนึ่งสัมผัสริมฝีปากของเซโรอย่างแผ่วเบาจนเขาชนลูกชู้ไปทั้งตัว มันช่างให้รสสัมผัสแตกต่างกับอลิสเหลือเกิน มัน...มันนุ่ม แต่...แต่ว่า...ความรู้สึกนี้มันเปลี่ยนนี่นา เซโรแน่ใจจึงรีบลิ้มตาขึ้นทันที เขาเห็นมายายืนยิ้มและพยายามกั้นหัวเราะอยู่

“เจ้าคนลามก คิดว่าฉันจะจูบจริงๆ ละสิ” มายาตั้งนิ้วที่แตะริมฝีปากของเซโรกลับมา

“นี่มายแก่ล้างผมอีกแล้ว!” เซโรโวยขึ้นทันทีด้วยความโมโห เพราะเหมือน

โดนล้อเล่นกับความรู้อีกอยู่

“ใช่...แก๊ง แต่ก็มีลมความเศร้าไปแล้วใช่ใหมล่ะ”

หญิงสาวพยักหน้าเบาๆ และยิ้มให้เซโรซึ่งจ้องหน้าเธออย่างตกตะลึง ตอนนี่เองที่เซโรรู้สึกผิดที่โกรธเธอเมื่อกี้ เธอหวังดีต้องการดึงความสนใจของเขามาที่เธอเพื่อให้เขาเลิกจมปลักกับความเศร้า แต่เขากลับคิดว่าเธอกำลังล้อเล่นกับความรู้อีกของเขา เซโรตำหนิตัวเองในใจทันที

“ชะ...” เซโรกำลังจะขอโทษ แต่มายายกนิ้วชี้ขึ้นตะตะปากเขาไว้และพยัก-
 พยเปิดไปทางอลิส เซโรหันไปมองตาม เขาเห็นอลิสกำลังเต้นรำกับบอดี้อย่าง
 มีความสุข เธอหยุดร้องเพลงแล้วปล่อยให้วงดนตรีบรรเลงแทน ส่วนตัวเธอ
 ก็หัวร่อต่อกระซิกกับบอดี้อย่างสนิทสนมจนเขาอิจฉาริษยา แต่ก็ไม่ได้เศร้ามาก
 ไปกว่าเมื่อกี้

“เป็นไง ดีขึ้นไหม”

มายาถามขณะที่เขาละสายตากลับมาที่เธอ เซโรไม่ตอบเพียงยิ้มและ
 พยักหน้าเบาๆ

“นี่ละ มนต์วิเศษของมายา โอ้ม...ความเศร้าจางหายไป” มายายกมือชี้ขึ้น
 ส้นนิ้วมือรัวๆ จนเซโรกลับไม่ไหวจึงระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

“ขอบคุณนะมายา”

เซโรรู้สึกซาบซึ้งในสิ่งที่มายาพยายามทำเพื่อเขา จึงเปลือยตัวเธอเข้า
 มากอด หญิงสาวพูดอะไรไม่ออก แถมยืนตัวแข็ง เซโรเพิ่งคิดว่าไม่ควร
 ทำแบบนี้จึงรีบปล่อยเธอ มายายืนกำมือแน่น หน้าแดงแจ๋ หญิงสาวเงยหน้าขึ้น
 จ้องตาเซโร

“คนบ้า รังแกฉันอีกแล้ว” มายาพูดแบบงอนๆ สีหน้าบูดบึ้ง แต่กลับดู
 น่ารักไปอีกแบบ “ไม่สนใจด้วยแล้ว มายาไปละ”

มายาเดินกระต๊อบเท้าปังๆ ผ่านชายหนุ่มไป เซโรรู้ว่านี่คงเป็นแผนของ
 มายาที่จะแก๊งเขาอีกแน่ๆ แต่ขณะจะหันไปร้องเรียกหญิงสาวไว้ ก็เกิดเสียง
 ร้องโวยวายขึ้นเสียก่อน

เพดานกิตรอรยแดงและมีควันจางๆ ลอยออกมาเหมือนกับกำลังจะ
 ละลาย ทุกคนเงยหน้าขึ้นมองพลางส่งเสียงฮือฮา พวกวงดนตรีที่อยู่ใต้ตำแหน่ง

นั้นพอดีต่างรีบกระโจนลงจากเวที ซึ่งทันเวลาพอดีกับที่เพดานพังลงมาพร้อมกับหญิงสาวในชุดสีชมพู ผมสีทอง

“เอมิรี!” เซโรพุ่งตรงเข้าไปหา มายาเองก็วิ่งตามไปติดๆ

“ทุกคนถอยออกมา” ผอ. ดอนกับ ผอ. จูเรียตะโกนขึ้นพร้อมกัน

“ขอชีวิตคุณเถอะนะ” เอมิรีร้องเสียงเกรี้ยวกราด ก่อนจะสร้างเปลวไฟขึ้นมาครอบตัวเองจนกลายเป็นรูปเปลือเพลิงพุ่งเข้าหาอลิส

“ไอซ์ลีวิต”

อลิสขยับมาขวางหน้าอลิสไว้และชี้ไปที่เอมิรีพร้อมกับใช้คาถาออกมาละอองน้ำแข็งพุ่งกระจายจากปลายนิ้วแผ่ขยายออกไป ความเย็นเกาะกุมไปทั่วแม้แต่พื้นยังถูกน้ำแข็งเกาะ แต่เมื่อกระทบกับเปลวไฟรอบตัวเอมิรี มันก็กลายเป็นไอน้ำ ไม่อาจหยุดความเร็วที่หญิงสาวพุ่งเข้ามาหาได้เลย

“ถอยไป” อลิสรีบผลักอลิสล้มกลิ้งไปกับพื้นก่อนจะกระโดดถอยหลังออกมา

“มิเรอร์ อิลลูชัน” อลิสร้ายคาถาร่างปลอม จังหวะเดียวกับเอมิรีเข้าถึงตัวและใช้มือข้างซ้ายที่เป็นอุ้งเท้าเปลือเพลิงตบหน้า แต่มันกลับทะลุผ่านไปเฉยๆ

“ไลต์ แอร์โรว์”

อลิสโผล่มาข้างหลังเอมิรีแล้วร้ายคาถาแสง แต่เอมิรีไวกว่าจึงกระโดดตีลังกากลางหลังกลางอากาศหลบชนแสงได้แล้วมุ่งโจมตีอลิสอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้อีกฝ่ายไม่ได้ป้องกันตัวได้เลย

“ตายซะ!” เอมิรีตวาดลั่นก่อนจะถึงตัวอลิส

“ไม่มีทาง!” เซโรกระโดดถีบจนเอมิรีลอยทะลุกระจกออกไป ขาของเขามีไฟลุกทันที

“ร้อนๆ” เซโรกระโดดโหม่งเหยงก่อนจะนั่งลงตบเพื่อให้ไฟดับ มายาดึงผ้าปูโต๊ะแถวนั้นมาห่อที่ขาของเซโรดับไฟให้

อลิสได้ยินเสียงร้องของเซโรจึงจำได้ ถึงแม้เขาจะสวมหน้ากากอยู่ จึงคิดจะร้ายคาถาเพื่อดับไฟให้ แต่มายากลับรวดเร็วกว่าจนเหมือนทั้งคู่เฝ้ากันเป็นอย่างดี หญิงสาวอดริษยาขึ้นมาไม่ได้ เธอไม่ต้องอ่านใจก็รู้สึกได้ว่าทั้งสองคนมีสายใยบางอย่างผูกพันกัน

บนแกรแฮมที่จอดนิ่งสงบและไร้ผู้คน พ็อกยื่นทอดถอนหายใจอยู่
หน้าตึกร้างซึ่งถูกปิดตาย มีการตอกแผ่นไม้ปิดหน้าต่างและลามีโซ่เส้นเบ้อเริ่มไว้
ที่ประตู

“หึ ยังอุตส่าห์เก็บเอาไว้ น่าจะพังๆ ไปซะ” พ็อกพูดกับตัวเองก่อนจะ
กระชากโซ่ขาดติดมือและถีบประตูปลิวไปกระแทกกับผนังดังโครมคราม

ภายในตึกขึ้นอับและเหม็นอย่างร้ายกาจ แต่พ็อกไม่สนใจ ก้าวขึ้นบันได
ไปเรื่อยๆ ทุกย่างก้าวของเขามีเสียงร้องโหยหวนดังมาเข้าหูสลับกับเสียงหัวเราะ
ถึงจะรักษาสีหน้าสงบเยือกเย็นไว้ได้ แต่ในใจของเขากำลังลุกเป็นไฟ

สถานที่แห่งนี้คือสถานที่ที่เขาเกลียดที่สุดในชีวิต สถานที่ที่พรากคนที่เขา
รักที่สุดไป มันคือลานประหารที่เต็มไปด้วยความทรงจำอันแสนปวดร้าว และ
ตรงหน้าเขาก็คือห้องแห่งพันธสัญญา...ห้องที่เขาทิ้งหัวใจเอาไว้พร้อมกับการจาก
ไปของยอดดวงใจ ภาพในต่อนั้นปรากฏขึ้นตรงหน้าของพ็อกราวกับมันเพิ่งเกิด
ขึ้นเมื่อไม่กี่วินาทีก่อน ภาพที่เขายินใจเด่นระที่ก้อยู่หน้าประตูบานนี้ ภาพเสียง
ร้องเรียกที่ตั้งมาจากข้างใน และภาพที่ฉีกหัวใจเขาเป็นเสี่ยงๆ

“ดูซิจะเล่นลูกไม้อะไรอีก จะคืนอดีตให้ฉันนั้นหรือ มันไม่มีทางเป็นไปได้
หรอก” พ็อกพึมพำพร้อมกับผลึกประตูห้องเปิดออกอย่างซ้าๆ...

ภายในห้องมีเพียงแสงจากเทียนปักอยู่บนโต๊ะตัวเดิมที่เขาจำได้ว่ามีร่าง
ของนาเดียนอนอาบเลือดอยู่ และขณะนี้ก็ยังมึนงงนั้นนอนอยู่!

“ไม่จริง!” พ็อกร้องเสียงหลง เขาส่ายหน้าปฏิเสธภาพที่เห็นพลงก้าวเท้า
ถอยออกจากห้อง แต่ก็ชนกับใครบางคน

“จะรีบไปไหนนั้นหรือพ็อก” เสียงเย็นเยือกของตาสวรรค์ทำให้
ชายหนุ่มต้องรีบกระโดดกลับเข้ามาในห้องและหันไปเผชิญหน้า

“แผนอะไรของแกอีก!” พ็อกร้องถามอย่างโมโหสุดขีด

“แผน!? โธ่ๆ ถ้าเจ้าช่วยหันไปมองข้างหลังอีกที เจ้าจะรู้ว่าข้ามาดี”
ตาสวรรค์แสร้งยิ้ม

“ไม่จริง นาเดียตายไปแล้ว ฉะ...ฉันฝังเธอเองกับมือ” พ็อกตะโกนลั่น
ตอนขูดดินและฝังร่างของนาเดียกับมือในตอนนั้นมันช่างเป็นช่วงเวลาทรมาน
จิตใจจนไม่อยากจะนึกถึงขึ้นมาอีก

“ใช่ เธอตายไปแล้ว” คราวนี้เสียงพูดดังมาจากด้านข้างของพ็อก มันเป็นเสียงของวอลล็อก และไม่ต้องมองหาให้เสียเวลาอีกฝ่ายก็เดินออกมาจากเงามืดในห้องมายืนอยู่ข้างๆ ตาสวรรค์

“แต่แกหันไปมองร่างบนโต๊ะนั้นสักหน่อยสิ แล้วช่วยบอกกับพวกเราที่ว่าแกเห็นใคร” วอลล็อกพูดจบก็หัวเราะคิกคักอย่างชั่วร้าย

พ็อกตัวสั่นปากสั่น ความสับสนถาโถมใส่ตัวเขาดังคลื่นกระทบฝั่ง ความกลัวที่จะเห็นภาพเดิมๆ ทำให้มีนหิ้วเหมือนจะอาเจียน แต่เสียงหนึ่งก็ทำให้พ็อกสะดุ้งโหยง เสียงลมหายใจอันแผ่วเบาที่ดังขึ้นข้างหลังเขา

พ็อกหันไปมองอย่างซ้าๆ เริ่มเห็นจากปลายขา ไล่ขึ้นไปจนถึงตัวและใบหน้า น้ำตาค่อยๆ หยดลงมาจากดวงตาของเขาทีละหยดๆ เขายกมืออันสั้นเทาไปเหนือร่างหญิงสาวบนโต๊ะและวางลงบนตำแหน่งหัวใจ

“ลองบอกพวกเราที พ็อก นายเห็นใครนอนอยู่บนโต๊ะนั้น” ตาสวรรค์ถามเสียงแหลม

“นะ...นาเดีย” พ็อกตอบอย่างไร้สติ ใบหน้าของเขาบิดเบี้ยวเพราะความรู้สึกหลากหลาย นาเดียกำลังนอนอยู่ตรงหน้าเขาในสภาพที่หัวใจยังเต้นและหายใจอยู่ มันเป็นไปได้อย่างไร...เธอตายไปแล้ว

ตัวปลอม!

“พวกแกจะมากไปแล้ว!”

พ็อกกระเบิดความโกรธออกมา มันเป็นการทำร้ายจิตใจเขาอย่างที่สุดที่เอานาเดียมาหลอกเขาแบบนี้ พลังที่พ็อกปล่อยออกมาทำให้พื้นไม้ลั่นเปรี๊ยะ แต่ก่อนที่พ็อกจะลงมือ ตาสวรรค์ก็ตะโกนออกมา

“เจ้าโง่! เจ้ามองหล่อนให้ดีแล้วบอกพวกข้าซิว่านั่นไม่ใช่ตัวจริงตรงไหน”

“นาเดียตายไปหลายปีแล้ว ร่างของเธอไม่มีวันสมบูรณ์แบบนี้ได้!” พ็อกตะโกนสวนกลับ

“แต่ข้าสร้างใหม่ได้” ตาสวรรค์พูดเสียงเบาหลงพลางสะยะยืม

“หมายความว่า...” พ็อกเริ่มคาดเดาได้ เขาสลายความโกรธลงทันที

“ข้าใช้เซลล์ของร่างเดิมมาทำเป็นร่างโคลนได้”

ตาสวรรค์เดินเข้าไปหาพ็อกซึ่งหันกลับไปเพ่งพินิจใบหน้าของนาเดีย ซึ่ง

เป็นอย่างไรเขาพูด นีมันนาเดียไม่ผิดแน่

“ข้าให้เจ้าก็ได้นะ ร่างใหม่ของผู้หญิงคนนี้” ตาสวรรค์กระซิบข้างหูพ็อก

“มันเป็นเพียงแค่วาง ไม่ใช้นาเดีย วิญญาณนาเดียอยู่กับฉัน” พ็อกเอ่ย

เบาๆ

“เจ้าลืมอะไรไปหรือเปล่าพ็อก ลืมวิธีที่จะทำให้วิญญาณกลับเข้าร่างใหม่ได้ พรจากจอมปีศาจจำแลง”

คำพูดของตาสวรรค์ทะลวงใสตประสาทของพ็อกจนชาตันทันไปทั้งตัว

“ข้ามีวิธีปลดปล่อยวิญญาณของนาเดียจากลูกแก้ววิญญาณแล้วพ็อก และหลังจากที่ข้าปลุกจอมมารจำแลงได้แล้ว ข้าจะใช้พลังย้ายวิญญาณนาเดียสู่ร่างใหม่นี้ให้เอง” วอล็อกขยับเข้ามาหา

“ข้ารับประกัน...ข้อเสนอของวอล็อกก็คือ การแลกเปลี่ยนลูกแก้ววิญญาณกับการคืนชีพของคนรักเจ้า ว่าไง ตกหลงไหมพ็อก” ตาสวรรค์กระดี๊กระด๊าอย่างกวนประสาท

“แล้วของเจ้าล่ะ ร่างนี้เจ้าเป็นคนสร้างไม่ใช่หรือ” พ็อกหันมาถามอย่างรู้ทัน

“สมเป็นเจ้าจริงๆ ฉลาดพอจะมองข้าได้ทะลุปรุโปร่งแบบนี้ สำหรับข้ามันง่ายมาก ข้อเสนอของข้าคือ เจ้าเอาร่างนี้ไปได้ แต่เจ้าต้องมาเป็นขุนพลสวรรค์ของข้า” ตาสวรรค์กล่าวอย่างนุ่มนวลแต่แฝงไว้ด้วยความรู้สึกคุกคาม

“แล้วถ้าฉันชิงร่างนี้ไปล่ะ” พ็อกถามพลางวางมือลงบนร่างของนาเดีย

“ถ้าเป็นข้า ข้าจะไม่ทำแบบนั้นแน่” ตาสวรรค์ตาลุกวาวด้วยประกายชั่วร้าย “ร่างของนาเดียถูกรังการเจริญเติบโตด้วยอาวุธเทพชิ้นหนึ่ง ซึ่งมันเป็นอาวุธคู่แฝดชะด้วย”

เขาหยิบลูกแก้วส่องแสงสีม่วงออกมาถือไว้ ข้างในมีฟันเพียงซี่บอย่างช้าๆ

“นี่คือ ไทม์ รีไรต์ ซึ่งมีอีกอันอยู่ในร่างของนาเดีย เจ้ารู้ไหม ถ้าข้าเร่งปฏิกิริยาให้อันที่อยู่ในมือข้าทำงาน อันที่อยู่ในร่างของนาเดียก็จะทำงานเช่นเดียวกัน ซึ่งนั่นก็เท่ากับว่า...ตาย” ตาสวรรค์พูดจบก็หัวเราะลั่นห้อง

“ว่าไง ตกหลงหรือปฏิเสธ”

ศาสตราจารย์หันหน้าเข้าไปใกล้ฟ็อก พลังเบมือขอลูกแก้ววิญญาน

“ระ...เรา...” ฟ็อกจ้องหน้านาเดียที่มีเลือดฝาดเหมือนเมื่อตอนมีชีวิต
ไม่ผิดเพี้ยน เขาตัดสินใจลำบากก่อนจะล้วงเข้าไปหยิบลูกแก้ววิญญานมาถือไว้
ในมือ

“ตกลงหรือปฏิเสธ” ศาสตราจารย์ย้ำเสียงดังขึ้น

ทันใดนั้นเอง มีอีกเสียงดังแทรกขึ้นมา

“อย่าตกลงนะคะคุณฟ็อก!” มีอาวิ่งมาถึงและตะโกนห้าม

“มาที่นี่ได้ยังไง” ฟ็อกสงสัย

“ไม่เป็นไร เจ้าคงจะปฏิเสธซ้ำลิ้นะฟ็อก” ศาสตราจารย์เอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ
ก่อนจะทำให้ไหม้ รีไรต์เริ่มทำงาน ทันใดนั้นร่างของนาเดียก็มีแสงสีม่วงส่อง
ออกมาพร้อมกับเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ผมยวขึ้น หน้าตาเป็นผู้ใหญ่ขึ้น

“หยุดได้แล้ว!” ฟ็อกตะโกนสุดเสียง

“หือ? อะไรวะ” ศาสตราจารย์ถามยียวน

“ไม่นะคะคุณฟ็อก” มีอายื่นสายหน้า “อย่านะคะ คุณต้องอยู่กับพวกเราสิ”

คำพูดของมีอาทำให้ฟ็อกนึกถึงคำพูดของเซโรที่แอนนาฝากมาบอก

จงอยู่เคียงข้างมนุษย์

“หือๆ ฮ่าๆๆ” ฟ็อกหัวเราะดังขึ้นๆ จนแม้แต่ศาสตราจารย์ยังแปลกใจ “จงอยู่
เคียงข้างมนุษย์นั่นหรือ น่าฆ่า! แล้วมีมนุษย์หน้าไหนอยู่เคียงข้างฉันล่ะ”

ฟ็อกพูดจบก็ยื่นมือออกมาโดยบีบลูกแก้ววิญญานไว้ในมือ วอล็อดริบ
วิ่งเข้ามาารับทันที

“พวกเราใจคุณฟ็อก พวกเราจะอยู่เคียงข้างกัน” มีอาบอกทั้งน้ำตา

“ไม่...มีอา สำหรับฉัน แค่นาเดียคนเดียวเท่านั้น”

ฟ็อกสายหน้า ยิ้มอย่างปลอดโปร่ง แล้วเขาก็ปล่อยมือให้ลูกแก้ววิญญาน
หล่นลงสู่มือของวอล็อดก่อนจะหันหลังให้ทุกสิ่ง เพราะสิ่งที่เขาต้องการอยู่ตรง
หน้าแล้ว

เขาไม่ใช่วีรบุรุษผู้กู้โลก เขาเป็นเพียงชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีความต้องการ
เหมือนกับคนอื่น และการที่เขาทำเพื่อตัวเอง เพื่อสิ่งที่เขาต้องการมันผิดด้วย
หรือ แนนอน...ใจของเขาอ้อมตอบว่า...ไม่!

อลิสยื่นมองเซโรกับมายาด้วยความสับสนว่าวุ่นใจ ถึงแม้เซโรจะหันมามองก็ยังไม่รู้ตัว จนกระทั่งเสียงตะโกนของครูซดังขึ้น

“เซโร! อย่าปล่อยให้เอมิรีหนีไป!”

อลิสสะดุ้งก่อนจะหันไปมองเอมิรีที่พุ่งตัวออกไป เธอตัดสินใจทิ้งเรื่องของเซโรไว้ก่อนและออกติดตามคนร้าย ทว่าความจริงแล้วอาจต้องการหนีจากภาพเบื้องหน้าเพียงอย่างเดียวก็ได้

“อย่าอลิส!” เซโรร้องห้ามเสียงดังพร้อมกับปลดหน้ากากออก

“แต่ว่า...” อลิสหยุดขยับตัว และเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“ครูซ ราเนส ตามมาเร็ว” เซโรไม่ทันสังเกตเห็นท่าทางที่แปลกไปของอลิส เขาตะโกนเรียกคนอื่นๆ ผ่านช่องเพดานที่เอมิรีทำลายไว้

“มาย” เซโรหันไปมองมายา เขาคิดจะขอร้องให้คอยปกป้องอลิสอยู่ที่นี้ แต่อีกฝ่ายรีบโบกมือไล่เป็นเชิงบอกให้รีบไปต่างๆ ที่เขายังไม่ได้พูดอะไรเลย

“ขอบใจ” เซโรพยักหน้านิดๆ ก่อนจะวิ่งผ่านอลิสไปโดยไม่หันมามอง

อลิสเจ็บแปลบในใจราวกับถูกเข็มทิ่มแทง ความเย็นชาเฉยเมยที่เซโรแสดงออกมานั้นเป็นสัญญาณบอกอะไรกับเธอหรือเปล่า แต่ในตอนนั้นหญิงสาวก็ได้แต่ยื่นกำมือแน่นด้วยความปวดใจ มองดูเขาวิ่งจากไปโดยไม่มีคำพูดใดหลุดออกมา

“เอมิรีล่ะ”

ครูซริบถามทันทีเมื่อกระโดดลงมาจากรัน 2 พร้อมกับรานเนส พวกเขาทั้งสามต้องเจออุปสรรคจากฝูงชนที่กำลังแตกตื่นวิ่งกันซุลมุนจนไม่รู้ใครเป็นใคร อีกทางหนึ่ง ผอ. ดอนกับ ผอ. จูเรียก็พยายามทำให้ทุกคนอยู่ในความสงบ แต่ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น

“ทางนั้น” เซโรรี่ไปที่ถนนข้างอาคารเมื่อเห็นหลังของเอมิรีแหวบหายไปกับความมืด

“มี้อล่ะ” รานเนสถามพลางมองขึ้นไปชั้นบน แต่ไม่เห็นหัวแหว

“ช่างเถอะ บิลอยู่ในไหน บิล” เซโรรี่ร้องเรียกแต่กลับไม่มีเสียงตอบกลับมา

“นี่ก็หายไปอีกคน” ครูซพูดเบาๆ อย่างหัวเสีย

“เอาไงดี” รานเนสหันมาถามเซโรรี่

“ตาม พวกเราต้องจับเอมิรีให้ได้ มีหลายเรื่องที่เราต้องรู้จากเธอ” เซโรรี่ตัดสินใจ ถึงแม้จะเสี่ยง แต่การไล่ตามเอมิรีน่าจะทำได้ถ้าอลิสปลอดภัยได้ในระดับหนึ่ง

“ฉันจะรออะไรอีกล่ะ” ครูซริบวิ่งนำออกไปคนแรกด้วยใจร้อนรน

“เธอไม่ต้องมาปกป้องฉันหรอก ฉันดูแลตัวเองได้”

อลิสบอกมายาพลางก้มตัวนั่งลงบนขอบเวที

“ฉันรู้ว่าเธอเก่ง แต่ศัตรูไม่ได้สู้กันง่ายๆ หน้า อย่างน้อยมีคนระวังหลังให้ ย่อมดีกว่าจริงไหม” มายาพยายามตอบอย่างสุภาพที่สุด หลังจากรู้สึกได้จากน้ำเสียงของอลิสว่าไม่ค่อยชอบชี้นำหน้าเธอนัก

“แล้วไม่เป็นห่วงเซโรรี่หรือ เธอน่าจะตามไปช่วยเขาจะดีกว่า” อลิสหยั่งเชิง

“ก็กำลังช่วยอยู่นี่ไง” มายายิ้มๆ

“ช่วยยังไง”

“ก็ช่วยให้เขาไม่ต้องพะวงหลังไงล่ะ เธอก็น่าจะรู้จักเขาดีกว่าฉัน อย่างเขาน่ะรับมือได้กับทุกสถานการณ์อยู่แล้ว แต่เขาอาจทำได้ไม่ดีพอถ้ายังเป็นห่วงเธออยู่ เพราะอย่างนั้นฉันเลยต้องอยู่ที่นี้”

มายาอ่านเซโรได้อย่างทะลุปรุโปร่งจนอลิสแปลกใจ ถ้าเป็นคนที่เพิ่งรู้จักกันที่ออสก็ไม่น่าจะเข้าใจกันได้อย่างลึกซึ้งเช่นนี้

“อะ...เธอเป็นใครกันแน่” อลิสถามเสียงหวาดๆ

“มายา ยินดีที่ได้รู้จัก คุณอลิส”

มายายื่นมือออกมาเพื่อทักทาย แต่อลิสกลับหน้าซีดเผือดเพราะความตกใจ

“มีอะไรเธอเซโร”

ครูซหันมาร้องถามเมื่อเห็นเซโรหยุดวิ่งและหันกลับไปมองข้างหลัง

“ซีลินละ”

พอเซโรถาม ครูซกับรานเนสจึงเพ็งนิกขึ้นได้

“ตายละ พวกเราโดนล่อออกมา” ครูซร้องเสียงหลง

“แล้วจะเอาอย่างไรดี ยิ่งไงก็ต้องจับเอมิรีให้ได้ไม่ใช่หรือ” รานเนสถามเซโรที่กำลังย่นคิดหนัก

“แต่ความปลอดภัยของคุณอลิสต้องมาก่อน” ครูซบอกเพื่อไม่ให้เซโรคิดมาก แต่ใจจริงแล้วเขาอยากวิ่งตามเอมิรีไปมากกว่า

“นั่นก็กลับ” รานเนสถอนหายใจพลางทำท่าจะวิ่งกลับ แต่เซโรคว้าไหล่ของเขาเอาไว้

“ครูซ นายมั่นใจว่าจะจับเอมิรีได้ไหม” เซโรถามขณะที่ยังจับจ้องไปที่เส้นทางเดิม

ครูซอีกอัก ถ้าเผชิญหน้ากันตรงๆ เขารู้ตัวว่าพลังไม่อาจเทียบเอมิรีได้เลย นี่ยังไม่แน่ว่าเขาต้องจับเป็น ซึ่งยากเกินกว่าจะทำได้

“ฉันทำได้” ครูซโกหก เขาคิดว่าเซโรเองก็รู้เหมือนกัน แต่เซโรก็ถามเหมือนบังคับให้เขาต้องตอบแบบนี้อยู่แล้ว

“อย่าทำหน้าที่แบบนี้สิ ฉันไม่ให้นายไปคนเดียวหรอก รานเนส นายไปกับครูซนะ ไม่ต้องถึงกับจับตัวให้ได้หรอก แค่ถ่วงเวลาไว้ ฉันจะรีบตามไป” เซโรรู้ว่าการทำแบบนี้มันเหมือนเห็นแก่ตัว แต่อย่างไรก็ต้องเสี่ยง

“ไม่ต้องห่วงหรอก นายนั่นละ ปกป้องคุณอลิสให้ได้นะ” ครูซบอกก่อนจะรีบวิ่งไปกับรานเนส

“ซีลิน...”

เซโรกัดฟันแน่นอย่างปวดใจขณะวิ่งกลับไป อีกไม่ช้าเขาต้องเผชิญหน้ากับซีลินอีกครั้งภายใต้สถานการณ์กดดันเป็นอย่างมาก ถึงเขาจะทำใจว่าจะไม่สู้กับซีลินอีกแล้ว แต่ถ้าไม่สู้ อลิสอาจมีอันตรายก็ได้ แผนการที่คิดไว้เพื่อเตรียมรับมือหายไประหว่างจมน้ำหมดสิ้น เหลือเพียงแค่ความสับสน

แต่แล้วเสียงปืนก็ดังขึ้นปลุกให้เซโรมีสติแจ่มใสอีกครั้ง เขารู้สึกแน่นอกหายใจติดขัด พอกลับมาลงมองก็ปรากฏว่าเขาถูกยิงจนหน้าอกทะลุ เลือดไหลออกมา

“นะ...นี่มัน...”

เซโรประมวลเหตุการณ์อย่างรวดเร็ว และคำตอบก็ชัดเจนอยู่แล้ว เขาติดกับเข้าเต็มๆ เป้าหมายไม่ใช่อลิส แต่เป็นตัวเขาเอง โดยแสร้งทำเป็นจะลอบสังหารอลิส ซึ่งถ้าสำเร็จก็ถือว่าเป็นผลพลอยได้ และหลบหนีออกมาเพื่อดึงดูดความสนใจ ทั้งหมดก็เพื่อให้เขาได้อยู่ตามลำพังในที่ที่จัดเตรียมไว้

“ไม่ตายนั่นหรือ” ซีลินเอ่ยเสียงแหบหัวพลางก้าวออกมาจากข้างทาง

“แผนนายเองสินะ ซีลิน” เซโรกระอักเลือดออกมา กระสุนนัดเมื่อครู่เจาะทะลุปอด ถึงเขาจะมีพลังฟื้นตัวสูง แต่เมื่อวัยวะภายในถูกทำลายก็ต้องใช้เวลาฟื้นตัวนานขึ้น

ซีลินไม่ตอบ ไม่แม้แต่จะสบตากับเซโร เขาเพียงยกปืนขึ้นมาและบรรจุกระสุนชุดใหม่เข้าไปอย่างใจเย็น

“หยุดก่อนซีลิน ฉันมีเรื่องจะพูดกับนาย” เซโรฝืนพูดอย่างยากลำบาก

“ไม่จำเป็น แอนนาบอกกับฉันหมดแล้ว” ซีลินเอ่ยเสียงลั่นผิดปกติ แต่เพียงพริบตา น้ำเสียงของเขาก็กลับมาเยือกเย็นอีกครั้ง

“แอนนา!? นี่นายเจอกับเธอแล้ว งั้นก็ดีสิ พวกเรา...” เซโรดีใจจนลิ้มชีพลางขยับตัวเข้าไปหาซีลิน เรื่องราวระหว่างพวกเขาแอนนาคงบอกไปหมดแล้วแบบนี้ซีลินต้องเข้าใจแล้วอย่างแน่นอน...เซโรคิดแบบนั้น

ทว่าอูๆ ทุกอย่างรอบตัวก็เปลี่ยนเป็นสีขาวไปจนหมด ไม่มีความคิดอะไรอยู่ในหัว แม้แต่ความรู้สึก ทุกอย่างหยุดลงเหมือนกับเครื่องใช้ไฟฟ้าถูกดึงปลั๊กออก เขาหายใจหลังกระแทกพื้นดังโครมพร้อมกับเลือดไหลนองออกมาจากศีรษะ ซีลินยิงศีรษะของเซโรอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย สีหน้ายังคงสงบเช่นเดิมถึงแม้

เพึ่งลั่นกระสุนเจาะหัวเพื่อนรักไป เลือดสีแดงเปโระเต็มใบหน้า

“ถ้าฆ่าได้ก็ฆ่า แต่ถ้าฆ่าไม่ได้ก็จับตัวกลับไป” ซิลินทวนคำสั่งของชินฮะ แล้วก้มลงเอามืออ้อมงอกของเซโร้เพื่อตรวจดูลมหายใจ ก่อนจะวางมือลงบนอกเซโร้เมื่อตรวจการเต้นของหัวใจ และเพียงครู่เดียวเขาก็ต้องลุกขึ้นด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย “ไม่ตายจริงๆ ถึงสมองจะละลายไปแล้วแต่ร่างกายยังทำงานต่อไปได้ งั้นลองทำลายทั้งสมองและหัวใจในเวลาเดียวกันดูซิ จะยังรอดอีกไหม”

ซิลินเล็งปืนไปที่หัวใจของเซโร้ แต่ก่อนจะเหนี่ยวไกปืนก็หยุดชะงักและชักปืนกลับ

“ฉันว่าฉันจับแกกลับไปดีกว่า ฆ่าแกตรงนี้มันออกจะสบายเกินไป ฉันจะให้แกทรมาณมากกว่าที่ฉันเป็นจนต้องร้องขอความตายแทน แบบนั้นละถึงจะสาสม”

ขณะที่ซิลินเอ่ยเรื่อยๆ เซโร้ก็เริ่มมองเห็นและได้ยิน ถึงแม้จะเบลอจนไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายพูดอะไรอยู่ก็ตาม แต่ด้วยสัญชาตญาณที่บอกว่าจะตัวเองกำลังตกอยู่ในอันตรายทำให้เขารีบใช้ออราลีดำเร่งการฟื้นตัว...แต่ช้าไปแล้ว ซิลินหันป็นมาทางเขา เมื่อเปลี่ยนกระสุนเสร็จก็เหนี่ยวไกปืนอย่างไม่ลังเล กระสุนสีเงินพุ่งตรงเข้ากลางอกแต่มันกลับไม่ทะลุเนื้อหนัง หัวกระสุนถูกทำด้วยยางนิ่ม พอมันลัมผัสถูกตัว ส่วนลูกปืนก็แตกออกเป็นขี้เล็ๆ เหมือนขี้แมงมุมจิกลงไป เนื้อเนื้อเพื่อให้กระสุนยี่ด่างไว้

“คงได้ยินฉันแล้วสินะ” ซิลินเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นดวงตาของเซโร้กลอกไปมา “ที่ยิงใส่แกเมื่อกี้เป็นกระสุนรุ่นใหม่ที่ยังคิดค้นได้ต่อจากกระสุน ESP จริงๆ กะไว้ใช้กับพวกเผ่าปีศาจ แต่ว่าแกมันยิ่งกว่าปีศาจซะอีก...อย่าฝืนเลย แกขยับตัวไม่ได้อีกต่อไปแล้วเซโร้”

ซิลินมีสีหน้าไร้ความรู้สึก เขาจ้องมองเซโร้ที่พยายามขยับตัว แต่กลับขยับได้เพียงกระดิกปลายนิ้วเบาๆ

“ทันทีที่กระสุนไปโนติกถูกตัว ตรงส่วนหัวกระสุนก็จะปล่อยเข็มเจาะผิวหนังและฉีดยาที่ทำให้ร่างกายขาด้านรวมถึงระบบประสาทด้วย ส่วนตัวกระสุนจะตรวจสอบความเข้มข้นของพิษที่อยู่ในเลือด ถ้าเกิดมันเจือจางลงก็จะฉีดซ้ำเข้าไปโดยอัตโนมัติ” ซิลินก้มลงยกร่างของเซโร้ขึ้นมาแบกไว้บนไหล่

“สรุปก็คือ แกจบสิ้นแล้วเซโร”

เขายิ้มมุมปากแล้วกางปีกออกบินขึ้นไปบนท้องฟ้า พาร่างที่ไร้ทางขัดขืนของเซโรไปด้วยความปีติยินดีอย่างเหลือล้น

“หยุดนะ!”

ครูซตะโกนเมื่อเห็นหลังของเอมิรีพุ่งกลับไปตรงทางขึ้นสถานีซึ่งเป็นลานจอดของเกรแฮม

“ซัดเลย” ราเนสร้องออกมา

“อะไรซัด” ครูซร้องถามอย่างสงสัย

“ไม่แปลกใจหรอกว่าทำไมพวกนี้ถึงได้แอบเข้ามาที่ออสได้ ไม่นับที่ยังผลุบๆ โผล่ๆ ที่เกรแฮมได้อย่างใจนึกอีก” ราเนสหันมาย้อนถามด้วยสีหน้ายิ้มเยาะ

“นายกำลังจะบอกอะไร” ครูซเองก็สงสัยเรื่องนี้มานานแล้ว แต่เพราะมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นจนลืมนึกถึง

“เครื่องย้ายมวลสารไง” ราเนสเอ่ยเบาๆ

“เครื่องย้ายมวลสาร!” ครูซตกใจจนหยุดวิ่งและมองราเนสด้วยสีหน้างงัน

“มันคงมีเครื่องย้ายมวลสารติดตั้งไว้อย่างลับๆ แน่ หรือนายมีข้อสันนิษฐานที่ดีกว่านี้” ราเนสหันกลับมาถาม ส่วนครูซก็ได้แต่อ้าปากพะงาบๆ พุดอะไรไม่ออก

“อ้าว! ยืนเป็นไม้อยู่ได้ เดียวยัยนั้นก็หายไปอีกหรอก” ราเนสโมโห

“ราเนส ฉันมีเรื่องจะขอรับรอง” ครูซพูดเสียงอ่อนจนผิดปกติ

“ไม่ต้องพูด ฉันรู้หรอกน่า จะพยายามจับยัยนั้นโดยให้บาดเจ็บน้อยที่สุดละกัน” ราเนสเองก็รู้สึกแย้ไม่น้อยไปกว่าครูซเลยที่ต้องมาเผชิญหน้ากับเอมิรีแบบนี้

“ขอบใจ” ครูซพยักหน้าเบาๆ

“เฮ้ย! เลิกทำหน้าที่สักที ฉันเห็นแล้วจะอ้วก” ราเนสหันมาดำดัวด้วยความเขิน ปกติแม่ทั้งคู่จะไม่กินเส้นและทะเลาะกันบ่อยๆ แต่นั่นกลับเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นหนาโดยที่พวกเขาไม่รู้สึกรังเกียจ

จากที่มีแต่คนกลัวราเนสจนหาเพื่อนคุยยังไม่ได้ ก็มีครูซที่หยอกล้อเขา

อย่างไม่เกรงกลัว ส่วนครูชเองก็รู้สึกนับถืออีกฝ่ายอยู่เรื่อยๆ ถึงราเนสจะเป็นพวกปากเปราะ ขี้บ่น และหยิ่งยโส แต่ถึงกระนั้นเวลามีเรื่องขอขาดบาดตายฝ่ายนั้นก็รักเพื่อนไม่น้อยไปกว่าใครในกลุ่ม

“ราเนส ข้างบน!”

ครูชรู้สึกถึงไอร้อนจากข้างบน อีกฝ่ายก็รู้ได้ในทันทีและสร้างโดมน้ำแข็งขึ้นมาป้องกันทั้งคู่ไว้จากลูกไฟที่ตกลงมา

“หาที่ตายแห่ๆ” เอมิรีเดินออกมาจากตรงมุมตึกพลางมองลูกไฟที่ลูกท่วมครูชกับราเนสอยู่

“เอมิรี!” ครูชพุ่งผ่านเปลวไฟออกมา เพราะโดมน้ำแข็งของราเนสทำให้ความร้อนจากไฟลดลง เวลานี้เขาไร้อาวุธจึงบังคับเศษหินที่พื้นให้พุ่งเข้าใส่เอมิรี แต่หญิงสาวก็เปลี่ยนไดอัลเป็นแส้และสะบัดไปรอบตัวป็นเศษหินจนหมด โดยหาว่าไม่ว่านั่นเป็นแผนของครูชที่จะเข้าใกล้เธอ เขาพุ่งเข้ามาจับข้อมือของเอมิรีเอาไว้ทั้งสองข้าง

“ปล่อยนะ” เอมิรีพยายามสะบัดให้หลุดจากมือของครูช

“หยุดเถอะเอมิรี พวกเราอย่าสู้กันเลย”

“ถ้าไม่ปล่อย ฉันเผานายแน่” เอมิรีชูด้วยแววดาตุตัน

“ก็เอาสิ เผาฉันเลย ทำเลยสิ!”

ครูชดึงหญิงสาวเข้ามาใกล้จนใบหน้าแทบชนกัน เอมิรีลดความเกรี้ยวกราดลงและหน้าแดงขึ้นมาแทน ก่อนจะหลบตา

“ฉันเจ็บนะ”

ครูชเพิ่งรู้สึกตัวว่าบีบข้อมือของอีกฝ่ายแรงเกินไปจึงคลายมือออก แต่พริบตาตนเอง เอมิรีฉวยโอกาสเปลี่ยนไดอัลเป็นมีดสั้นและเสียบเข้าที่สีข้างของครูชจนมีดตำ

“เจ้าคนโง่!” เอมิรีดึงมีดออก พลางถีบครูชล้มหงายหลัง

“พอได้แล้วเอมิรี” ราเนสปล่อยหมอกเย็นออกมาเพื่อแช่แข็ง แต่เอมิรีรู้ตัวจึงพุ่งเปลวไฟออกจากปากสลายหมอกจนหายไป

“ครูช เป็นไงบ้าง” ราเนสรีบวิ่งเข้าไปดูอาการครูชซึ่งหว่าที่เอมิรีถอยออกไป เขารีบสร้างน้ำแข็งปิดปากแผลที่ท้องของครูชไว้ก่อน

“ฉันไม่เป็นไร” ครูซยันตัวลุกขึ้น และหันไปจ้องหน้าเอมิรีที่ยืนกอดอก ด้วยสีหน้าไม่รู้ร้อนรู้หนาว

รานเนสลุกขึ้นยืนก่อนจะพุ่งเข้าหาหญิงสาวโดยไม่ฟังเสียงร้องห้ามของครูซ เขาคิดว่าเอมิรีถนัดการโจมตีระยะไกล ถ้าจะให้ได้เปรียบก็ต้องอาศัยการโจมตีประชิดตัว รานเนสสร้างไอน้ำขึ้นมาที่มือทั้งสองข้างจนส่องประกาย

หญิงสาวยืนมาก่อนจะยื่นมือออกมาพร้อมกับมีไฟพุ่งออกมาเป็นสาย รานেসก้มตัวหลบจนเสียวหลักกลิ้งไปกับพื้น เอมิรียังไม่หยุดโจมตี เธอปล่อยไฟออกมาอีกนับสิบสายพุ่งเข้าไปใสรานเนสเหมือนกับงูโลภเหี้ย

รานเนสเองก็เชื่อว่าจะเป็นนักสู้ระยะประชิดที่มีความว่องไวเหมือนกับมืออาหรือครูซ การโจมตีของเอมิรีเลยเข้าเป้าเป็นส่วนใหญ่ แผลพุพองเกิดขึ้นตามร่างกาย ทว่ารานเนสก็ยังคงพันสู้ทนความเจ็บปวดพุ่งตัวเรียกไปกับพื้น ใช้มือทั้งสองข้างจับขาของเอมิรีไว้ก็จะใช้พลังแข็งแกร่งขึ้นสูงสุด ทันทีที่มีมือของเขาสัมผัสตัวอีกฝ่ายก็รู้ได้ในวินาทีนั้นว่ามีบางอย่างผิดปกติ ร่างกายของเอมิรีร้อนจนเผามือและมีไฟลุกไหม้ รานเนสคิดว่าถ้าเกิดไม่ได้รวมพลังแข็งแกร่งไปที่มือปานนี้เขาคงเสียมือทั้งสองข้างไปแล้วแน่ๆ

เอมิรีก็มลงสบตากับรานเนส ดวงตาของเธอค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้นพร้อมกับสาดส่องแสงสีแดงออกมา รานเนสเบิกตามองด้วยความตกใจถึงขีดสุดพลางตะเกียกตะกายถอยออกมา แต่ไม่ทันกาลแล้ว ร่างกายของเอมิรีระเบิดออกเป็นลูกไฟพุ่งไปทุกทิศทาง

ครูซค่อนข้างมั่นใจว่านี่คือร่างปลอมของเอมิรีที่ใช้พลังของตัวเองสร้างขึ้นมาจึงวิ่งเข้าไปช่วยรานเนส เขาใช้พลังจิตพลิกพื้นขึ้นมาทำบังลูกไฟได้ทันอย่างหวุดหวิด

“เฮ้ ทางนี้” เอมิรีร้องเรียกจากทางด้านหลังจนทั้งคู่ต้องรีบหันไปมอง ในมือของหญิงสาวมีประกายสายฟ้าวิ้งวนเป็นรูปทรงกลม

“ไลต์นิงบอล!” เอมิรีปล่อยเวทมนตร์ออกมา ลูกบอลสายฟ้าหายไปจากมือของเธอก่อนจะมาปรากฏตรงหน้าของครูซและรานเนสพร้อมกับปล่อยกระแสไฟฟ้าเหมือนต่ายออกมาจนไม่เหลือที่ให้ทั้งคู่หลบหลีกได้เลย เพียงพริบตาเดียวครูซกับรานเนสก็ล้มลงนอนกองบนพื้นด้วยพลังสายฟ้า

“ฉันบอกนายแล้วไงครูช อย่างนายไม่มีวันเอาชนะผู้ใช้เวทมนตร์ได้หรอก” เอมิรก็้มลงมองชายหนุ่มที่นอนหมดสติอยู่แทบเท้า

ภายใต้สถานการณ์ที่คุกคามความรู้สึกของมีออย่างที่สุด เธออยากวิ่งหนีไปแต่ก็ไม่สามารถทำได้ ต่อหน้าศัตรูอย่างตาสวรรค์หรือวอลล็อกก็ถือว่าตีมีอที่สุดแล้ว แต่นี่พือกยังเปลี่ยนไปอยู่ข้างเดียวกับตาสวรรค์ด้วย อย่างว่าแต่การเอาชนะเลย แค่นทางหนีรอดไปได้ก็ไม่มีให้หวัง

“รีบปลดปล่อยวิญญาณของนาเดียซะ ไม่งั้นฉันจะฆ่าแกแล้วเอาลูกแก้วคืนมาเดี๋ยวนี้ละ” พือกเอ่ยเสียงแข็งกับวอลล็อกจนอีกฝ่ายต้องเขยิบไปยืนข้างๆ ตาสวรรค์

“ใจเย็นๆ ก่อนพือก ข้ากำลังรอให้เงื่อนไขครบถ้วนเสียก่อน” ตาสวรรค์มองมีอแล้วแสร้งยิ้ม

“เงื่อนไขอะไรอีก” พือกถามด้วยสีหน้าเคลือบแคลง

“ก็เงื่อนไขนี้ไง!” ตาสวรรค์ตะโกนออกมาพร้อมกับปามิตลันเข้าใส่มีอแต่ก่อนคมมีดจะถึงตัวเธอ มือหนึ่งก็คว้ามันไปเสียก่อน

“มาจนได้สินะ” ตาสวรรค์หัวเราะเบาๆ พลังมองทาโก้กับรีอบเดินออกมาขวางหน้ามีอไว้

“เป็นอย่างไรบ้างจริงๆ ด้วย” รีอบเอ่ยกับทาโก้ด้วยน้ำเสียงสงบ

ทาโก้ไม่พูดอะไร เขาจ้องหน้าพือกด้วยสีหน้าอึดอัด

“อาจารย์ช่วยพูดกับคุณพือกทีสิคะ พูดให้เขากลับมาอยู่กับพวกเรา” มีอวิ่งเข้าไปเกาะแขนทาโก้พลังอ่อนนวนอนอย่างน่าสงสาร

“เสียใจด้วยนะองค์หญิงมีอ อย่างว่าแต่ฉันเลย แม้แต่พ่อบุญธรรมของเขายัง ผอ. ดอนมาพูดด้วยตัวเอง เขาก็ไม่ฟัง สำหรับคุณพือกแล้วคุณนาเดียคือทุกอย่างของเขา นี่ละตัวตนที่แท้จริงของเขา” ทาโก้บอกอย่างท้อแท้สิ้นหวัง

“วอลล็อก” ตาสวรรค์หันไปพยักหน้าให้วอลล็อกซึ่งกำลังร้ายเวทมนตร์กับลูกแก้ววิญญาณ

“ได้เดี๋ยวนี้ละครับ” วอลล็อกตอบพลังชูกูกแก้วขึ้นมา “ในนามของผู้ทำพันธะ ขอปลดปล่อยวิญญาณของเจ้า นาเดีย”

ทันทีที่วอล็กรายเวทมนตร์จบ ก็มีควันสีขาวลอยออกมาจากลูกแก้ว ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“ฮึ่ จ้าวแห่งปีศาจ ข้าขอประกาศตีตราคนผู้นี้”

วอล็กรีบหันกลับมาทางทาโก้กับรีอป วงแหวนรูปหกเหลี่ยมพุ่งกระแทก หน้าผากรีบอย่างแรงจนเขาเซไปข้างหลัง

“เสร็จกัน!” ทาโก้ร้องออกมาอย่างตกใจ พลังดิ่งแขนรีอปและดูที่ หน้าผาก ตอนนี้มีรูปร่างวงแหวนเวทหกเหลี่ยมเหมือนที่เขามิตรงหน้าอก

“แกทำอะไร” พ็อกพูดเสียงเย็นเยียบจนวอล็กริลืมดีใจกับผลงานของตัวเองเมื่อครู่ไป

“ไม่ต้องห่วง เราปลดปล่อยวิญญาณของนาเดียและตีตราเจ้านั่นแทนแล้ว ตอนนี้อนุญาณของเธออยู่ใกล้ๆ นายนี้ละ” วอล็กรพูดพลางเหลือบมอง วิญญาณของนาเดียที่ยืนอยู่ข้างหลังพ็อก และกำลังจ้องมองมาด้วยแวตาทาฮาต

“เอาละ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เรามาเริ่มพิธีกันเลยดีกว่า” ตาสวรรค์ถอยไปนั่งที่เก้าอี้ๆ ทางด้านข้าง

“มีอาหลบไปซะ รีอป โจมตีพร้อมกัน” ทาโก้ผลักมืออากระเด็นออกไปจากห้อง

ดาบสีเงินถูกชักออกมาจากฝักของทั้งคู่ ต่างพุ่งเข้าหาวอล็กรจากคนละทิศไว้ซึ่งกระบวนท่า อาศัยแต่ความเร็วและเด็ดขาดโจมตีเป้าหมาย แม้แต่ วอล็กรเองก็อดตื่นตระหนกไม่ได้เมื่อโดนการโจมตีแบบนี้

“แม็กเนต โฮลด์ิง”

วอล็กรายเวทออกมาอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นที่มือของวอล็กรก็มีลูกบอลสีดำปรากฏขึ้น เขากระแทกลูกบอลนั้นใส่พื้นก่อนที่ดาบของทาโก้และรีอปจะมา ถึงตัว พลังที่วอล็กรใช้ทำให้เกิดสนามแม่เหล็กและผลักดาบของทั้งสองออกไป

“รีอป หนีก่อน” ทาโก้เห็นว่าการโจมตีแบบไม่ให้ตั้งตัวพลาดไปแล้ว การจะอยู่ต่อไปค่อนข้างเสี่ยงอยู่มาก เพราะหากพ็อกหรือตาสวรรค์กระโดดลงมา รวมด้วย รับรองว่าพวกเขาหมดสิทธิ์แกว่งดาบอีกต่อไปแน่

“ฉันไม่ให้พวกแกหนีหรอก พลาสมา มาโดรามา” วอล็กรีบใช้เวทออกมาอีกครั้ง การร้ายเวทมนตร์โดยไม่คิดถึงเรื่องพลังทำลาย วอล็กรอาจเหนือกว่า

พือกอยู่ชั้นหนึ่ง คราวนี้เป็นกระสุนน้ำเงินเล็กๆ หลายนัดพุ่งออกมาจากมือตรงเข้าไปหาทาโก้ที่กำลังจะพามือหนีไปด้วย

“บัดซบ!” ทาโก้หมดทางป้องกันตัวจากเวทมนตร์ของวอลล็อก เลยตัดสินใจป้องกันมือเอาไว้โดยใช้ตัวเองเป็นกำบัง

“เสร็จละหนึ่งคน” วอลล็อกร้องออกมาอย่างดีใจพลางเหลือบไปมองรีอบที่หันมามองตาค้างอยู่

“หมายความว่าไม่พือก คิดจะเปลี่ยนใจหรือ” ตาสวรรค์เอ่ยขึ้นจนวอลล็อกสงสัย เขาหันกลับไปมองพือกซึ่งไม่อยู่ที่เดิมแล้ว แต่พอคว้งจางลงก็เห็นว่าพือกไปยืนขวางหน้าทาโก้และใช้คาถามานป้องกันเอาไว้

“เปล่า แต่ถ้าปลดวิญญานของนาเตียได้ ก็น่าจะปลดเจ้าหมอนี้ได้ด้วยสิใช่ไหม” พือกพูดเฉื่อยๆ แต่จ้องวอลล็อกอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“ไม่มีทาง มันเคยตัดขาฉันข้างหนึ่ง หินแค่นี้ฉันต้องเอาคืน” วอลล็อกเห็นว่ามีตาสวรรค์หนุนหลังเลยไม่กลัวเกรงพือกอีกต่อไป

“หมายความว่าทำได้ แต่ไม่ทำ” พือกพูดเบาๆ พลางกำมือดั่งกร็อบและก้าวเข้าไปหาวอลล็อกช้าๆ

“อย่าลืมนะถ้ามันตายไป ก็จะไม่มีคนทำพิธีนะพือก” ตาสวรรค์เตือนสติเบาๆ ซึ่งก็ได้ผล พือกเหลือบมองคนพูดก่อนจะเดินผ่านวอลล็อกไป

“ถ้านาเตียฟื้นขึ้นมา คุณคิดว่าเธอจะทำหน้ายังไงหรือ คุณพือก”

แอนนาเดินผ่านประตูห้องไปแวบหนึ่ง

“แล้วมันสำคัญยังไง” พือกตะโกนสวนกลับมา

“นั่นคุณก็กำลังจะบอกว่าความรู้สึกของนาเตียไม่สำคัญอีกต่อไปแล้วงั้นสิ”

“มะ...ไม่ใช่...แบบนี้...ไม่ใช่” พือกตรงออกมา คำพูดของแอนนาทำให้เขาลັบสน

“หยุดพูดได้แล้ว” ตาสวรรค์โยนขวดแก้วที่บรรจุน้ำยาใส่ผนัง ซึ่งพอมันแตกออก น้ำยาก็ละลายผนังจนเป็นช่องขนาดใหญ่ ซึ่งแอนนายืนยิ้มอยู่किฝั่งหนึ่ง

“ตอนนี่ละบิล” หญิงสาวเอ่ยเบาๆ ซึ่งทุกคนก็มีสีหน้าตกใจทันทีเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังจะทำอะไร แต่เข้าไปแล้ว บิลปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าวอลล็อก เขา

คว่ำลูกแก้ววิญญานแล้วหายตัวไปก่อนที่ใครจะทันร้องออกมาด้วยความแปลกใจด้วยซ้ำ

“นี่ครับ” บิลยื่นลูกแก้วให้แอนนาซึ่งเบมือรออยู่แล้ว

“ขอบใจล่ะ เธอนี่พึ่งพาได้จริงๆ” แอนนาชม แล้วหันกลับมาพูดกับฟ็อกอีกครั้ง โดยไม่สนใจตาสวรรค์ก็บวอล็อกที่ทำท่าจะเข้ามาทำร้าย “คุณเลิกยึดติดกับอดีตได้แล้วคุณฟ็อก ทุกชีวิตย่อมถึงจุดสิ้นสุดด้วยกันทั้งนั้น ถ้าคุณยังฝันตั้งต้นทำลายกฎธรรมชาตินี้ไป ผลกระทบที่จะตามมาคุณรู้หรือเปล่าว่ามันรุนแรงแค่ไหน”

“ไร้สาระ! ใครเป็นคนตั้งกฎบ้าบอนี้ขึ้นมา ธรรมชาติตั้งไหนหรือ หรือว่าพระเจ้า ฉันไม่เชื่อของพวกนี้หรอก สิ่งที่ฉันเชื่อมีเพียงอย่างเดียวคือความจริงที่อยู่ตรงหน้า นาเดี่ยจะกลับมา นั่นคือความจริง!” ฟ็อกทวาดด้วยความไม่พอใจใช้พลังเปิดมิติยื่นมือไปแย่งลูกแก้วคืน แต่แอนนาขยับมือหลบไปก่อน ผึกที่หน้าผากเริ่มทำให้ชายหนุ่มปวดหัวเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ จึงต้องรีบหยุดการใช้พลัง

“ก็จริงของคุณนะ แต่เคยคิดบ้างไหมว่าความจริงของคุณมันทำร้ายผู้อื่น” แอนนาเดินเข้ามาในห้องอย่างไม่เกรงกลัวใคร

“คุณลองมองหน้าเขาซิ! คุณก็รู้ว่าถ้าจะให้เขาเดี่ยฟื้นขึ้นมาต้องแลกด้วยวิญญานของเขาและผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย แล้วแบบนี้คุณยังจะทนให้มันเกิดขึ้นได้อีกไหนหรือ!”

หญิงสาวทวาดลั่นจนทุกคนสะดุ้งโหยง

“แล้วทำไมฉันต้องแคร์ชีวิตคนอื่นด้วยล่ะ สำหรับฉันนะ สำหรับฉัน...” ฟ็อกทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้...ถึงจะพูดไปแบบนี้ แต่ใจจริงเขาก็รู้ว่ากำลังทำในสิ่งที่นาเดี่ยจะไม่มีวันยกยให้

“ใจของคุณคิดยังไง คุณเองก็ยอมรู้ตัวดีอยู่แล้ว” แอนนาเห็นสีหน้าฟ็อกแล้วโล่งอก จึงเอ่ยเสียงอ่อนลง “ทำลายมันซะเถอะค่ะ ปลดปล่อยทุกคนรวมถึงนาเดี่ยด้วย”

แอนนายื่นลูกแก้วคืนให้ฟ็อกโดยวอล็อกทำท่าจะเข้ามาแย่ง แต่ทำไ้กับรีบเข้าไปขวางไว้

“ปลดปล่อย...”

พื้อกทวนคำพูดของแอนนา คำพูดนั้นราวกับทำให้เขาหลุดออกมาจากวังวนแห่งความแค้นที่ขังขัง เขาทำลูกแก้วในมือของแอนนาไว้... วิญญาณที่ต่างคนต่างมีความรู้สึกแตกต่างกันออกไป มีอาภัพทกัณฑ์นั้นยินดี ส่วนแอนนาก็ยิ้มด้วยความดีใจที่อนาคตเป็นไปอย่างที่เธอคำนวณไว้

แต่ไม่มีใครสังเกตเห็นรอยยิ้มของดาสวรรค์เลย

บทห้องฟ้าเหนือออส หน่วยสารวัตรนักเรียนกับพนักงานบินกันว่อน
เพื่อตามหาตัวคนร้าย โดยไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่ามีเงาหนึ่งแอบอยู่ตรงซอกมุมบนดาดฟ้ารอโอกาสอย่างใจเย็น

ซีลินพรางตัวในความมืดได้แนบเนียนไม่แพ้เซโร่ พวกเขาคุ้นเคยกับความมืดเป็นอย่างดีจากชีวิตที่ต้องดำรงอยู่ในสงครามนับร้อยนับพันครั้ง พวกเขาไม่กลัวแต่กลับใช้ประโยชน์จากมัน ซีลินค่อยๆ เคลื่อนตัวผ่านตึกไปที่ละตึกอย่างใจเย็น ถึงรอบตัวจะเต็มไปด้วยความวุ่นวาย แต่เขากลับปล่อยใจให้สงบและหาช่องว่างในการเอาตัวรอดได้อย่างเป็นเรื่องราวธรรมดา เขาเคลื่อนไหวได้ราวกับเป็นหนึ่งในเดียวกับความมืด หลบหนีรั้นกายจากสายตาคนอื่นได้อย่างสมบูรณ์แบบ

“จะ...พา...ฉัน...” เซโร่พยายามขยับปาก แต่ก็พูดออกมาแทบไม่เป็นคำ แรงแทบไม่มี

“หุบปากซะ” ซีลินเอ่ยเบาๆ ก่อนจะเงยขึ้นมองฟ้า แอบดูพวกแม่มดอีกกลุ่มหนึ่งบินผ่านไป

‘ทำยังไงดี’ เซโร่คิด เขาลองทุกทางที่พอจะทำให้ร่างกายขยับได้ แต่ก็ไร้ผล

“ให้ข้าช่วยไหม” ไทโรที่ปรากฏร่างขึ้นมาไม่ให้ซีลินเห็นกระซิบถามข้างหูของเซโร่

‘แล้วจะรออะไรอีก’

“แต่ข้าไม่รับรองผลที่จะเกิดขึ้นนะ” ไทโรพูดอย่างมีเลศนัย

‘หมายความว่าไง?’

“เราจะใช้วิชาอัญเชิญกัน” ไทโรบอกเบาๆ อย่างมีความสุข

‘แต่คูโอจะดูดีพิชได้เหรอ’

“ไม่ใช่การเรียกอสูรมา แต่มันคล้ายๆ กับที่พวกมิโกะใช้กัน”

‘แล้วมันจะได้ผลเหรอ ฉันไม่เคยทำ แถมฉันไม่ใช่มิโกะด้วย’ เซโรบอกอย่างหดหู่

“ไม่จำเป็น มันง่ายอย่างไม่น่าเชื่อเลยทีเดียวละ”

ไทโรยิ้มกว้าง เซโรนั้นมั่นใจในตัวไทโรโดยไม่เอะใจกับรอยยิ้มที่เหมือนเด็กๆ นั้นเลย

“นอร์ด...ฮัม...” เซโรเอ่ยออกมาที่ละคำ

ในตอนแรกซีลินไม่สนใจนึกว่าเซโรกำลังจะร้องให้คนช่วย แต่เมื่อนานเข้าเขาก็รู้สึกว่ามันไม่น่าใช้การร้องขอความช่วยเหลือแล้ว จึงหยุดวิ่งและวางเซโรลง จึงเห็นว่าตอนนี้บนใบหน้าของเซโรเกิดอักขระส่องแสงวูบวาบ เขารีบหยิบผ้าออกมาเตรียมจะปิดปากของอีกฝ่ายไว้ แต่มันช้าไปแล้ว

“ไซด...”

เซโรท่องคาถาคำสุดท้าย พายุหมุนลูกเล็กๆ เกิดขึ้นและพัดซีลินจนกระเด็นห่างออกไป เมื่อพายุเริ่มสงบลงเซโรเห็นว่าเหนือตัวเขามีวงแหวนเวทสีดำนปรากฏขึ้น และบางสิ่งบางอย่างกำลังคืบคลานออกมา

“มารโลहित” ไทโรเอ่ยเบาๆ แล้วหายตัวไปก่อนที่เซโรจะทันได้ถาม แต่ก็ไม่ต้องถามเพราะสิ่งที่เซโรสงสัยปรากฏออกมาให้เห็นแล้ว หนอนตัวใหญ่สีแดงสดมีขาขยับ ปลายเท้าแหลมคมพุ่งออกมาจากวงแหวนเวท มันไม่ได้พุ่งตรงไปหาซีลิน ทว่ามันมุดหายเข้าไปในตัวของเซโรแทน

“ตัวอะไร?”

ซีลินตกใจ และยิ่งตกใจมากขึ้นเมื่อเห็นเซโรลุกขึ้นยืนและกระซกกระสุนที่ติดตรงหน้าอกออกมาขี้ทิ้ง เขาหยิบปืนขึ้นมามีหมายจะยิงเซโรอีกครั้ง แต่ระหว่างนั้นเขาก็เห็นเส้นเลือดที่มีตัวเองเด่นตุงๆ เหมือนมีสิ่งมีชีวิตคืบคลานอยู่ข้างใน ซีลินรีบงยหน้าขึ้นมองเซโรที่อ้าปากกว้างหันมาทางเขา ส่วนเมื่อจิกลงบนพื้น เขารู้แล้วว่ามันบางอย่างเกิดขึ้นกับเซโรจึงรีบถอยออกมา แต่ยังไม่ทันขยับตัว ที่แขนของซีลินก็แตกออกเหมือนกับแดงโมกถูกทุบ เลือดพุ่งกระจาย

ออกมาก่อนจะไหลมารวมกันเป็นทาง ฟุ้งเข้าปากของเซโร

สัญญาณอันตรายเกิดขึ้นแล้ว ซีลินไม่อยู่รอแม่แต่วินาทีเดียว รีบขึ้นสู่ห้องฟ้าโดยพยายามรักษาตัวรอดมากกว่าจะผินพาเซโรไปด้วย ทว่าเซโรกลับไม่หยุด เขาวิ่งไล่ตามและอ้าปากขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ปีกของซีลินระเบิดออกจนเขาตกลงมากระแทกพื้น

“ซีลิน!” เอมิรีร้องด้วยความตกใจเมื่อเห็นซีลินร่วงลงมาจากฟ้า

“แผนล้มเหลว รีบหนีเร็ว” ซีลินลุกขึ้นและหันไปมองข้างหลัง เขาเห็นเซโรกำลังอย่างสามขุมเข้ามา

“คนอื่นมันจัดการเรียบร้อยแล้ว พวกเราช่วยกันจับตัวมันเถอะ” เอมิรีไม่ฟัง เธอเดินตรงเข้าไปหาเซโร แต่พอเห็นอีกฝ่ายเต็มตาหญิงสาวก็ถึงกับผงะ เซโรในตอนนั้นน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก ตาขวาง หายใจพืดพาด แขนทั้งสองข้างก็ตกห้อยลงมาข้างหน้าอย่างน่าประหลาด

“หลบเร็วเอมิรี!” ซีลินพุ่งเข้าไปผลักเอมิรีให้ล้มลงเมื่อเห็นเซโรอ้าปาก เขาถูกเซโรดูดเลือดไปอีก เส้นเลือดที่หน้าอกแตกออก ผิวหนังลอกจนเห็นกล้ามเนื้อสีแดงสดเต้นตุบๆ

“เจ้าพวกนั้น...”

ไทโรหันไปเห็นครุฑกับราเนสสลบอยู่ จึงถอนหายใจและช่วยขับไล่มารโลหิตออกไป ควนสีแดงสดลอยออกจากตัวของเซโรก่อนจะหายไปสู่อากาศ ท่าทางของเซโรเริ่มกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง ไทโรกำลังจะหักทนาย แต่อีกฝ่ายคว้าตัวเขาที่อยู่บนไหล่ไปไว้ในอุ้งมือเสียก่อน

“ไทโร เมื่อตะกี้แกทำอะไรฉัน!” เซโรถามอย่างเกรี้ยวกราด เขาเกือบจะฆ่าซีลินอยู่แล้ว

“แกโกรธอะไร ตอนนี่แกขยับตัวได้แล้ว แกเป็นคนขอร้องข้าเองนะ”

เซโรอีกอักก่อนจะเอ่ยอย่างอ่อนใจพลางคลายมือออก “ทีหลังอย่าทำแบบนี้กับฉันอีก”

“เฮอะ! ข้าเป็นคนช่วยไล่มารโลหิตไปแท้ๆ ไม่งั้นแกได้ฆ่าเพื่อนๆ สมใจแน่ ขอบใจสักคำยังไม่ดี” ไทโรเอ่ยอย่างน้อยใจก่อนจะหายตัวไป

ซีลินเห็นโอกาสหลบหนีอีกครั้งจึงกระซอกแขนของเอมิรีให้วิ่งตามกันไป

เซโร่ได้ยินเสียงฝีเท้าจึงเงยหน้าขึ้นมอง แต่จะร้องทักก็สายไปแล้ว เขาหันไปหาพวกครูชกับราเนสแทน

“ครูช ราเนส เป็นไงบ้าง” เซโร่เขย่าวัวปลุกทั้งคู่

“เซโร่! เอมีรีละ” ครูชสะดุ้งพลางมองไปรอบๆ ตัว

“ครูช ใจเย็นๆ แผลนาย...” เซโร่เห็นที่ท้องของครูชมีคราบเลือดเประอะ
อยู่

“ฉันไม่เป็นไร เฮ้ย! ราเนสตื่น” ครูชหันไปเขย่าวัวอีกฝ่ายจนวิกผมหลุด

“ก็โหมงแล้ว” ราเนสสะลึมสะลือ

“ก็โหมงก็ช่างเถอะ รีบไปกันเร็ว” ครูชไม่สนใจ รีบลากราเนสออกวิ่งตาม
เอมีรีไป

รอยเลือดของซีลินหยดเป็นทาง บอกตำแหน่งให้ตามอย่างสะดวกมากขึ้น

**“เฮ้ ซีลิน ทำไมยังไม่ฟื้นตัวอีกละ ปกติแผลแค่นี้ไม่ถึงนาทีก็หาย
แล้วไม่ใช่หรือ”** เอมีรีถามขณะพียงซีลินวิ่งหนี

“เลือด...” ซีลินตอบ สีหน้าซีดเขียว “ฉันเสียเลือดไปมาก ทำให้อัตราการ
แบ่งตัวของเซลล์ลดลง ไม่อยากเชื่อเลยว่าเจ้าเซโร่จะมีพลังแบบนี้อยู่ด้วย”

เขาพูดจบก็หันมิดจนเซไปพึ่งกำแพง

“ไม่หรอก มันเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเจ้าพวกนั้นอยู่แล้ว” เอมีรีหลบตา

“ทางนั้น หลบเข้าไปในตึกนั้น ต้องหลอกพวกมันไปอีกทาง อย่าให้พวก
เซโร่ตามพวกเราไปจนถึงเครื่องย้ายมวลสารได้ ไม่งั้นจบกันแน่” ซีลินชี้ไปยังตึก
เก่าๆ ที่ประตูหายไป

“หา! กระสุนที่ทำให้เคลื่อนไหวไม่ได้”

ครูชร้องอย่างตกใจเมื่อได้ยินเรื่องที่เซโร่เล่าให้ฟัง

“อือ นอกจากกระสุน ESP แล้ว พวกนายต้องระวังกระสุนชนิดนี้ด้วย
ยังดีที่ร่างกายฉันเป็นแบบนี้ ถ้าเป็นพวกนายโดน ฉันไม่แน่ใจว่าจะถึงตาย
เลยหรือเปล่า” เซโร่เตือนพลางหยุดดูรอยเลือดที่หายเข้าไปในตึกข้างทาง

“ตึกนี้ละ” ทั้งสามคนเงยหน้าขึ้นมองตึกเก่าๆ ตรงหน้าพร้อมกัน

“อีพริต” เซโร่เรียกออกมาในสภาพตาบ เขาจ้องมันอยู่พักหนึ่งก่อนจะยื่นให้ครูช “ใช้นี่ซะ จันคิดว่ามันอาจทนทำไม้ตายของนายได้”

“ขอบใจ แต่มันหนักจังเลย” ครูชรับดาบมาแล้วแขนถึงกับตกฮวบลง เพราะดาบหนักมากสมกับรูปร่างของมัน

“เอาน่า ดีกว่าไม่มีอาวุธ” ราเนสบอกแบบรำคาญ

“งั้นก็ลุยกันเลย” เซโร่เดินนำเข้าไปในตึก โดยไม่รู้เลยว่าสิ่งที่น่ากลัวกำลังรอเขาอยู่ข้างใน

ฟ็อกยื่นมือออกมาจับลูกแก้ววิญญานไว้ด้วยความปวดร้าวใจ เพราะทันทีที่เขาทำลายลูกแก้วนี้ไป นาเดียจะจากเขาไปตลอดกาล แต่จิตใจด้านดี ก็ร้องบอกเขาว่าต้องทำในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อนาเดียจะได้จากไปอย่างมีความสุข ดีกว่าฟื้นขึ้นมาด้วยความทุกข์ทรมาน

ทุกคนในที่นั้นกำลังดีใจจนไม่มีใครสังเกตเห็นสีหน้าบิดเบี้ยวสับสนของฟ็อก เขาหยิบลูกแก้วไปจากมือของแอนนาด้วยมือที่สั่นเทา

“ทำลายมันซะคุณฟ็อก แล้วทุกคนจะถูกลบปล่อยจากห้วงความทุกข์ที่กักขังพวกเขาไว้ รวมทั้งนาเดียด้วย” แอนนาเอ่ยเสียงอ่อนโยน ฟ็อกหูอื้อจนฟังอะไรไม่รู้เรื่อง เขาได้แต่พยักหน้ารับเบาๆ

ศาสตราจารย์เข้าไปกระซิบข้างหูวล็อกจนอีกฝ่ายยิ้มกว้างออกมา ทั้งคู่รู้จุดอ่อนของฟ็อกดียิ่งกว่าใครในที่นี้ จุดอ่อนที่จะดึงฟ็อกมาเป็นพวกอย่างไม่มีทางขัดขืน จุดอ่อนที่แม้แต่ผู้รู้อนาคตอย่างแอนนาไม่รู้ จุดอ่อนที่เป็นแผลกว้างในใจของฟ็อกที่ถูกเก็บซ่อนไว้ไม่ให้ใครได้รับรู้...แต่พวกมันรู้

“ฟ็อกเอ๋ยฟ็อก” ศาสตราจารย์เดินไปรอบๆ ห้อง “ช่วงเวลาที่ผ่านมานับจากเหตุการณ์คืนนั้น เจ้าเคยนอนหลับโดยไม่สะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะฝันร้ายอีกหรือเปล่า”

เป็นเวลาหลายปีที่มันจับตามองฟ็อกอยู่ห่างๆ จนรู้ทุกอย่างดี

“เจ้ารู้สึกสุขใจอีกบ้างไหมนับตั้งแต่นาเดียจากไป” ศาสตราจารย์ถามต่อไปโดยไม่รอฟังคำตอบ

“หยุดพูดได้แล้ว ความต้องการของคุณจะพังทลายลงในคืนนี้ละ” แอนนา

สับัดเซน...มีดบินพุ่งตรงเข้าเสียบหัวไหล่ของศาสวรรค์จนมิดด้าม แต่อีกฝ่ายไม่มีอาการเจ็บปวด เขาค่อยๆ ดึงมีดออกและทิ้งลงพื้น

“พือก เจ้ายังจำวันที่ที่สูญเสียคนเดียวไปได้ไหม เพราะถ้าจำไม่ได้ ข้าจะทำให้เจ้าได้เอง!” ศาสวรรค์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหยาบกระด้าง

“อีกขระมารหลังเลือด!” วอล็อกร้ายเวททันที อีกขระหมุนวนรอบมือ กระจกแตกมือหนึ่งใส่ร่างของนาเดีย ทันใดนั้นร่างของหญิงสาวก็มีรอยกรีดลึกเป็นตัวอักษรพร้อมกับเลือดสาตกระจาย

มือกรีดร้องด้วยความตกใจ ศาสวรรค์ก็บวอล็อกยื่นหัวเราะลั่นห้อง

พือกร้องโหยหวนเหมือนสัตว์ป่า เขาหายไปจากจุดที่ยืนอยู่แล้วไปโผล่ข้างหลังวอล็อก มือข้างหนึ่งจิกต้นแขนของวอล็อกพร้อมกับเสียงกระดูกแตกจนทุกคนในห้องได้ยินเต็มสองหู

พือกแผดเสียงแล้วเหวี่ยงร่างของวอล็อกไปรอบๆ เหมือนเหวี่ยงตุ๊กตาตัวหนึ่ง ทั้งใบหน้าและตัวของวอล็อกถูกพัดไปกับพื้นและกำแพงห้องจนขาทั้งสองข้างหักและบิดงอ ใบหน้าบวมซ้ำจนจำหน้าเดิมแทบไม่ได้

ทุกคนที่มองดูอยู่ช่วยกันร้องห้ามไว้ แต่ถึงกระนั้นพือกก็ยังไม่หยุด เขายังแผดเสียงดังขึ้นพร้อมกับเหวี่ยงแขนอีกครั้งอย่างแรงจนแขนของวอล็อกหลุดออกจากกัน ร่างของมันลอยละลิวไปตกลงแทบเท้าของศาสวรรค์ที่ยืนมองตาค้าง เพราะไม่คิดว่าพือกจะคลั่งและน่ากลัวถึงขนาดนี้

พือกยืนหอบหายใจเหมือนสัตว์ป่าที่เพิ่งล่าเหยื่อมา ทุกคนต่างยืนจ้องเขาแต่ไม่มีใครกล้าเอ่ยปาก ภาพเบื้องหน้าล้วนประสาทอย่างเหลือล้น...ภาพของชายผู้หนึ่งที่มีดวงตาแดงกำ ใบหน้าอาบไปด้วยเลือด

“ไม่ ฉันไม่ยอมเสียเธอไปอีกเป็นครั้งที่สอง ฉันไม่ยอม โหย่! อะควอมารีน”

พือกประสานมือแล้วใช้คาถาอักษรธนูออกมา ทันใดนั้นเหนือร่างของนาเดียก็เกิดแสงมารวมตัวกันจนเป็นหยดน้ำตกลงบนร่างของเธอ แแรงกระเพื่อมของหยดน้ำแผ่กระจายไปทั่วจนรอยแผลจากอักขระมารหลังเลือดหายไป แต่ถึงกระนั้นนาเดียก็เสียเลือดมากจนหน้าตาซีดลงอย่างเห็นได้ชัด

“เธอจะต้องไม่จากไปต่อหน้าฉันอีก ในนามของข้า ขออัญเชิญท่านออกมา เทพเจมิณี”

ฟ็อกยืนขึ้นแล้วใช้คาถาอัญเชิญเทพออกมา หญิงสาวสองคนในชุดขาว นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้าของเขา ท่ามกลางความสงสัยของทุกคนว่าฟ็อกเรียกเทพออกมาทำไม เขาก็ให้คำตอบทันทีด้วยการควักหัวใจของเทพคู่นี้ออกมาพร้อมกัน มีมาถึงกับเข่าอ่อนทันทีที่เห็น

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นฉันจะรักษาเธอให้หายดีดังเดิม ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนฉันก็รักษาได้” ฟ็อกพูดเหมือนเสียดใจไปแล้ว เขาลากร่างของเทพเจมีนี่มาวางไว้ข้างตัวของนาเดียก่อนจะฉีกเนื้อที่แขนและความหนาเส้นเลือดออกมาต่อเข้ากับเส้นเลือดของนาเดีย แล้ววางหัวใจทั้งสองของเทพเจมีนี่ไว้เหนืออก ออกแรงบีบที่ละนิดเพื่อให้มีแรงดันเลือดเข้าไปสู่ร่างของนาเดีย

การรักษาของฟ็อกถึงจะดูวิปลาสผิดมนุษย์และดูปาเถื่อนโหดร้าย แต่สำหรับศาสตราจารย์ที่มีความรู้ด้านการรักษากลับเห็นว่าเป็นการรักษาที่มหัศจรรย์ พันลึก นำคิษาคันคว้า และเพียงพริบตาเดียว สีหน้าของนาเดียก็ดูดีขึ้นดังเดิม เวลาเพียงไม่กี่นาทีก็กลับทำให้คนที่เกือบตายไปแล้วฟื้นตัวได้ดังเดิม แม้แต่คาถาวิเศษที่ใดก็ยังทำแบบนี้ไม่ได้

“คุณฟ็อก...” แอนนาพูดเสียงสั่นๆ ขณะฟ็อกเดินตรงเข้ามาหา แต่ชายหนุ่มไม่เห็นแอนนาอยู่ในสายตา เขาเดินเลยเธอไปยังวอลล็อกที่นอนหายใจพะงาบๆ อยู่แทบเท้าของศาสตราจารย์

“แกได้ยืมฉันไหม วอลล็อก”

ฟ็อกก้มลงถามเบาๆ วอลล็อกตอบไม่ได้ เขาทำได้เพียงพยักหน้านิดๆ

“ฟังฉันให้ดี ถ้าแกคืนชีพให้นาเดียไม่ได้เหมือนที่พูดไว้ละก็ ฉันจะทำให้แกทรมาณจนลืมสิ่งที่ฉันทำไปเมื่อก็เลยทีเดียว ไปด้วยไหม!” ฟ็อกตะคอกจนอีกฝ่ายต้องพยักหน้าแรงขึ้นกว่าเดิม

“งั้นก็ดี...โฮลี อะควอมารีน”

ฟ็อกลงมือรักษาวอลล็อกด้วยคาถาเดียวกับที่รักษานาเดีย จนวอลล็อกขยับตัวและลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง แล้วฟ็อกก็ทำในสิ่งที่แอนนาและทุกคนแทบจะร้องออกมาดังๆ เขาส่งลูกแก้ววิญญูณกลับไปที่วอลล็อก ถึงอยากเข้าไปแย่งมา แต่ทุกคนในที่นั่นก็ได้ประจักษ์แก่สายตาถึงความน่ากลัวของฟ็อก แต่กระนั้นก็มีอยู่คนหนึ่งที่กำลังจะลงมือก็คือบิล เขาจับจ้องอยู่ที่ลูกแก้วพร้อมจะใช้เทเลพอร์ต

“รูน ออน เอเมอร์ล สโตน!”

พ็อกรีบหันกลับมาพร้อมกับใช้การ์ดเวทมนตร์ ลำแสงสีน้ำเงินพุ่งออกมาจากการ์ดกระแทกบิล เมื่อแสงจางหายไป ทุกคนก็เห็นบิลอยู่ในสภาพถูกกักไว้ในแท่งคริสตัล

“ฆ่าเจ้าสองคนนั้นสิพ็อก พิธีจะได้เสร็จเร็วๆ” ตาสวรรค์กระซิบบอกข้างหู พ็อกเดินตรงไปหาทาโก้ทันที แต่ก็เดินผ่านไปยังร่างของนาเดียและอู่มไว้ในอ้อมแขน

“ถ้าไม่อยากตายก็จงเอาตัวรอดให้ได้ วอล็อกเชื่อว่าจะเก่งเกินกว่าจะเอาชนะได้”

ทุกคนสงสัยว่าพ็อกอยู่ข้างไหนแน่

“พ็อก! นี่แกจะหักหลังพวกข้าอีกแล้วงั้นหรือ” ตาสวรรค์พูดเสียงแข็ง

“ฉันไม่ได้บอกว่าจะทำตามทีแกสั่งนี่ ถ้าอยากจะฆ่ากันก็เชิญเลย ฉันเหนื่อยแล้ว” พ็อกพูดจบก็ทิ้งตัวนั่งลงที่มุมห้องพลางถอดร่างนาเดียไว้อย่างหวงแหน

“ช่างเถอะครับท่าน เจ้าพวกนี้ผมจัดการเองได้” วอล็อกกระซิบบอกกับตาสวรรค์

ทาโก้จ้องมองพ็อกพร้อมกับคิดถึงความหมายของคำพูดเมื่อครู่ แล้วถอนหายใจเหมือนปลงตก

“นั่นสินะ จริงๆ เราต้องตายไปแล้วแท้ๆ ถ้าอยากมีชีวิตอยู่ต่อก็ต้องสู้ด้วยตัวเอง เข้าใจละ” ทาโก้พูดด้วยเสียงแหบแห้ง

“นี่ฉันคงต้องสู้ด้วยสินะ” ร็อบเอ่ยแข็งๆ ก่อนจะเดินมายืนอยู่ข้างทาโก้

“เออ...ใช่” ทาโก้ตอบหัววนๆ

“งั้นก็ลงมือเลย” ร็อบตะโกนแล้ววิ่งนำเข้าไปใส่ฟันวอล็อกอย่างดุเดือด

“เดี๋ยวมือา เธอต้องมาช่วยฉัน” แอนนาจับมือของมือาไว้ขณะที่กำลังจ้องหาโอกาสจะเข้าไปช่วยพวกทาโก้

“ช่วย?” มือาสงสัย

“ต้นตอทั้งหมดมาจากเขาคอนนั้น ถ้าเราจัดการตาสวรรค์ได้ ทุกอย่างก็จบ” แอนนาจ้องหน้าตาสวรรค์เขม็ง

มืออาพยักหน้ารับแล้วตามแอนนาเข้าไปต่อสู้อกับศาสตราจารย์

การต่อสู้ของทั้งสองคู่รุนแรงจนทำให้อาคารสั่นสะเทือน การต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด การช่วงชิงเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ แต่ละคนต่างสู้ด้วยความต้องการที่แตกต่างกัน มีเพียงผู้ที่ชนะเท่านั้นที่จะได้สิ่งที่ตัวเองต้องการ

“ข้างบนเหมือนมีการต่อสู้กันเลย”

เซโร่หยุดวิ่งเมื่อได้ยินเสียงระเบิด

“แต่คงไม่ใช่พวกเอมรีมั้ง” ราเนสออกความเห็น

“จะขึ้นไปดูกันดีไหม” เซโร่หันมาถาม

“เรื่องนั้นช่างเถอะ เรารีบตามเอมรีไปดีกว่า” ครูซร้องนรน

“ฉันก็ว่างั้น” ราเนสสับสนุน เซโร่จึงหันไปสะกดรอยเอมรีอีกครั้ง

“เดี๋ยว!” ไทโรตะโกนลั่นจนทุกคนสะดุ้งโหยง

“มีอะไร” เซโร่หันมาถามด้วยสีหน้าตื่นๆ

“ดูข้างหน้าพวกนายให้ดี”

ไทโรชี้ไปข้างหน้า สีหน้าจริงจัง ครูซที่อยู่หน้าสุดร้องขึ้นเป็นคนแรกเมื่อเห็นใยไผ่ๆ เหมือนใยแมงมุมซึ่งไว้เต็มไปหมด

“พวกนั้นพาเราเข้ามาในตึกนี้ก็เพราะจะได้ง่ายต่อการวางกับดัก ต่อไปนี้ทุกอย่างก้าวจะเต็มไปด้วยอันตราย ถ้ายังไม่อยากตายก็ระวังกันให้มากกว่านี้” ไทโรสั่งสอนจบก็หายตัวไปอีกครั้ง เพราะยังไม่โหดเซโร่อยู่

“แสดงว่ามาถูกทางแล้ว” ครูซยิ้มมุมปาก เขาเหวี่ยงดาบใส่ใยแมงมุมตรงหน้าจนขาดสะบั้น

ทุกอย่างก้าวของพวกเขาก็เต็มไปด้วยกับดักเวทมนตร์ของเอมรีหรือไม้กับดักของซีลิน แต่ด้วยความสามารถ ทุกคนก็ผ่านมาได้อย่างปลอดภัย

“พอเถอะเอมรี พวกมันใกล้เข้ามาแล้ว กับดักใช้กับพวกมันไม่ได้ พวกเรารีบหนีกันดีกว่า” ซีลินร้องบอก ตอนนี้อาการบาดเจ็บของเขาเริ่มหายแล้ว

“เสียงนี่มัน...” เซโร่ได้ยินเสียงซีลินดังแว่วมา “ครูซ ราเนส ทางนี้!”

เขารวมพลังจิตไว้ที่หมัดแล้วซุกพนักห้องแตกออก

“ซีลิน!” เซโร่ร้องเรียกเมื่อเห็นซีลินกับเอมรียืนอยู่อีกฟากหนึ่ง ทั้งหมด

กระโดดเข้าไปในห้องนั้นและวิ่งตรงเข้าไปหาซีลิน

การต่อสู้ทางด้านทาสวรรค์ดำเนินไปอย่างยืดเยื้อ ทาสวรรค์ไม่เก่งเรื่องเวทมนตร์ต่างกับวอลล็อกและไม่มีกำลังมหาศาลเหมือนกับอีกก็ แต่เขามีความว่องไวและไหวพริบในการต่อสู้สูง บวกกับใช้ไอเท็มแปลกๆ ออกมาหยุดยั้งเป้าหมาย

ขณะที่แอนนาไม่ได้แข็งแกร่งเท่ากับมีอา เธอเป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง เพราะพลังที่สามารถเห็นอนาคตได้ เธอจึงอ่านการเคลื่อนไหวของทาสวรรค์ได้ล่วงหน้า 2-3 วินาที แต่นั่นก็ไม่มากพอที่จะล้มอีกฝ่ายลงได้ ทำได้เพียงแค่หลบหลีกการโจมตีของทาสวรรค์เท่านั้น มีอาจึงเป็นเหมือนตัวแปรสำคัญในการต่อสู้ครั้งนี้ แต่เพราะอยู่ในห้องที่มีพื้นที่จำกัด การใช้ครุมีอาทำให้ข้างเดียวกันโดนลูกหลงได้ มีอาเลยต้องลดพลังของครุมีลิงให้เหลือขั้นต่ำที่สุด

‘ไม่ดีแน่แบบนี้ เจ้านี้กำลังถ่วงเวลาอยู่ คงคิดว่าหาก็กับบร็อบจะต้านไว้ได้อีกไม่นานสินะ’ แอนนาคิดพลางชำเลืองมองหาก็กับบร็อบซึ่งถูกวอลล็อกเล่นงานอย่างหนัก

“ไม่มีทางเลือกแล้ว” แอนนากัดฟันก่อนจะผิวกปาก เหล่าการ์ดเดียนของเธอปรากฏตัวล้อมรอบทาสวรรค์ไว้

“ติดกับข้าแล้วนังหนู! ออกมาได้แล้ว นาเบียส”

ชายสวมผ้าคลุมโผล่มาจากบนเพดานและลงมายืนตรงหน้าของทาสวรรค์ เขาอุ้มนาเบียสที่ไรสติอยู่ในอ้อมแขน

“ซาโดลิงก์” นาเบียสเอ่ยเบาๆ ยกมืออีกข้างขึ้นและทุบลงที่เงาตัวเอง ทันใดนั้นเงาของเขาก็แยกออกเป็นหลายสาย พุ่งตรงไปยังเงาของคนอื่นๆ

“แยแล้ว” แอนนารู้ว่าวิชาของนาเบียสคืออะไร แต่ก็ไม่สามารถหลบหลีกได้ทัน เธอและการ์ดเดียนแต่ละคนได้แต่ยืนนิ่งขยับเขยื้อนไม่ได้

“ฮ่าๆๆ ทีนี้ข้าก็จับพวกแกได้ทั้งหมดละ ไว้เสร็จพิธีก่อนเถอะ ข้าค่อยกลับมาหาพวกแกทีหลัง” ทาสวรรค์หัวเราะลั่น

ชั่วพริบตาที่นาเบียสปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับนาเบียสทำให้หาก็ที่กำลังสู้ อยู่เสียสมาธิและเหลือบไปมอง วินาทีนั้นเองที่เป็นตัวตัดสินการต่อสู้ครั้งนี้ วอลล็อกร้ายคาถาบทหนึ่งออกมาโดยคู่ต่อสู้ไม่ทันสังเกต

คาถาสายฟ้าฟาดพุ่งไปตามพื้นห้อง อ้อมไปด้านหลัง และพอทาโก้หันกลับมาหวังจะรีบจัดการวอลล็อกและไปช่วยทาเบียส บางสิ่งก็เกิดขึ้น เขาล้มลงกระแทกพื้นอย่างแรงเหมือนร่างกายหมดแรงไปเฉยๆ

“เกิดอะไรขึ้น” ทาโก้กำลังจะลุกขึ้น แล้วเขาก็ได้รู้ว่าที่หน้าอกของเขาถูกบางอย่างพุ่งทะลุผ่านไปจนเป็นรูเลือดทะลักออกมา

“ฮ่าๆๆ เป็นไงบ้าง ทันเดอร์ฟรายของฉันແบ่ถึงทรวงดีไหม” วอลล็อกแบมือให้อีกฝ่ายเห็นจุดกระแสไฟเล็กๆ บนมือซึ่งกำลังจะสลายไป

“ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” ร็อบไม่ทันสังเกตว่าวอลล็อกใช้ออกมาตั้งแต่เมื่อไร

“ร็อบ ใช้เท่านั้น” ทาโก้เห็นว่าตัวเองยืนหยัดได้อีกไม่นาน จึงกะใช้ท่าไม้ตายเด็ดจี้ก

“เท่านั้น? หรือว่า!” วอลล็อกทำตาโตด้วยความตกใจก่อนจะรีบร้ายคาถาบทใหม่ขึ้นมา

“แกรนด์ครอส!” ทาโก้ตั้งดาบที่อัดพลังจิตทั้งหมดไว้ ส่วนร็อบก็กระโดดมาจากข้างหลังและฟันดาบของเขาลงมา มันเป็นการใช้ท่าไม้ตายแกรนด์ครอสแบบสองคนเพื่อให้ได้พลังทำลายที่มากถึงขีดสุด

แต่วอลล็อกมองจุดอ่อนของท่าไม้ตายนี้ออก มันรู้ว่าถ้าพลังถูกปล่อยออกมาจากตัวดาบแล้ว พลังทำลายจะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ แต่ก่อนที่จะปล่อยออกมามันอีกเรื่องหนึ่ง วอลล็อกรีบกระโดดเข้าหาทั้งสองคนและเหวี่ยงมือข้างที่มีแสงสีแดงส่องสว่างอยู่ใส่ดาบของทาโก้กับร็อบที่กำลังจะปะทะกัน

“เอกซ์เฟลม แฟรง!” วอลล็อกตะโกนออกมา

พลังของเขาปะทะกับทั้งคู่อย่างรุนแรงจนพื้นห้องพังทลายลง ทุกคนเลยตกลงมาอีกชั้นหนึ่ง

“พวกเรา จังหวะนี้ละ” แอนนาร้องบอกพวกการ์ดเดียน เมื่อพื้นห้องพังลงมา อำนาจสกดเงาของนาเบียสก็เกิดช่องโหว่

ทุกคนรุมเข้าไปต่อสู้อั๊กกับนาเบียสจนทะลุผนังห้องออกไปนอกตึก แต่นาเบียสคนเดียวกลับรับมือเหล่าการ์ดเดียนนับสิบได้อย่างลูลี้

“คุณทาโก้” แอนนาหันกลับมาสนใจพวกทาโก้ซึ่งอยู่ท่ามกลางฝุ่นที่ลอยคลุ้งขึ้นมา แต่เมื่อฝุ่นจางหายไป หญิงสาวก็ใจหายวูบเมื่อเห็นว่าทั้งคู่ถูกวอลล็อก

ใช้มือเสียบทะลุผ่านลำตัว

“ข้าเคยบอกแกไม่รู้กี่ครั้งแล้วทาโก้ นักดาบไม่มีวันเอาชนะจอมเวทได้”
วอลล็อกพูดเสียงเย็นเยียบก่อนจะดึงมือออกจากทั้งสองคน

“ก็ไม่ແ่หรอก ถึงตอนนั้ยังเอาชนะไม่ได้ แต่อีกไม่นานจะมีนักดาบ
ที่เหนือกว่าจอมเวทปรากฏตัวขึ้นมาอย่างแน่นอน” ทาโก้ทรุดลงกับพื้น

“ทาโก้ ข้าขอลาเจ้าหน้อยเถอะ ในบรรดาศิษย์ทั้งหมดของข้า มีเพียง
เจ้ากับพี่อกที่มีคุณสมบัติจะเป็นจอมเวทได้ แต่ทำไมเจ้าถึงเลือกวิถีแห่งดาบละ”
วอลล็อกถามด้วยน้ำเสียงอ่อนลงเหมือนในสมัยที่ยังเป็นอาจารย์

“นั่นสินะ ทำไมผมถึงเลือกเป็นนักดาบ...” ทาโก้ยกดาบในมือขึ้นแล้วจ้อง
มองตัวดาบที่ส่องประกายวิบวับ น่าแปลกที่มันไม่มีริ้วรอยแม้แต่น้อยหลังจาก
ใช้ท่าแกรนด์ครอส ซึ่งต่างจากดาบของรีอบที่แตกไม่เหลือชิ้นดี

“คำตอบมันง่ายนิดเดียวไม่ใช่หรอทาโก้” รีอบหัวเราะเบาๆ ก่อนจะ
กระอักเลือดออกมา

“ฮ่าๆๆ นั่นสินะ คำตอบเดียวของพวกเรา...มุ่งสู่สุดยอด”
ทั้งคู้หัวเราะประสานเสียงกัน จากนั้นทาโก้จึงยื่นดาบไปทางรีอบ

“รีอบ เรามาคอยดูผู้สืบความหวังของพวกเราด้วยกันใหม่”

“หึ ไม่น่าถาม มันแน่นอนอยู่แล้ว”

รีอบจับมือกับทาโก้แล้วทั้งคู่ก็กุมด้ามดาบเอาไว้

“หรือว่าพวกแก...” วอลล็อกมองทั้งคู่ด้วยสายตาทวาดทวนัน รู้แล้วว่าทาโก้
กับรีอบเตรียมใจตายไว้แล้ว และทั้งคู่จะไม่ยอมให้วิญญาณเป็นของเขอย่าง
แน่นอน

“ดาบรูนเบลเอ้ย จงหลอมรวมพวกข้าเป็นหนึ่งในเดียวกับเจ้าด้วยเถอะ”
ทาโก้ร้องบอกกับดาบซึ่งมันก็มีปฏิกิริยาทันที ด้ามดาบยื่นออกมาพร้อมกับท่อ
คล้ายหนามหนัร้อยเริ่มดูดวิญญาณของทาโก้และรีอบเข้าไปในดาบ บนตัวดาบ
เริ่มมีตัวหนังสือปรากฏขึ้นมาทีละตัว

“ข้าไม่ยอมหรอก โวคาโน!” วอลล็อกรีบใช้คาถาลาวาก่อนที่ทาโก้จะถูก
ดาบดูดวิญญาณไปจนหมด

ธารลาวาพุ่งขึ้นมาจากพื้นสูงจนทะลุเพดานตึก หลอมละลายทาโก้ รีอบ

และดาบรูนเบลไปในทันที พรืบทานั่นเอง ดวงวิญญาณสีขาวยของทาโก้และร็อบก็ลอยเข้ามาสู่ลูกแก้ววิญญาณ

“ฮ่าๆ สำเร็จแล้วนายท่าน อีกแค่คนเดียว” วอล็อกหันไปร้องบอกกับ ตาสวรรค์

“รออีกเดียว ข้ามีอีกเรื่องที่ต้องทำ” ตาสวรรค์เปลี่ยนท่าทีโดยสิ้นเชิง จากตั้งรับกลายเป็นรุกเข้าหาหมอกับแอนนาทันที “วันนี้เหล่าขุนพลสวรรค์ของข้าจะได้ก้าวขึ้นเทียบเคียงพระเจ้าแล้ว และเจ้าก็เป็นกุญแจอีกดอกที่ข้าต้องการองค์หญิงมีอา”

ตาสวรรค์หลบกระสุนจากคुरुมิและเข้ามาประชิดตัว เขาจ้องหน้ามีอาจนแทบจะหายใจรดหน้า

“มีอา ถอยออกมาเร็ว” แอนนาวิ่งเข้ามาช่วย ตาสวรรค์จึงหลบจากออกไปก่อน

“ฟ็อก”

“อะไร”

“ฆ่ามีอาซะ” ตาสวรรค์สั่ง

มีอาตกใจจนหัวใจหล่นวูบ เธอหันไปจ้องหน้าฟ็อก

“ทำไมฉันต้องทำด้วย” ฟ็อกถามกลับอีกครั้งด้วยท่าทางนิ่งเฉย

“ก็เพราะข้ามีวิธีแก้ผนึกปรลิตบนหัวของเจ้าไงล่ะ หรือว่าเจ้าไม่ยอมแก้ไขชีวิตที่ยืนยาวกับนาเดีย”

คำพูดนั้นได้ผล ฟ็อกชำเลื่องมองตาสวรรค์

“ข้าไม่ได้โกหก ข้าเป็นคนใช้ผนึกปรลิตกับเจ้า ข้าก็ต้องรู้วิธีแก้สิ” ตาสวรรค์ยื่นดาบเล่มหนึ่งให้ฟ็อก

“ฆ่ามีอาซะ แล้วเจ้าจะได้ชีวิตของเจ้าคืนไป” ตาสวรรค์พูดจบ ฟ็อกก็ดีดตัวลุกขึ้น

“หยุดนะ!” แอนนาจะเข้ามาห้ามไว้ แต่อีกก็ก็พุ่งทะลุกำแพงเข้ามาในขวาง ฟ็อกไม่พูดอะไร เขาเดินตรงไปหาตาสวรรค์และรับดาบมาถือไว้ จากนั้นเดินลากเท้าเข้าไปหาหมอกอย่างช้าๆ ซึ่งหญิงสาวก็ไม่มีท่าทีว่าจะหลบหนี

มีอาไม่ยอมเชื่อว่ามีอกจะทำร้ายเธอลง คนที่เป็นที่พึ่งของเธอมาตลอด

อย่างฟ็อก...ทำไม่วินาทีนี้กลับหันดาบมาทางเธอละ หญิงสาวคิดด้วยความสิ้นหวัง และเศร้าเสียใจ

หรือว่าเธอไม่มีความสำคัญสำหรับฟ็อก ทุกคนไม่มีค่าสำหรับเขา ผู้ชายคนนั้นเห็นแต่เรื่องของตัวเองสำคัญที่สุด ถ้าอย่างนั้นเขาก็ต้องเป็นคนที่เห็นแก่ตัวมากที่สุด

ยิ่งคิดยิ่งแค้นใจ...มีอาเหลือบมองฟ็อกด้วยแวตาดูถูกเหยียดหยาม ชิงชังและรังเกียจ

“แบบนี้ละมีอา มองฉันแบบนี้ละ” ฟ็อกพึมพำพลางสบตากับอีกฝ่าย ด้วยแวตาดูไร้ความรู้สึก

“ฉันหลังคิดว่าทุกอย่างที่คุณทำนั้นเพื่อพวกเรา ฉันไม่น่าคิดแบบนี้เลย” มีอากัดฟันพูด เธอเจ็บปวดใจอย่างที่สุด

“งั้นก็จงรับรู้ความจริงไว้เถอะ...ฉันทำเพื่อตัวเอง”

ฟ็อกฝืนยิ้มมุมปาก ขณะที่มีอาโกรธจนแทบคลั่ง เธอคิดหาคำต่อว่าฟ็อกต่างๆ นานา แต่มีเพียงคำเดียวที่เธอเอ่ยออกมาได้ทัน ก่อนที่ดาบในมือของฟ็อก จะเสียบทะลุหน้าอกเธอจนมิดด้าม

“คนทรยศ!”

“ซีลิน! เอมีรี!”

เซโรกับครูซร้องเรียกทั้งสองที่กำลังจะหนี แต่ทันใดนั้นก็แลงสีขา
พุ่งลงมาขวางเบื้องหน้าไว้

“กับดักเหรอ!”

เซโรยกแขนขึ้นบังแสง พลังมองลอดไปเพื่อดูว่าแสงนั้นเกิดจากอะไร
แต่สิ่งที่เห็นทำเอาทั้งสามยืนอ้าปากค้างจนลืมพวกซีลินไปทันที

แสงสีขาวย่อๆ จางลงจนเหมือนแสงจากโคมไฟเก่าๆ แต่ก็ทำให้มองเห็นรูปร่างของสิ่งที่อยู่ในแสงนั้นชัดเจนมากขึ้น ชายหนุ่มผู้หนึ่งที่พวกเขาคุ้นตา
และจำได้เป็นอย่างดี หนึ่งในบรรดาอาจารย์ที่พวกเขาชอบน้อยที่สุด... ศาสตราจารย์
ทาโก้

“อาจารย์!”

ร่างแสงนั้นไม่เอื่อยอะไร เพียงแต่จบบ้างมาที่ครูซพร้อมกับยื่นดาบที่อยู่ใ
มือออกมา ครูซยืนตะลึงงัน เขายื่นมือออกไปเหมือนไม่รู้สึกรู้สึกับดาบที่พุ่ง
กับทาโก้ราวกับถูกสะกด และเมื่อมือของครูซสัมผัสกับดาบแล้ว ใบหน้าที่บึ้งตึง
ของทาโก้ก็มีรอยยิ้มปรากฏขึ้น ก่อนจะสลายเป็นหมอกไป

ดาบที่ครูซรับมาสั่นแปลกๆ ทำให้เขาต้องรีบจับมันให้แน่นด้วยสองมือ
และเมื่อดาบหยุดสั่น เขาก็เห็นว่าที่ตัวดาบมีตัวหนังสือส่องแสงอยู่ ตัวหนังสือ

เขียนไว้ว่า 'วิถีแห่งดาบ'

“ครูซ” เซโรเรียกเบาๆ เพราะเห็นอีกฝ่ายจ้องดาบในมือตาไม่กะพริบ

“เซโร อาจารย์ทำไก่อตายแล้ว”

ครูซกำดาบไว้แน่นพร้อมกับหลังน้ำตาออกมา เซโรกับรานเนสพอจะเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนอยู่บ้าง ศาสตราจารย์ทำไก่อเป็นทั้งอาจารย์และคนผลัดดันครูซมาตลอด การจากไปกะทันหันแบบนี้มันยากจะทำได้ในเวลาอันสั้น

“ข้างบนต้องเกิดเรื่องอะไรขึ้นแน่ พวกเราขึ้นไปดูกันเถอะ” เซโรบีบไหล่ครูซ

“แล้วเจ้าพวกนั้นล่ะ” รานเนสหันไปมองซีลินกับเอมิรีที่ยืนอยู่ที่เดิม ไม่มีที่ท่าว่าจะหนี

“พวกเราต้องทำเรื่องสำคัญที่สุดก่อน ไปกันเถอะ” เซโรตอบ สีหน้าผิดหวังก่อนจะหันไปมองซีลินแล้วตัดใจหันกลับวิ่งไปยังบันไดชั้นชั้นบน

“เอาใจต่อดี ซีลิน” เอมิรีหันมาถาม

“แอบตามไปดูดีกว่า ท่าทางจะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น เพื่อพวกเราจะได้ข่าวอะไรกลับไปบอกท่านชินชะบ้าง บางทีโทษที่พวกเราทำงานพลาดอาจจะเบาลง” ซีลินบอก ซึ่งหญิงสาวก็คิดแบบเดียวกัน

“เยี่ยมมากพ็อก ฮ่าๆๆ”

ตาสวรรค์หัวเราะอย่างบ้าคลั่งเมื่อเห็นมีอาล้มลงหลังจากถูกพ็อกแห่งทะเลลูหน้าอก

“แก!” มาร์คัสที่กำลังต่อสู้กับนาเบียสอยู่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ทนไม่ไหว เขาผละออกมาและพุ่งเข้าหาพ็อกแทน

“อย่า!” แอนนากระโดดคว้าตัวมาร์คัสไว้กลางอากาศ จนถูกแรงกระแทกของมาร์คัสล้มกลิ้งไปกับพื้น

“นายหญิง!” มาร์คัสรีบหันกลับมาก้มขอขมาแอนนาทันที

“ใจเย็นๆ วั้มาร์คัส ใจเย็นๆ” แอนนารีบลุกขึ้นมาคว้าคอมาร์คัสไว้และกระซิบบ้างหู พลังจ้องมองมีอาที่ตอนนี้เลือดไหลออกมาจนนองพื้นไปหมด เลือดผ้าชุดสวยของเธอถูกเลือดย้อมจนเป็นสีแดงฉาน

พืกกยังคงยืนอยู่ใกล้มีอาพลางจับจ้องตาไม่กะพริบ แวตตาของเขาสงบ
อย่างน่าประหลาดทั้งๆ ที่เพิ่งลงมือฆ่าคนไป มีเพียงรอยยิ้มมุมปากที่ยากจะเดา
ได้ว่าชายผู้นี้กำลังคิดและรู้สึกอย่างไร

“อึกี้ ใช้นี้!” ตาสวรรค์ยืนมองพืกกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะโยนลูกแก้วสีชา
วชุนให้อึกี้

“แกจะทำอะไร” พืกกหันมาถามโดยยังไม่ยอมถอยห่างจากมีอา

“ครุมีเป็นอาวุธเทพที่มีอำนาจสูงมาก ทางที่ดีเอามาเป็นของพวกเรา
จะดีกว่า ที่อยู่กับอึกี้คืออาวุธเทพที่มีชื่อว่า อายพรีแคต มีความสามารถ
ควบคุมอาวุธเทพด้วยกันได้ แกถอยมาได้แล้วพืกก” ตาสวรรค์บอก แต่พืกก
ยังคงยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับ ทำให้อึกี้ลั้งเลไม่กล้าเข้าใกล้

“จะทำอะไรก็ทำ อย่าลืมน่าครุมีสามารถป้องกันตัวเองได้” พืกกเอ่ยขึ้น
ก่อนจะกระอักเลือดออกมา การที่เขาแทงดาบใส่มีอา ถึงหญิงสาวจะไม่มีควม
คิดป้องกันหรือตอบโต้ แต่ครุมีรู้สึกถึงอันตรายได้และโจมตีสวนกลับมา โชคดี
ที่พืกกไวกว่าเลยแทงมีอาได้สำเร็จ แต่เขาเองก็โดนครุมีโจมตีเข้าที่ท้องจนเป็น
แผลยาว เลือดไหลลงสู่ปลายเท้าเลยทำให้คนอื่นไม่ทันสังเกตเห็น

อึกี้หันมาสบตากับตาสวรรค์ซึ่งพยักหน้าให้จึงเริ่มลงมือใช้อายพรีแคต
ทันทีที่เขาเรียกมัน ลูกแก้วสีชาวชุนก็มีดวงตาปรากฏขึ้นพร้อมกับหนวดยึดยาว
ตรงไปหาครุมีที่มีมือของมีอา หนวดของอายพรีแคตแทรกเข้าไปในครุมีก่อนจะ
ลอกมันออกมาจากแขนของมีอาเหมือนกับลอกหนังงู ครุมีหลุดออกมาแล้ว
ค่อยๆ คืบคลานไปไ้รูปร่างอีกครั้ง เป็นเพียงรู้นสีขาวที่ขยับไปมา

อึกี้เดินเข้าไปใกล้ครุมีช้าๆ และยื่นมือที่ถืออายพรีแคตเข้าไปในครุมี
ทันทีนั่นเอง รู้นี้ไ้รูปร่างก็ไหลไปตามตัวของเขา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเกาะ
สีขาวและตรงหน้าอึกี้มีอายพรีแคตติดอยู่

“พลังจิตอันมหาศาลของเจ้า เมื่อผนวกเข้ากับครุมีแล้วก็จะมีพลังไม่ด้อย
ไปกว่าเทพปีศาจตนใดอีก ต่อไปนี่เจ้าคือมาสเตอร์เอสเปอร์แล้ว” ตาสวรรค์บอก
อึกี้ที่หันมาก็มลงคุกเข่าต่อหน้า

“ขอบคุณท่านตาสวรรค์” อึกี้ก้มหัวจนติดหัวเขาตัวเอง

“ฮ่าๆๆ ต่อไปก็ตาเจ้าแล้ว วอล็อก จงทำพิธีเรียกซาตานจำแลงเพื่อรับ

พลังสุดท้ายอดมนตรีดำมาซะ จงกลายเป็นจ้าวแห่งศาสตร์มืดผู้เปี่ยมไปด้วยอำนาจวิญญูณเดี่ยวนี!”

ไต่ย่นคำสั่งแล้ว วอลล็อกก็ฮึกเหิมขึ้นมาทันที เขาระจอนเข้าไปช่วยนาเบียสสู้กับการ์เดียนของแอนนาซึ่งกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด

“ส่งนังนั่นมาให้ข้า นาเบียส” วอลล็อกบอกก่อนจะฆ่าการ์เดียนที่เข้ามาขวางไว้สองคนตายด้วยคาถาบทเดียว

“อย่าให้มันได้เธอคนนั้นไปเด็ดขาด!” แอนนาครีตร้องเสียงดัง เธอกำลังตกที่นั่งลำบากเพราะโดนทั้งอ๊กก็และตาสวรรค์ล้อม

“คาริเซีย หยุดเจ้าคนใช้เวทไว้” มาร์คัลที่คอยปกป้องแอนนาร้องสั่งราวดวงตาดำคัลล่า ผมหยิกฟู

“ข้าไม่โง่จนพลาดซ้ำสองหรอก ฟิล แอนตี้เมจิก” วอลล็อกเคຍโดนคาถาสกตหนึ่งของคาริเซียมาแล้ว จึงรีบสร้างเขตแดนที่คาถาทุกอย่างไม่เกิดผลขึ้นมา

พวกการ์เดียนตกใจที่วอลล็อกใช้คาถานี้ เพราะนั่นหมายถึงตัวคนใช้เองก็ใช้เวทมนตร์ไม่ได้ด้วยเช่นกัน สำหรับผู้ใช้เวทมนตร์แล้วคาถาบทนี้เป็นสิ่งต้องห้ามเลยทีเดียว

ทว่ามีสิ่งหนึ่งที่ทุกคนมองข้ามไป วอลล็อกไม่เหมือนกับนักเวททั่วไป แต่เขาเป็นผู้ใช้เวทที่สามารถใช้พลังจิตได้ด้วย และแน่นอนที่ผู้ใช้พลังจิตสามารถเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่วรวดเร็ว และแข็งแรงกว่าคนปกติ ด้วยเหตุนี้เองทำให้วอลล็อกอยู่ในสภาพที่เหนือกว่า

ก่อนหน้านี้นาเบียสก็ทำอะไรได้ไม่มากนักเพราะถูกการ์เดียนกว่าครึ่งใช้คาถากักทำให้เคลื่อนไหวลำบาก แต่เพราะฟิล แอนตี้เมจิกของวอลล็อก ทำให้คาถาที่กักเขาไว้หายไปด้วย นาเบียสจึงได้โอกาสโยนนาเบียสไปทางวอลล็อก

“ฮ่าๆๆ จบสิ้นกันล่ะก็” วอลล็อกหัวเราะร่วนขณะซึกมีดสั้นออกมาเตรียมจะแทงนาเบียสที่ลอยอยู่กลางอากาศ

“แกลิจบแน่ ไ้ันรกก!”

ครุชตวาดลั่น ดาบสีเงินเคลือบออราสีม่วงพุ่งผ่านหัวของวอลล็อกไปนิดเดียว อีกฝ่ายรู้สึกตัวก่อนจึงม้วนตัวหลบได้ทันเวลา

“พวกแกอีกแล้ว!” วอลล็อกร้องอย่างอารมณ์เสียเมื่อเห็นเซโร่รับนาเบียส

เอาไว้ได้ ส่วนครูชกับรานีสก็ช่วยยื่นค้ำกันให้หน้าหลัง

‘ก่อนเวลาหรือนี้’ ตาสวรรค์กับแอนนาควักนาฬิกาห้อยคอออกมาดูพร้อมกันเมื่อเห็นเซโรปรากฏตัวขึ้น ทั้งคู่มีสีหน้าหวาดหวั่น

“คุณพ่อก...ได้โปรดอย่าให้เซโรเห็นมีอาในสภาพนี้เลย แต่นี่ก็มีคนตายเยอะพออยู่แล้ว” แอนนาขอร้องพ่อกเบาที่สุดจนแม้แต่มาร์คัสที่อยู่ใกล้เธอมากที่สุดยังไม่ได้ยิน เธอรู้ว่าพ่อกมีประสาทหูที่เหนือกว่าคนอื่น เขาย่อมได้ยินที่เธอพูดอย่างแน่นอน

พ่อกไม่ตอบ เขาขยับตัวมายืนบังมีอาไว้และหยิบการ์ดคิลาออกมาอีกใบหนึ่ง

“อย่ากลับมาอีกนะ” พ่อกหันไปบอกแอนนา ก่อนจะใช้การ์ดคิลาเวท “รูนออน โทลนีรัล (คาถาเคลื่อนย้าย)...มายา”

ทันใดนั้น มีอา แอนนา รวมทั้งบิลก็หายไปจากตรงนั้น มีเพียงมาร์คัสกับตาสวรรค์และอีกก็เท่านั้นที่เห็นตอนทั้งสามหายไป

“เจ้านี่” อึกก็ตั้งท่าจะเข้าไปทำร้ายพ่อก แต่ตาสวรรค์ยกมือห้ามไว้

“ช่างมัน ถึงยังไงมันก็ไม่มีที่ให้กลับไปอีกแล้ว”

การที่พ่อกลงมือกับมีอา เท่ากับประกาศตัวเองเป็นศัตรูกับทุกคนไปแล้ว ถึงแม้จะมีวิธีทำให้มีอาฟื้นขึ้นมาได้ แต่ก็ไม่สามารถลบความผิดของเขาไปได้เลย

หลังจาก ผอ. ดอนและ ผอ. จูเรียช่วยกันควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ด้วยการส่งนักเรียนทุกคนกลับไปยังหอพักแล้ว บริเวณงานในตอนนั้นก็เงียบงันอย่างน่าประหลาด ที่เหลืออยู่ก็มีเพียงพวกอาจารย์ไม่กี่คน

“นี่! เธอเลิกตามติดฉันได้แล้ว” อลิสหันมาตะคอกมายาที่เดินเป็นเงาตามตัว

“ไม่ได้หรอก จนกว่าเซโรจะกลับมา ฉันจะปล่อยให้เธอคลาดสายตาไม่ได้” มายาไม่สนใจ

แต่ก่อนที่อลิสจะแหวไล่อีกครั้ง ผีรับใช้ของมายาก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับเอาไม้เท้า ดาบ และเสื้อคลุมมาให้

“มาย ลูกไม่ต้องใช้ของพวกนี้หรอก ทางนี้ให้แม่เป็นคนจัดการเอง” จูเรีย

เห็นบุตรสาวเตรียมพร้อมเสียเต็มยศจึงรีบบอก มายาพยักหน้ารับก่อนจะเดินตามอลิสไป

ถึงอลิสจะไม่อยากเห็นหน้ามายาแต่ตอนนี้เธอก็ไม่อยากจะใส่ใจแล้วหญิงสาวรีบเดินไปรอบๆ ห้องพลางถามเพื่อนอาจารย์คนอื่นๆ ทีละคนว่าได้เรื่องอะไรบ้าง แต่ทุกคนก็ส่ายหน้าเหมือนกันหมด

“ที่เกรแฮมล่ะ มีใครไปดูที่นั่นหรือยัง” อลิสร้องถาม ทุกคนหันไปมองหน้ากัน พวกเขาเริ่มไปสนิทเพราะไม่คิดว่าคนร้ายจะหนีไปที่นั่น

“ฉันไปเอง” อลิสรีบเดินออกมาจากกลุ่มทันที แต่มายาวิ่งมาขวางหน้าประตูไว้

“ให้คนอื่นไปแทนก็ได้นี่ หากันไปหากันมาแบบนี้ ถ้าเกิดเซโรกลับมาแล้วไม่เจอล่ะ”

“เธอน่ะเสียไปแล้ว!” อลิสตะโกนเสียงดังจนทุกคนในห้องหันมามอง มายาไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี เธอแค่หวังดีกับอลิส ไม่ได้มีเจตนาจะทำให้อีกฝ่ายโมโห

ระหว่างที่มายากำลังคิดหาคำพูดที่จะทำให้อลิสใจเย็นลง ก็มีแสงพุ่งลงมาตรงกลางระหว่างเธอกับอีกฝ่ายพอดี เมื่อแสงจางลง เสียงจ๊อกแจ้กก็ดังขึ้นทันทีเมื่อทุกคนเห็นบิลดูกซังไว้ในฟลิกซ์กซ์ และมีอาถูกดาบเสียบคาอก

“มายา! รีบช่วยมีอาที!” แอนนากรีกร้อง พุ่งเข้าไปหามายาก่อนจะมีใครทันขยับตัว

“เกิดอะไรขึ้น” อลิสร้องถามพลางจับดาบที่ปักอกของมีอาเพื่อจะดึงออกก่อนลงมือรักษา

“อย่า!” มายาร้องห้ามพลางไข้ไม้เท้าปิดมือของอลิสออกไป

“คิดจะทำอะไร! คนจะตายอยู่แล้วทำไมไม่ให้ช่วยอีก” อลิสทวาด

แต่มายาไม่สนใจ เธอก็มองตรวจชีพจรและลมหายใจของมีอาจนแน่ใจว่าหญิงสาวยังมีชีวิตอยู่ โดยมีแอนนาเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟังอยู่ข้างหลัง

“ว่าไงนะ เจ้าพี่อกเป็นคนลงมือฉันทหรือ” มายาร้องขึ้นอย่างแปลกใจ

“ไม่จริง เธอใส่ร้ายพี่” อลิสชี้หน้าต่อว่าแอนนา

“ช่วยได้ไหมมาย” ผอ. จูเรียไม่สนใจว่าใครเป็นคนทำ เธอก็มองมาถาม

บุตรสาวที่กำลังจ้องดาบบนอกของมีอาด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“ได้ค่ะ แต่ต้องขอแรงเธอด้วยนะ อลิส”

“ฉันคนเดียวก็พอ...!”

ก่อนที่อลิสจะยกย่อน ผอ. ดอนก็เดินมาปิดปากและหันไปถามมายา

“มีอะไรผิดปกติเธอ”

“ผิดปกติมากเลยละค่ะ ดูนี่สิคะ” มายาค่อยๆ ฉีกเสื้อของมีอาออกให้เห็นจุดที่ดาบบักลงไป ซึ่งพอทุกคนเห็นก็ร้องอย่างตกใจ เพราะเลือดที่ไหลออกมาจากแผลน้อยมาก

“หรือว่า...” แอนนาเริ่มเข้าใจ เลือดที่ดูเหมือนว่าไหลออกมาเยอะนั้นเป็นเลือดของฟ็อก เขาจึงใจรักการโต้ตอบของคุรุมิเพื่อให้ตัวเองบาดเจ็บ

“แล้วจะให้อลิสช่วยอะไรเธอ” ผอ. ดอนถามอย่างใจเย็น

“ดาบนี้แทงลงตรงตำแหน่งที่ปลอดภัย ไม่ถูกอวัยวะภายในเลย แต่ถ้าตอนดึงออกมาเมื่อสิ้นจันดาบขยับจากจุดเดิมแม้แต่นิดเดียวก็อาจโดนหัวใจได้ อลิส เธอมั่นใจว่ามีอีนิงพอหรือเปล่า” มายาอธิบายก่อนจะถาม

“มันใกล้อวัยวะขนาดไหน” อลิสเริ่มใจเย็นลง

“มันติดกันเลยละ ไม่รู้ว่าทำได้ยังไง” มายาขมวดคิ้ว

“ตั้งใจหรือบังเอิญกันนะ” แอนนากระซิบถามด้วยความสงสัย

“ไม่รู้เหมือนกัน ของแบบนี้ทำให้ตั้งใจก็ไม่มีใครทำได้หรอก” มายาส่ายหน้า

“แค่ดึงดาบออกโดยไม่ให้ขยับจากจุดเดิมก็พอใช่ไหม” อลิสกุมด้ามดาบไว้ มายาพยักหน้าแล้ววางมือลงบนหน้าอกของมีอาเพื่อฟังเสียงหัวใจ เธอจับจังหวะตอนที่หัวใจของมีอาบีบตัวเพื่อสูบฉีดเลือดแล้วจึงบอกให้อลิสดึงดาบออก จากนั้นจึงลงมือใช้เวทมนตร์รักษา

“เป็นไงบ้าง” ทุกคนที่ยืนเฝ้าดูอย่างใจจดใจจ่อร้องถาม

“ปลอดภัยแล้ว” มายาถอนหายใจโล่งอกก่อนจะตอบ

“เอาละ...ทุกคน รีบมาเขียนช่วยอักขรเวทเร็วเข้า เราต้องแก้คาถาผลึกที่ขังเด็กคนนี้ไว้ด้วย” ผอ. จูเรียรีบบอกทุกคนให้ช่วยบิลต่อ โดยการเขียนอักขระที่พื้นรอบตัวบิลก่อนจะใช้เวทมนตร์แก้ผลึกออก

แอนนาไปพบ ผอ. ดอนกับ ศ. วินัส และรีบเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นอย่าง

เร่งด่วน ระหว่างนั้นเธอร้องไห้และพร่ำบอกแต่ว่าอนาคตมันเปลี่ยนไปจนเธอ
ไม่อาจควบคุมได้ ตั้งแต่ฟ็อกไปร่วมมือกับตาสวรรค์จนกระทั่งทำร้ายมีอา
ทุกอย่างมันไม่ควรจะเกิดขึ้น แต่ตอนเทโรก็ปลอบใจโดยบอกว่าการที่ผู้เห็น
อนาคต 2 คนมาเจอกันย่อมก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นผลให้อนาคต
เกิดทางแยกใหม่ขึ้นมา

“เอายังไงดีตอน” จูเรียถามหลังจากช่วยบิลเสร็จแล้ว

“อึกก็กับคุรุมิ่งนั่นแหละ” วินล์มีสีหน้าเคร่งเครียด

“ฟ็อกเป็นลูกน้องของตาสวรรค์” ดอนเอ่ยต่อ สีหน้าเคร่งเครียดไม่แพ้กัน
กองทัพของตาสวรรค์ถึงจะไม่ใช้กองทัพใหญ่โต แต่น่าสะพรึงกลัวไม่แพ้
กองทัพนับแสน ตอนกับวินล์รู้ว่าแค่ตาสวรรค์ก็ยากจะรับมืออยู่แล้ว ยิ่งฟ็อก
ไปเข้าพวกด้วยหนทางชนะก็แทบไม่เหลืออยู่เลย

กำลังที่สำคัญที่สุดของฝ่ายพวกเขาถูกแย่งไปแบบนี้ หรือว่าเกมกับ
ออสจะสิ้นสุดลง ณ วันนี้อย่างไร?

“เฮ้ย! ใครเป็นใครบ้างพะเนาะ”

ครุชมองไปรอบๆ เห็นแต่คนที่เขาไม่รู้จัก มีแต่ฟ็อกกับตาสวรรค์ที่พอ
คุ้นหน้าอยู่บ้าง

“พาผู้หญิงคนนั้นหนีไป!” มาร์คัสตะโกนบอกเซโรที่อุ้มทาเบียสอยู่

ถึงจะได้ยินที่มาร์คัสบอก แต่เซโรกลับละสายตาไปจากชายที่สวมผ้าคลุม
ซึ่งอยู่ตรงหน้าไม่ได้ มันเป็นความรู้สึกคล้ายกับที่เขาเคยสัมผัสมาแล้วครั้งหนึ่ง
เมื่อตอนเจอกับโซเลม

“ไทโร...”

“ข้าเห็นแล้ว” ไทโรตอบ สีหน้าหวั่นวิตก

“นายบอกฉันที่ลิวี่เจ้านี้คือไอ้เซโรที่อยู่มานานใช่ไหม?”

“ข้าไม่รู้ ถึงจะสัมผัสวิญญาณส่วนหนึ่งของข้าจากเจ้านี้ได้ แต่มันต่างออกไป...
นี่มันทำอะไรกับวิญญาณอีกส่วนของข้ากันแน่” ไทโรกัดฟันพูด

“ฮึ! ไม่ผิดหรอก นั่นก็คือจอกศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน” เสียงของตาสวรรค์
ดังขึ้นใกล้ๆ ตัวจนพวกเซโรสะดุ้งเฮือก เพราะไม่รู้ลึกลับเลยว่าอีกฝ่ายเข้ามา

ใกล้ขนาดนี้

“แต่เขาไม่ใช่ทั้งไทรหรืออาซาซิน ไม่ใช่แม้กระทั่งจิตวิญญาณของมนุษย์”
 ตาสวรรค์เดินไปกอดคอกนาเบียส

“ร่างนั้นเป็นของใครกัน” เซโรร้องถาม

“ร่างของวิญญาณบริสุทธิ์ที่จู่ดีขึ้นมาใหม่ นะสิ ดวงวิญญาณของทั้งสาม
 ที่หลอมรวมเข้าด้วยกันจนเป็นหนึ่งเดียว ฮึๆ” ตาสวรรค์หัวเราะเบาๆ

“ถึงว่า... ความรู้สึกต่างออกไป” ไทรโพนิมฟา

“ไหนๆ พี่น้องเจอกันทั้งนี้ งั้นก็เจอหน้ากันหน่อยเป็นไง” ตาสวรรค์
 กระซอกผ้าคลุมของนาเบียสออก

“ไม่จริง!” เซโรร้องออกมาอย่างตกใจ พวกเพื่อนๆ ที่ยืนดูอยู่ด้วยก็ร้อง
 ออกมาเหมือนกัน

ราวกับเป็นกระเจกเงาที่สะท้อนภาพเซโร ใบหน้าและรูปร่างของนาเบียส
 เหมือนกับเซโรทุกตารางนิ้ว ต่างจากไซเลมที่ถึงจะคล้ายกันมากแต่ก็มีบางอย่าง
 ที่ไม่เหมือนกัน

“เข้ามามันได้ไหม พ่อ” นาเบียสถามเสียงเย็นเยือกขณะยื่นจ้องเซโร
 อย่างไร้ความรู้สึก

“พ่อ!?”

เซโรหันขวับไปมองตาสวรรค์อย่างไม่อยากเชื่อ แต่เขาทุไม่ผาดแน่นอน
 เขาได้ยึมนาเบียสเรียกตาสวรรค์ว่าพ่อ งั้นก็หมายความว่า...

“ไว้ก่อนเถอะนาเบียส ไว้ให้ถึงเวลาซะก่อน”

ตาสวรรค์ดึงผ้าที่พันหน้าตัวเองออก เผยโฉมหน้าให้เห็นเป็นครั้งแรก
 ท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคน ไม่เว้นแม้แต่พี่อกที่ตกใจจนต้องวิ่งมายืน
 ดูอยู่ข้างๆ พวกเซโร ครุซถึงกับเข่าอ่อนเซไปพิงราเนส เซโรก็อ้าปากค้าง ไม่มี
 คำพูดอะไรหลุดออกมาจากปาก... ภาซายวัยกลางคนใบหน้าซูบผอม ผมด้าน
 หน้าเป็นสีขาวยิ้มลิ้มดำ ยืนยิ้มทั้งยังมีสายตาชั่วร้าย

“คุณเอ๊กโค!” ทุกคนร้องเสียงหลง

พ่อคำประจําเกอร์แฮมโจนกลายเป็นตาสวรรค์ไปได้!

“ในเมื่อแผนชั้นแรกของฉันสำเร็จแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นต้องปลอมตัว

อยู่ที่แกรแฮมอีกต่อไป” ตาสวรรค์เสยผมไปด้านหลัง

“เอ็โก โท่ทำไมแกถึงรอดจากการอ่านใจของอลิสได้” พ็อกถาม

“ฮึอ ปกติข้าจะใช้จัสบาล็อกเวลาไปไหนมาไหน เพื่อจะได้อ่านความคิด ส่วนเวลาเจอหน้ากันข้าจะถอดมันออกเพื่อไม่ให้นางสงสัย และใช้วิธีสะกดใจตัวเองให้ไร้ความคิด หรือไม่ง่ายกว่านั้นคือพยายามคิดเรื่องอื่นให้รบกวนการอ่านใจซะ” ตาสวรรค์พูดจบก็หยิบจัสบาล็อกซึ่งเป็นสร้อยคอมีหลอดแก้วเล็กๆ ห้อยอยู่ออกมา ก่อนจะบีบมันแตกคามือ “แต่ต่อไปนี่ข้าไม่ต้องใช้แล้ว”

“พ่อ...” เซโรเอ่ยคล้ายรำพึง ตลอดเวลาที่ผ่านไป ความรู้สึกก็ใกล้ชิดถูกชะตาเป็นเพราะสาเหตุนี้เอง แต่ทำไมอีกฝ่ายถึงไม่เปิดเผยตัวแต่แรก เขาต้องการอะไรกันแน่...เซโรนึกภาพในความทรงจำตอนเขายังเป็นทารก ความทรงจำนั้นย้ำเตือนว่าชายผู้นี้ไม่เคยเห็นเขาเป็นลูกตั้งแต่แรกแล้ว

“ตาสวรรค์...เอ็โก...ตกลงแกเป็นใครกันแน่”

คำถามของพ็อกทำให้เซโรหลุดจากภวังค์

“จริงๆ ข้าก็ชอบเป็นทั้งสองคนนั่นละ แต่ตอนนี้ข้าคือ ดร. บุนฮา เอ. กริส ผู้เป็นนายของแกใจสะพ็อก”

เซโรกับเพื่อนๆ หันไปมองพ็อกด้วยความมึนงง...นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เซโรสับสนจนไม่รับรู้อะไรอีกแล้ว

“คุณพ็อก...” ครูซเรียกเบาๆ แวดตาตื่นตระหนก

พ็อกไม่แม้แต่จะหันไปสบตา เขาก็ม่น้ำลง...สีหน้านิ่งเฉย ก่อนจะเดินไปยืนอยู่ข้างบุนฮา

ท่ามกลางความสับสน ทุกคนเกิดความกลัวจับใจ บรรดาศัตรูที่อยู่ตรงหน้าถึงแม้แค่คนเดียวก็น่าจะล้มลงได้ ที่สำคัญเซโรยังล่งเลใจไม่กล้าลงมือกับพ่อและพี่น้องของตัวเองอีกด้วย

“ราเนส” ครูซหันหลังไปชนกับราเนสเพื่อขอความเห็น

“ฉันจะเปิดทางให้ พวกแกรีบหนีไป” ราเนสเอ่ยเบาๆ พลังดิ่งแขนเซโรให้มายืนใกล้ๆ กัน

“ไม่ ถ้าหนีต้องหนีไปด้วยกัน” ครูซเค้นเสียงหนักๆ

“เจ้าโง่! สภาพแบบนี้ขึ้นหนีไปพร้อมกันหมดมีหวังได้กอดคอกันลงนรก

แน่” ราเนสดูก่อนจะเร่งพลังจิตทั้งหมดออกมาจนมีแสงอร่าสีขาวหุ้มตัวเอาไว้

แต่ก่อนที่ครูซจะเอ่ยปากพูดออกมาอีก ราเนสก็ยกมือห้าม

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะหาทางหนีไปเองทีหลัง”

ราเนสคลี่ยิ้มอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เขาลงมือก่อนด้วยการเหวี่ยงแขนไปรอบตัวพร้อมกับย่อเข่าลง ทันใดนั้นที่พื้นก็มีเสาน้ำแข็งพุ่งขึ้นมาเฉียดๆ ต่อเนื่องกันเป็นรูปเกลียวหมุนออกไปรอบตัว ไม่รู้ว่ามีใครเป็นศัตรูบ้าง แต่อยู่กลางวงล้อมแบบนี้อย่างไรเสียก็ต้องเปิดทางแหวกวงล้อมเสียก่อน แล้วยังได้ผล ทุกคนแตกฮือออกไปไม่เป็นท่า มีเพียงแค่อีกก็กับนาเบียสที่ยืนรับเสาน้ำแข็งที่พุ่งขึ้นมาเสียได้อย่างไม่สะดุ้งสะเทือน

“รีบไปซะ” ราเนสออกแรงผลักครูซขึ้นไปกลางอากาศ หวังจะให้พ้นกำแพงด้านใดด้านหนึ่งออกไป

ครูซกัดฟันรับความช่วยเหลือของอีกฝ่ายแล้วทิวปีกเซโรที่ขึ้นเหม่อลอยไปด้วยกัน แรงผลักของราเนสทำให้พวกเขาพุ่งเข้าหากำแพงอย่างรวดเร็ว ครูซยกขาขึ้นหมายถีบกำแพงพุ่งออกไป ทว่าวอล็อกพุ่งขึ้นมาขวางเอาไว้

“เอายันนั้นมาให้ข้า!” วอล็อกตะโกนลั่น สีหน้าบูดเบี้ยว ในมือมีเปลวไฟห่อหุ้มเป็นรูปทรงเล็บ

“เอานี้ไปก่อนเถอะ” ครูซเหวี่ยงเซโรให้พุ่งไปที่กำแพงก่อนจะม้วนตัวกลางอากาศแล้วดึงดาบเดมอนสเลเยอร์ที่สะพายอยู่ออกมาขว้างใส่วอล็อก

ดาบพุ่งแหวกอากาศเสียดังเพื่อตรงเข้ากลางหน้าของวอล็อกพอดี แต่วอล็อกใช้มือเพียงข้างเดียวกดตัวดาบลงพร้อมกับตีลังกาเหยียบดาบเพื่อเพิ่มแรงดีดตัว ทรงเล็บเพลิงของเขาพุ่งเข้าใส่ครูซอย่างรวดเร็ว

“ลืมไปแล้วหรือว่าผมเป็นคอนโทรลแมนเนอร์” ครูซยิ้มมุมปากก่อนจะทำให้เหรียญที่เขาแอบโยนออกมาตอนหมุนตัวเหวี่ยงดาบหยุดค้างอยู่กลางอากาศ และเหยียบมันเพื่อเปลี่ยนทิศทางขณะลอยตัวอยู่

วอล็อกตกใจกับเทคนิคการต่อสู้ของครูซที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน ถึงพลังฝีมือจะต่ำต้อยไม่อาจเทียบชั้นกันได้ แต่การตัดสินใจและไหวพริบทำให้ครูซดึงเอาความสามารถออกมาใช้ได้ถึงขีดสุด

“ไม่เบา แต่น่าเสียดาย” วอล็อกหายตัวไป เพียงเสี้ยววินาทีก็ปรากฏตัว

ตรงหน้าครุชด้วยคาถาเคลื่อนย้าย

“เป็นไปได้ไง...!”

ยังไม่ทันสิ้นเสียงของครุช กรงเล็บไฟของวอลล็อกก็ตะปบลงมาใส่หน้าจน
เขาต้องยกดาบอีกเล่มขึ้นมาทันได้

“ดาบรุ่นเบล...อ้อ! แกเองหรือ ผู้สืบทอดความหวังลมๆ แล้งๆ ของ
เจ้าทาเก้”

แต่ทันใดนั้นวอลล็อกก็กระอักเลือดออกมาเมื่อบางสิ่งพุ่งเสียบเข้าด้านหลัง
เขาก็้มลงมองตัวเองจึงเห็นปลายดาบเดมอนสเลเยอร์แทงทะลุท้อง

“นี่แกคำนวณไว้แต่แรกแล้วหรือ...” วอลล็อกมองครุชด้วยแววตาเจ็บ
แค้นก่อนจะหล่นลงมาระแทกพื้น

ครุชไม่รีรออยู่ดูชัยชนะของตัวเอง เขารีบพุ่งตัวไปหาเซโรต่อทันทีเมื่อเท้า
แตะพื้น ซึ่งเซโรกำลังถูกอ๊กก็ไล้ด้วยค้อนยักษ์ที่สร้างมาจากคุรุมิ ถึงจะมีพวก
การ์เดียนช่วยเหลือ แต่ก็ไมอาจขวางอ๊กก็ไล้ล้างแค้นเซโรได้

“เฮ้อ...ไม่ได้เรื่องเลย พ็อก ช่วยอีกทีสิ”

บุนฮาสายหน้าก่อนจะขึ้นไปทวอลล็อก พ็อกจำใจใช้คาถารักษาให้อีกครั้ง
เพราะเขาปล่อยให้อวอลล็อกตายไม่ได้

“ส่งมันมาให้ข้า”

นาเบียสก้าวมายืนอยู่ข้างหลังพ็อกโดยที่มือขวาบีบหัวที่ข่มไปด้วยเลือด
ของราเนสลากมากับพื้น

พ็อกยื่นดาบเดมอนสเลเยอร์ที่ดึงออกมาจากวอลล็อกส่งให้นาเบียส ดาบ
เล่มใหญ่โตและหนักมากเล่มนี้ นาเบียสกลับถือมันได้เหมือนกับถือท่อนไม้
เล็กๆ เขาก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่งก่อนจะเงื้องาจนสุด

“อย่าฆ่าร่างผู้หญิงนั้นนะ ข้าต้องเป็นคนฆ่าเอง” วอลล็อกร้องบอก

นาเบียสไม่ฟังเสียง เขาปาดดาบเข้าใส่เซโร

เซโรหลบการโจมตีของอ๊กก็ไล้กันอย่างที่คิดขึ้นคอ เพราะอ๊กก็มีความรวดเร็ว
คล่องตัวสูงอยู่แล้ว ยิ่งได้พลังโจมตีอันทรงอำนาจของคุรุมิเสริมก็ยิ่งทำ
ให้หนักล้นมากกว่าเดิมไม่รู้กี่เท่า ค้อนที่อ๊กฝายใช้เพียงฟาดลงพื้นก็เกิดระเบิดรุนแรง
ถึงจะหลบได้ แต่เศษไม้ที่พื้นก็กระเด็นเข้าใส่เขา แม้จะอยู่ใกล้กำแพงนิดเดียว

แต่ก็ไม่มีโอกาสหลบหนี ตอนนั้นอีกก็เหมือนกับพายุหมุนที่พัดไปทางไหนก็วินาศ
สันตะโรไปหมด พวกการ์ดเดียนที่เข้ามาช่วยเซโรมีฝีมือซึ่งจัดว่าสูงพอตัว แต่เมื่อ
เผชิญหน้ากับผู้ใช้อาวุธเทพก็เหมือนเป็นเด็กทารก จนเซโรต้องเป็นฝ่ายช่วย
เหลือแทน เมื่อเห็นเป็นแบบนี้เขาจึงรีบถอยออกไปต่างๆ จากคนอื่น

ทันทีที่ตนเอง มีเสียงแหวกอากาศตรงมาทางเขา เซโรไม่มีแม้เวลาจะหัน
ไปมอง ดาบเดมอนสเลเยอร์พุ่งมาเร็วเหมือนกระสุนปืนอยู่ข้างลำตัวเขา ชั่ววินาที
ความเป็นความตาย เขาตัดสินใจโยนทาเบียสให้ครูซที่กำลังวิ่งมาจากอีกทิศหนึ่ง
พลังจิตห้วงขวัญขึ้นสองถูกใช้ออกมาอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่าง
น้อยเขาก็คิดว่ามันน่าจะทำให้ดาบไม่ถึงกับเสียบร่างเขาจนแหลกละเอียด

เมื่อดาบเดมอนสเลเยอร์พุ่งมาถึงก็ปะทะกับมันพลังจิตของเซโรอย่าง
รุนแรงจนพื้นห้องพังลงไปอีก 2 ชั้น แต่ถึงกระนั้นดาบเดมอนสเลเยอร์ก็พุ่ง
เข้ามาจนเกือบจะเสียบเข้าหัวใจของเซโรอยู่แล้ว แต่มันก็ลุกไหม้เป็นเปลวไฟ
ไปเสียก่อน เพราะหัวใจของดาบก็คืออิมพริตซึ่งเป็นทาสรับใช้ของเขา และมัน
ก็ไม่อาจทำร้ายนายมันเองได้

“เกือบไป” เซโรถอนหายใจโล่งอก แต่พริบตาที่นั้นเขาก็ต้องทิ้งตัวลงคุกเข่า
เลือดไหลออกมาจากหู ตา และจมูก

“เซโร!” ครูซรับทาเบียสไว้ได้ทันเห็นพอดีจึงรีบเข้ามาพุงเพื่อนไว้

“เยี่ยมมากนาเบียส”

บุญฮายินตบมือให้นาเบียสอยู่ต่างๆ การโจมตีเมื่อก็แฝงพลังจิตเข้าไป
ด้วย ถึงตัวดาบจะสลายไป แต่แรงอัดของพลังจิตที่พุ่งไปยังคงอยู่และกระแทก
เข้ากลางอกแทน

“มาได้แค่นี้หรือ” พ็อกเก็ตหน้าลงอย่างหดหู่ เขารู้ว่าดวงไฟเล็กๆ ที่พยายาม
ลุกไหม้เป็นไฟกองใหญ่ตอนนี้กำลังจะมอดดับลงแล้ว

ครูซเขย่าเซโรไม่ให้หมดสติด้วยความเป็นห่วง ไม่ทันรู้ตัวเลยว่าวอลล็อก
ยืนอยู่ข้างหลังเขาแล้ว

“ชีวิตอมตะของข้ากำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว...ฮัมตี้ คัรม”

วอลล็อกร้ายเวทมนตร์เมื่อยืนอยู่ห่างจากเซโรกับครูซแค่ 2 ก้าว

“ปล่อยมือจากหล่อนเร็วเข้า!”

ไทโรปรากฏตัวบนไหล่เซโรแล้วตวาดลั่น แต่ครูซุไม่ยอมปล่อย เขารู้สึกว่าถ้าปล่อยมือออกไปทุกอย่างจะจบสิ้นลงทันที เซโรได้ยินเสียงของไทโรแว่วเข้าหู ถึงจะไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่เขาก็กระซามือครูซุออกจากทาเบียสพร้อมกับพุ่งตัวหมอบลงกับพื้น

ตอนนั้นเอง ร่างของทาเบียสเปลี่ยนเป็นสีแดงคล้ำก่อนจะระเบิดออกอย่างรุนแรง เวทมนตร์ที่ชั่วร้ายของวอล็อกเปลี่ยนให้หญิงสาวเป็นระเบิดหวังจะทำให้ตายกันทั้งหมด ถึงเซโรกับครูซุจะหมอบหลบได้ทันแต่ก็รู้สึกเหมือนกระดูกड़ाไปทั่วตัวจนไม่อาจกระดิกกระเดี้ยได้อีก

เมื่อควันจางลง ตรงที่เคยเป็นร่างของทาเบียสก็เหลือเพียงดวงวิญญาณดวงหนึ่งลอยอยู่ ก่อนจะพุ่งเข้าไปในลูกแก้ววิญญาณในมือของวอล็อก

“แยมแล้วสิ” มาร์คัสเจ็บใจที่ไม่อาจหยุดวอล็อกไว้ได้ พวกการ์ดเดียนบางคนถึงกับทิ้งตัวนั่งลงอย่างหมดแรง

“เอาละ ได้เวลาเปิดฉากกันสักที” บูนฮยาปล่อยมือจากดวงดาสิทองส่องอนาคตที่ห้อยคออยู่

“วิญญาณห้าร้อยดวงนี้ ข้าขอสังเวญแด่ท่าน...ซาตานจำแลง!”

วอล็อกชูลูกแก้ววิญญาณขึ้นเหนือหัว แสงที่พุ่งออกมาจากลูกแก้วทำลายเพดานทะเลให้เห็นห้องฟ้ายามค่ำคืน

ท่ามกลางแสงดาวบนท้องฟ้าเกิดวงแหวนเวทมนตร์ขนาดใหญ่ขึ้น บรรดาดวงวิญญาณที่อยู่ในลูกแก้วในมือวอล็อกต่างพุ่งขึ้นไปสู่ใจกลางวงแหวนเวทมนตร์นั้น เหมือนกับว่าดวงวิญญาณเหล่านั้นเป็นไฟส่องทาง พอมันผ่านวงแหวนเวทเข้าไปก็ทำให้ทุกคนเห็นแผ่นดินอีกแห่งหนึ่ง แผ่นดินที่กลับหัวอยู่เหมือนมองพื้นโลกบนกระจกเงา บนพื้นดินที่รกร้างนั้นมีหอคอยสี่ด้ามันยาวตั้งอยู่อย่างน่าเกรงขาม

ประตูสู่ดินแดนที่กักขังจ้าวแห่งปีศาจร้ายไว้ถูกเปิดออกแล้ว กลิ่นอายแห่งความตายคลอเคลุ้งไปทั่ว ปรากฏการณ์ที่ลึกลับเหนือทั้งสามภพอุบัติขึ้นอีกครั้งแล้วมนุษย์จะยังเหลือความหวังอีกหรือไม่?

ณ ดินแดนที่มีแต่พื้นน้ำสีครามจนสุดฟ้า โต๊ะไม้ตัวหนึ่งตั้งอยู่บนพื้นน้ำ
ขณะที่หญิงสาวในอาภรณ์ผ้าไหมสีเดียวกับน้ำนั้นอยู่บนเก้าอี้ กำลังจ้องมอง

ครอบแก้วใสที่อยู่กลางโต๊ะ

“ท่านดูไม่ทุกซักร้อนเลยนะ ท่านเทพศิวนาน่า” ชายชราเสียงนุ่มนวลถาม ขณะเดินบนผิวน้ำตรงมหาเธอ

“ความทุกข์ย่อมไม่ใช่สำหรับเทพเช่นพวกเรา จริงไหมท่านมหาเทพ” เทพศิวนาน่ายิ้มแยม ไบหน้าอ่อนหวาน พลังชี้ไปที่พื้นน้ำอีกด้านของโต๊ะเพื่อสร้างเก้าอี้ขึ้นมาตัวหนึ่ง

“ที่ข้าแปลกใจคือ ทำไมเทพเพียงหนึ่งเดียวที่มีความรักให้แก่มนุษย์ถึงยังยิ้มออกได้ในสถานการณ์แบบนี้ต่างหาก” มหาเทพนั่งลง เขามีไบหน้าที่ชราภาพ หนวดเคราสีขาวยาวถึงท้อง ขนคิ้วดกหนาสีขาวและมีดวงตาที่อ่อนโยน

“สถานการณ์สร้างวีรบุรุษ และวีรบุรุษสร้างประวัติศาสตร์ ข้าเพียงเฝ้ามองประวัติศาสตร์อีกหน้าหนึ่งของมนุษยชาติด้วยความตื่นเต้นดีใจเท่านั้น”

“และมันอาจเป็นหน้าสุดท้าย” มหาเทพเอ่ยสวนขึ้น

“หรือเป็นหน้าสุดท้ายเพื่อเริ่มต้นบทใหม่” เทพศิวนาน่าก็สวนกลับมามันค้วน

“ท่านสร้างไทรขึ้นมาคนหนึ่งแล้วยังไม่พออีกหรือ ท่านเทพศิวนาน่า บทละครที่ท่านสร้างขึ้นมานี้มันชักจะเกินเลยไปแล้วนะ” มหาเทพมีสีหน้าเศร้าหมอง

“ข้าไม่ได้สร้างไทรหรือมนุษย์คนใด ท่านก็ด้วยมหาเทพ พวกเราไม่ได้สร้างสิ่งใดเลย ทุกสิ่งเกิดขึ้นมาจากโลกใบนี้ สิ่งเดียวที่พวกเราสร้างได้ก็คือความกลัว...ความกลัวเกรงที่สร้างให้มนุษย์ต้องกลัวพลังอำนาจของพวกเรา ให้กลัวบทลงโทษเมื่อขัดใจพวกเรา ให้กลัวต่อความตายเมื่อลบลูกพวกเรา แค่นี้ก็เพียงพอเพราะเราเป็นในสิ่งที่มนุษย์เป็นไม่ได้หรือไร จึงมีสิทธิ์ตัดสินสิ่งมีชีวิตอื่นที่โลกนี้สร้างขึ้นมา”

เทพศิวนาน่าพูดจบ มหาเทพก็ทุบโต๊ะดังปัง ดวงตาที่อ่อนโยนเปลี่ยนเป็นดุเดือดราวกับเป็นคนละคน พื้นน้ำไหวกระเพื่อมเป็นวงแผ่ออกไป

“โลกนี้เป็นของข้า ทุกอย่างบนโลกนี้ก็ต้องเป็นของข้าด้วย ถ้าข้าอยากให้ทุกคนหันไปทางซ้าย พวกมันก็ต้องหันไปทางซ้าย ดำหรือขาว ถูกหรือผิด ข้าเป็นคนตัดสินแต่เพียงผู้เดียว” มหาเทพลั่นวาจาทรงอำนาจจนก้องกังวานไปทั่ว

“แบบที่โลกมนุษย์เรียกว่าเผด็จการใช่ไหม ท่านมหาเทพ” เทพศิวนาน่า

ต่อปากต่อคำด้วยสีหน้าระรื่นเช่นเดิม

“ฮ่าๆๆ ท่านเถียงสู้หางไม่ได้หรอก”

เสียงหัวเราะหนึ่งดังแทรกขึ้นก่อนที่มหาเทพจะระเบิดอารมณ์ออกมาอีกรอบ เสียงนั้นเป็นของชายฉกรรจ์ที่มีส่วนหัวเป็นมังกร สวมเกราะสีเงินทั้งตัว เขาเดินบนผิวน้ำตรงมาหา

“เทพไวเวิร์น เทพสงครามเช่นท่านมีเวลาว่างกับเขาด้วยหรือ ช่างน่าแปลกใจเสียจริง” เทพคิวนาน่าเสกเก้าอี้ขึ้นมาอีกตัว

“เชิญท่านแตกดันท่านมหาเทพคนเดียวก็พอ ถึงว่าจะชอบฟังพวกท่านทะเลาะกันแต่ข้าก็ไม่ขอเข้าร่วมวงจากระเบียบแบบนี้ด้วยหรอก” เทพไวเวิร์นนั่งลงทอดอก จับตามองทั้งสองอย่างสนุกสนาน

“เราอย่ามาถกเถียงเรื่องนี้กันเลย ข้ามีเรื่องหนึ่งที่ข้าไม่เข้าใจแม้จะใช้เวลาหลายพันปีคิดทบทวนหาคำตอบ หวังว่าท่านจะให้คำตอบแก่ข้าได้” มหาเทพรับความไม่ไหลจนกลายเป็นชายชราที่อ่อนโยนเหมือนเดิม

“เรื่องของไทโรลีนะ” เทพคิวนาน่ารู้ทัน

“เหตุใดท่านถึงไม่นำวิญญูณมันมาที่นี่ กลับให้ไปยังชุมนุมรอกอันมืดมิดจนมันกลับมาบนโลกได้อีกครั้ง” มหาเทพถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ว่าไงนะ เจ้าไทโรกลับมาจุติใหม่แล้วนั่นหรือ” ไวเวิร์นโพล่งออกมา

“ยังไม่ใช่ตอนนี้ ไวเวิร์น แต่ข้ากังวลใจเหลือเกินว่าเขาคนนั้นจะกลับมาอีกครั้ง” มหาเทพหันไปบอก

“ถ้ากลับมาก็ดีสิ ข้ากับมันมีเรื่องต้องสะสางกันอยู่ เจ้ามนุษย์คนแรกที่มาเหยียบประตูสวรรค์” ไวเวิร์นลูบรอยร้าวบนเกราะตรงหัวไหล่ที่ไทโรเป็นคนทำ

“คิกๆ ท่านก็ว่าดีไซ้ใหม่” เทพคิวนาน่าหัวเราะคิกคัก

“จริงจังหน้อยท่านเทพคิวนาน่า” มหาเทพกระแอมเตือน

“ข้าจริงจังเสมอ เพียงแต่คำตอบของข้าท่านก็ทราบที่อยู่แล้ว ไทโรปฏิเสธข้า ปฏิเสธท่าน และเดินไปบนทางอันแสนยาวไกลไม่มีที่สิ้นสุดในความมืดมิดเพื่อตามหาอะไรบางอย่าง” เทพคิวนาน่าตอบ สีหน้าของเธอไม่ว่าใครก็ดูไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่

“เขาตามหาอะไร” มหาเทพถาม

“ตามหาสิ่งเดียวกับที่ข้าความหาอย่างบ้าคลั่งมาตลอดในอดีตกาล...ตามหาหัวใจของโลกใบนี้” คิวซาน่าตอบ

ทุกคนเงยไปครู่หนึ่ง

“ในรักไม่มีหรือไง ถึงต้องกลับขึ้นมาหาบนโลกอีกครั้ง” มหาเทพถอนหายใจ

“คงจะเป็นอย่างนั้น” หญิงสาวหัวเราะคิกคักอีกครั้ง

“ชั้นข้าขอถามท่านบ้าง เทพคิวซาน่า ทำไมท่านถึงได้รักมนุษย์พวกนี้เสียเหลือเกิน” เทพไวเวรินถาม

“ก็เพราะข้าคือเทพแห่งความรักผู้ดงามและแสนอ่อนโยนนี่ล่ะ” เทพคิวซาน่ารีบหันมาตอบทันที มหาเทพจึงกระแอมอีกครั้ง

“ท่านก็รู้ข้อตกลงของแดนสวรรค์ดีนี่ พวกเราจะไม่กล่าววาจาเท็จกันหวังว่าท่านจะจำได้”

“ข้าไม่ได้โกหกนี่ แต่ถ้าขยายความอีกหน่อยก็คือ มนุษย์มีเสน่ห์อย่างหนึ่งที่นำหลงใหล พวกเขาสามารถสร้างสีสันและความงดงามให้โลกใบนี้ในแบบที่พวกเราทำไม่ได้ ถึงแม้มันจะน้อยจนหาได้ยากก็ตามที แต่ข้าก็ได้เห็นมากับตา” เทพคิวซาน่าเอ่ยจบ มหาเทพกับไวเวรินก็มองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจ

“เอาเถอะ แต่ข้าขอตัดสินว่าทั้งเจ้าไทโรและร่างใหม่ของมันจะต้องหายไปจากโลกใบนี้” มหาเทพเอ่ยจริงจัง

“ใจท่านยังงักถือหางข้างมนุษย์อยู่ใช่ไหม ท่านเทพคิวซาน่า” ไวเวรินเห็นคิวซาน่าไม่เถียงจึงถาม

“ถึงข้าจะเข้าข้างพวกมนุษย์ แต่คนที่จะตัดสินการคงอยู่ของพวกเขาไม่ใช่ข้า อนาคตของมนุษย์มีแต่พวกเขาเท่านั้นที่จะตัดสินได้” เทพคิวซาน่าชำเลืองมองมหาเทพที่นั่งลู่แครา

“นั่นเรามาจับตาดูพวกมันกันดีกว่าว่าจะสิ้นสูญตามความต้องการของข้า หรือจะอยู่รอดตามทฤษฎีของท่านกันแน่” มหาเทพเอ่ยชวนอย่างอารมณ์ดี

“ก็เพราะแบบนี้ท่านถึงมาที่นี่ไม่ใช่หรือ อ๊ะ! เมื่อกี้ข้าดูถึงไหนนะ” คิวซาน่าละลายตาจากมหาเทพแล้วจับจ้องครอบครัวบนโต๊ะกลางเอานิ้วชี้

“จริงสิ ถึงตอนที่มิติโลกมนุษย์ถูกเชื่อมต่อกับหอคอยทมิฬแล้วสินะ”

เรามาดูกันดีกว่าว่าโลกปีศาจจะเคลื่อนไหวยังไง เดเมียนที่พวกเขาสะกดไว้กำลังจะกลับมาแล้ว แถมยังก่อนที่เอริสกับลูซิเฟอร์จะคืนชีพซะด้วย น่าตื่นเต้นจริงๆ”

เทพคิวนาน่าหยุดปลายนิ้ว และเทพทั้งสามก็ก้มลงมองครอบครัวที่ตอนนี้นายภาพของโลกปีศาจ

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นอีกแล้ว!”

เมซิส ปีศาจผู้อาวุโสร้องถามเสียงดังขณะเกิดแผ่นดินไหวไปทั่วทั้งแผ่นดินโลกปีศาจ

“ไม่ใช่ฝีมือข้าแน่นอน” ราตรีโบกมือปฏิเสธ

“รีบไปเรียกธิดาตามารมาเร็วเข้า ทั้งที่เกิดเหตุประหลาดนี้ขึ้น ทำไม่ถึงไม่มีการเตือนล่วงหน้าเลย” เมซิสสั่งปีศาจยามที่ยืนอยู่หน้าห้อง

“ไม่ต้องห่วง ข้าอยู่นี่แล้ว” เพรินก้าวเข้ามาในห้องพร้อมกับถือลูกแก้วไว้ในมือ

“ท่านเพริน ทำไมเข้าถึงไม่ได้ยื่นการเตือนล่วงหน้าจากท่านเลย” เมซิสหรีตถามอย่างสงสัย

“ท่านดูเอาเองเถอะ”

เพรินทิ้งลูกแก้วในมือให้กลิ้งไปกับพื้นจนไปอยู่ตรงเท้าของเมซิส ภายในลูกแก้วไม่มีภาพใดนอกจากหมอกควันสีดำ

“มันหมายความว่ายังไง” เมซิสเงยหน้าขึ้นถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

“นี่อาจเป็นครั้งแรกก็ได้ที่ข้าต้องบอกกับท่านว่า... ข้าไม่รู้”

หญิงสาวก็อยากรู้เหมือนกันว่ามันเกิดอะไรขึ้น อยู่ๆ พลังมองเห็นอนาคตได้ก็อ่อนลงจนไม่อาจเห็นสิ่งใดอีก

ทันใดนั้นเอง เพรินก็สัมผัสพลังบางอย่างที่แผ่พุ่งมาจากนอกปราสาท เมซิสเองก็รู้สึกได้ ทั้งคู่ต่างรีบก้าวไปที่หน้าต่างอย่างร้อนรน พลังจับจ้องไปยังสุดปลายดินแดนแห่งความมืดซึ่งมีหอคอยตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว

“หอคอยทมิฬเริ่มทำงาน! เป็นไปได้ยังไงกัน...” เมซิสครางด้วยเสียงแหบแห้งเหมือนมือระงูๆอยู่ในคอ หอคอยยักษ์ที่แต่ละชั้นมีสภาพเหมือนฟันเฟือง

เริ่มขยับอีกครั้ง เสียงครืนๆ และเสียงเอี้ยดอัดดังไปทั่วทุกทิศทาง

“มีคนเปิดมิติเพื่อเรียกเดเมียน” เพรินชี้ให้เมซิสดูวงแหวนเวทบนท้องฟ้าที่อยู่เหนือหอคอยทมิฬ

“ใครคือเดเมียนนั่นหรือ” ราตรีย่องมายืนอยู่ข้างหลังเงียบๆ ก่อนจะถาม

“ไม่แปลกหรอกที่เจ้าไม่รู้จักมัน ราตรี เพราะมันอาศัยอยู่ในยุคที่เจ้ายังไม่จุติ เดเมียนเป็นปีศาจไร้เขาที่อยู่มาตั้งแต่สมัยยุครุ่งโรจน์ของเผ่าปีศาจจนถึงยุคที่เกิดสงครามแยกเผ่าพันธุ์ เป็นปีศาจที่มีอำนาจไม่ด้อยไปกว่าท่านลูซิเฟอร์ และเป็นผู้นำของกองทัพอสูรกรและปีศาจเผ่าลาฮอลล์ มันเคยใช้กองทัพที่เกิดมาจากเศษซากแห่งความตายแย่งชิงดินแดนแห่งนี้จนเกิดเป็นมหาสงครามครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแดนปีศาจ ก่อนที่มันจะถูกท่านเพรินยิงด้วยสการ่า เพีย จนร่างเนื้อแตกสลาย ส่วนดวงวิญญาณของมัน...พวกเราก็กักขังไว้ในหอคอยทมิฬกับเหล่าเวตาลนรกที่เป็นทาสรับใช้ของมัน” เมซิสเล่าพลางรำลึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้นด้วยสีหน้าหวาดหวั่นพรึ่บพรึงอย่างที่ว่าราตรีไม่เคยเห็นมาก่อน

“ปิดมิตินั้นซะ ท่านเพริน เราจะให้เดเมียนคืนชีพไม่ได้” เมซิสสั่งก่อนจะกลับไปนั่งที่เก้าอี้

“ข้าทำไม่ได้ มิติถูกเชื่อมต่อกันตามข้อตกลงทุกประการ ถ้ามีใครพยายามปิดช่องมิติ มิติระหว่างโลกมนุษย์กับโลกปีศาจจะถูกปิดตายไปตลอดกาล” เพรินส่ายหน้า

“นี่ยาบอกนะว่ามันวางแผนไว้แล้ว” เมซิสมีสีหน้าอ่อนล้าอย่างเห็นได้ชัด

“คงจะเป็นแบบนั้น ความโลภของมนุษย์เอามาใช้ประโยชน์ได้ง่ายอยู่แล้วมิใช่หรือ” เพรินตอบ

“เดี๋ยวก่อนสิ เราก็ปล่อยให้มันอาละวาดจัดการพวกมนุษย์ไปสิ ไม่เห็นต้องไปยุ่งเกี่ยวอะไรด้วยเลย” ราตรีเสนอ

“เจ้ายังไม่รู้จักมันดี เดเมียนมีความคิดที่ผิดแปลกไปกว่าปีศาจอย่างพวกเรา มันมีความทะเยอทะยานและบ้าคลั่งอย่างที่ไม่มีวันนึกภาพออก ไม่เพียงแค่ว่าที่ใดที่หนึ่ง แต่มันจะเอาทุกอย่างทั้งสามภพเป็นของมันแต่ผู้เดียว” เมซิสรีบบอกก่อนที่ความคิดบ้าๆ ของราตรีจะทำให้เตลิดไปไกล

“ข้าจะไปโลกมนุษย์อีกครั้ง ดินแดนพวกเราเสียหายมากพออยู่แล้ว หาก

ยิงสการ่า เพีย ลงมาที่นี่อีกครั้ง อาจทำให้มิติที่เปราะบางนี้แตกสลายไปเลยก็ได้” เพรินบอก ซึ่งเมซีสก็พยักหน้าเห็นด้วย

“ราตรี เจ้าไปกับท่านเพรินด้วย”

เมซีสพูดยังไม่ทันจบ ราตรีก็ร้องกรี๊ดออกมา

“ทำไมข้าต้องไปด้วย?!”

“การที่ข้าจะยิงสการ่า เพีย ในระดับ 100% จำเป็นต้องใช้เวลา ซึ่งช่วงนั้นข้าไม่สามารถป้องกันตัวได้เลย” เพรินตอบก่อนจะเดินผ่านหญิงสาวไป

“เจ้าต้องเข้าใจนะ ในบรรดาพวกเรามีคนที่เคยเป็นลูกน้องของเดเมียนอยู่ด้วย เคลื่อนไหวให้หน่อยแต่ให้รวดเร็ว ผ่าด้วยนะราตรี”

เมซีสพูดจบเพรินก็เปิดมิติ แล้วดึงแขนของราตรีเข้าไปด้วยโดยหญิงสาวยังโวยวายไม่เลิก

“ไม่ทันแล้ว!”

แอนนากร้องออกมาพลางจ้องมองท้องฟ้าที่ถูกเชื่อมกับโลกปีศาจ

“มิติโลกปีศาจ” ดอนรูจักดี

“เราใช้กฎแฉโลกปีศาจปิดมันได้ไหมดอน” จูเรียรีบถาม

วินัสเอ่ยแทรก “ทำแบบนั้นไม่ได้หรอก การเปิดมิติเชื่อมต่อกันแบบนี้จะมีพลังผูกพันระหว่างสองภพ มีแต่คนที่เปิดมันเท่านั้นถึงจะปิดลงได้”

“มายา เธอใช้คาถาเคลื่อนย้ายพาฉันไปที่นั่นทีสิ เซีโรยงติดอยู่ที่นั่นด้วย”

แอนนาหันมาขอร้องมายาอย่างร้อนรน

“การเชื่อมต่อง่ายต้องใช้เวลามากครั้งหนึ่ง พวกเราเตรียมตัวให้พร้อมกันก่อนดีกว่า บุ่มบ่ามเข้าไปที่ละคนมีแต่จะเสียชีวิตไปโดยเปล่าประโยชน์” วินัสท้วง

“แต่ฉันต้องรีบไปห้ามพวกการ์ดเดี๋ยวนี้”

“การ์ดเดี่ยวน? ห้ามเรื่องอะไร” มายาถาม

“ห้ามไม่ให้พวกเขาเปิดมิติอันติกา” แอนนาตอบ ทุกคนมีสีหน้าตกใจ

“มาร์คัส พวกเราวมกำลังกันจัดการวอลท์ล็อกดีกว่า”

พวกการ์ดเดี่ยวนที่ยังพอขยับตัวได้ต่างปรึกษากันโดยมีอีกส่วนหนึ่งออกไป

ยื่นคัมภีร์ให้

“ไม่ มันสายไปแล้ว ถึงมันตายไปมิติก็ไม่ปิดหรอก” มาร์คส์รีบห้ามไว้ก่อนจะเหลือบมองฟ็อก

“ต้องจัดการเจ้านั้น” มาร์คส์บอกเสียงหึ่งๆเกรี้ยว

“แต่เขาเป็นการ์เดียนแห่งแสงนะ ท่านแอนนาเป็นคนพูดเอง”

“ใช่...เขาเป็น แต่เขาไม่ใช่พวกเราแล้ว มิติอันตีก้าวจะไม่มีประโยชน์ ทราบใดที่ยังมีเขาอยู่” มาร์คส์เอ่ยขึ้น ทุกคนก็เงยเสียงขึ้น

“งั้นก็ตามนี้ ทันทีที่ซาตานจำแลงจูดี้ พวกนายก็เปิดมิติอันตีก้าวและกักมันไว้ในนั้นซะ” มาร์คส์สรุปเมื่อไม่เห็นมีใครค้าน

“แล้วเด็กพวกนั้นล่ะ” คาริเซียถามพลางมองพวกเซโรซึ่งหมดสติอยู่

“เพื่อกำจัดซาตานจำแลง พวกเราจำเป็นต้องเสียสละพวกเขาไป” มาร์คส์ตอบอย่างเลือดเย็น เขาไม่มีความรู้สึกใดๆ ให้พวกเซโรแต่แรกแล้ว ยิ่งแอนนาไม่อยู่แบบนี้ เขาก็อยากกำจัดพวกเซโรไปด้วยกันเลย

ทุกคนได้แต่สลดใจ แต่ก็รู้ว่าหน้าที่สำคัญที่สุดคือการหยุดซาตานจำแลงอย่างที่มาร์คส์บอก

“คาริเซีย มัลคูล พวกนายช่วยกันลูกน้องเจ้าตาสวรรค์ให้ทีนะ ตอนนี้เจ้าวล็อกมันทำพิธีอยู่คงไม่มีพิษสงอะไรแล้ว” มาร์คส์ร้ายคาถาบทหนึ่งขึ้นมา

“นี่นายคิดจะตายพร้อมกับการ์เดียนแสงเลยงั้นหรือ” มัลคูลถามเพราะมาร์คส์เตรียมใช้คาถาระเบิดตัวเอง

“ความจริงก็คือ...เจ้านั้นมันเก่งกว่าพวกเราทุกคนรวมกันซะอีก ถ้าไม่ใช่วิธีนี้ก็ฆ่าเขาไม่ได้” มาร์คส์ถอนหายใจอย่างปลงตก

“เริ่มเลย!” มาร์คส์สั่ง

การ์เดียนทุกคนหายตัวไปจนหมด เหลือแต่คาริเซียกับมัลคูลที่พุ่งเข้าไปหาตาสวรรค์เพื่อดึงความสนใจของนาเบียสและอ็อกก็ไว้ ส่วนมาร์คส์ก็ใช้คาถาเคลื่อนย้ายมาโผล่ข้างหลังฟ็อกเสียๆ มือทั้งสองข้างมีแสงออกมาเป็นวงแหวนเวทเล็กๆ เขาพุ่งเข้าไปกะลือกตัวฟ็อกไว้และประสานมือเข้าด้วยกันเพื่อให้คาถาทำงาน แต่ฟ็อกยกมือมาทางมาร์คส์ไว้อย่างรู้ล่วงหน้า

“ยังไม่ใช่ตอนนี้...เมจิกล็อกเกอร์”

แสงสีม่วงพุ่งออกจากมือของพ็อกก่อนจะเปลี่ยนรูปร่างเป็นวิญญานหวักระโหลก มันใช้นิ้วที่มีแต่กระดูกกรีดอักษรลงบนมือทั้งสองข้างของมาร์คัส

“ไม่ต้องห่วง แค่ทำให้หายใจใช้เวทมนตร์คาถาไม่ได้ชั่วคราว” พ็อกขยับตัวอย่างรวดเร็วจนมายืนอยู่ข้างตัวของมาร์คัสและกระซิบบอกที่ข้างหู

“หายใจซะ” แล้วพ็อกก็ฝืนเปิดมิติทำให้มาร์คัสหายใจไปที่

“ไม่!” คาริเชียวกับมัลคูลส์ร้องออกมาอย่างตกใจ

“คาริเชียวนี่” มัลคูลส์เห็นว่าแผนล้มเหลวแล้ว อีกอย่างพวกเขาไม่มีทางสู้นาเบียสกับอ็อกก็ได้เลย จึงตัดสินใจหนีทันที

“ฮึๆ พวกตัวเกะกะไปกันหมดแล้ว” บูนฮาหัวเราะเบาๆ พลังเดินเข้าไปหาพ็อกซึ่งคุกเข่าลงข้างหนึ่งเนื่องจากปวดหัวอย่างรุนแรงจากผนึกปรลิต

“ทำได้ดีมากพ็อก ตามสัญญา ข้าจะแก้ผนึกปรลิตให้ นาเบียสมานี่” บูนฮาร์ร้องเรียก

การแก้ผนึกปรลิตไม่ได้ยากเย็นสำหรับนาเบียสเลยแม้แต่น้อย เพียงแค่เขากดนิ้วลงกับหน้าผากของพ็อกตรงที่มีผนึกปรลิตอยู่ แล้วย้ายมันผ่านเข้ามาทางนิ้วของเขาราวกับเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย

“ส่วนสัญญาอีกข้อ...กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว”

บูนฮามองหอคอยทมิฬที่ตอนนี้หยุดเคลื่อนไหวแล้ว แต่บนยอดหอคอยมีแสงสว่างไปรวมกันอยู่ ดวงแสงถูกยิงออกมาจากยอดหอคอยพุ่งผ่านช่องมิติมายังโลกมนุษย์ เสียงร้องโหยหวนดังจนน่าขนหัวลุก ดวงวิญญานทั้ง 500 ดวงพุ่งตามลำแสงมาเป็นขบวน แล้วแสงนั้นก็ตกกระทบตรงหน้าของวอล็อดโพตี

“ท่านซาตานจำแลง...” วอล็อดเอ่ยเบาๆ พลังจับจ้องแสงสว่างนั้น รอมันจางลงเพื่อพบซาตานจำแลง

ทันใดนั้นทุกคนก็รู้สึกถึงไอเย็นยะเยือกจนแทบจะทำให้หายใจไม่ออกแผ่ปกคลุมไปทั่ว แแรงกดดันอันมหาศาลกดทับลงมาราวกับจะขยี้ร่างให้แหลก มโนภาพของจอมปีศาจร้ายที่น่าเกลียดน่ากลัวปรากฏขึ้นในหัวของทุกคน ทว่าสิ่งที่ก้าวออกมาจากลำแสงนั้นกลับเป็นเด็กน้อยหน้าใสอายุประมาณ 10 ขวบสวมแว่นหนาเตอะ สวมเสื้อสีขาวมีระบายตรงอกเหมือนชุดขุนนางในสมัยก่อน ในมือมีหนังสือสีดำเล่มหนา

“โลกมนุษย์...” เดเมียนงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่ยังคงมีช่องมิติเปิดอยู่ก่อนจะหันกลับมามองวอล็อกอย่างช้าๆ ด้วยดวงตาสีแดง “เจ้านั้นหรือที่เป็นคนเรียกข้ามา”

“ชะ...ข้าเอง” วอล็อกตอบแบบกล้าๆ กลั้วๆ ถึงรูปปลั๊กชันของเดเมียนจะไม่ได้หน้ากั๊วอย่างที่คิด แต่พลังอำนาจที่คุกคามพวกเขาอยู่เป็นเครื่องยืนยันความเป็นจ้าวปีศาจ

“วิญญาณของเจ้าถูกตีตราไว้ในร่างกายนั้นแล้วนี้ ั้งนพรที่ข้าจะมอบให้คงไม่มีประโยชน์แล้ว” เดเมียนกล่าวเอื่อยเฉื่อย

วอล็อกเหลือบมองพ็อกวบหนึ่งด้วยแวตอาฆาตมาดร้าย เพราะพ็อกใช้เคียวคาร์รันดุนตัดแขนของเขา และเคียวนั้นก็ตีตราวิญญาณให้ติดกับร่างนี้ไปตลอดกาล

“ข้าขอเศษเสี้ยวอำนาจมิดของท่านก็เพียงพอแล้ว ท่านซาตาน” วอล็อกกล่าวอย่างนอบน้อม

“เป็นคำขอที่เล็กน้อยเหลือเกิน” เดเมียนเดินผ่านวอล็อกไปอย่างเนิบนาบ แต่ทุกคนก็ต้องตกใจจนตาค้างเมื่อเห็นหัวใจของวอล็อกอยู่ในมือของเดเมียน โดยมีเส้นเลือดห้อยออกมา

“สิ้นสุดความเป็นคน จุดใหม่ในความมืด เวียนวนไม่รู้จบ อำนาจก่อกำเนิด”

เดเมียนร้ายกาจใส่หัวใจของวอล็อกที่อยู่ในมือจนมันเปลี่ยนเป็นสีดำเลือดที่ถูกสูบฉีดกลับเข้าไปในร่างกายก็เปลี่ยนเป็นสีดำ จากนั้นจึงยัดกลับเข้าไปดังเดิม ใบหน้าของวอล็อกซึ่งเป็นใบหน้าของรูเพียร์ก็ดูหนุ่มแน่นขึ้นมาทันตาเห็น

“แล้วข้าก็ได้ดาร์โกเวอร์ลอร์ดมาจนได้” บูนฮายัมอย่างพอใจ พ็อกซึ่งจับตาดูอยู่เริ่มรู้สึกวุ่นซังกาลังวางแผนทำอะไรบางอย่าง

“ขอบคุนท่านซาตาน” วอล็อกร้องอย่างดีใจเมื่อสัมผัสได้ถึงพลังอันมหาศาลที่พลุ่งพล่านอยู่ในตัว

“ถือว่าข้าตอบแทนสิ่งที่เจ้าทำให้ ข้าจะให้พวกเจ้าเป็นมนุษย์กลุ่มสุดท้ายที่อยู่บนโลกนี้”

เดเมียนอ้าปากกว้าง ดูดเอาวิญญาณทั้ง 500 ดวงเข้าไปในร่างกาย แรงแล่น

สะท้อนเกิดขึ้นเป็นระลอกคลื่นซัดกำแพงตึกพังเป็นแถบๆ

ตึกที่เป็นเหมือนความทรงจำอันเลวร้ายของฟ็อกบัตต์นี่พังลงมา รวากับประกาศว่าอดีตได้ถูกลบเลือนไปแล้ว และเขากำลังจะเริ่มต้นเวลาที่ถูกระงับไว้ ณ วันนั้นให้เริ่มเดินอีกครั้ง

“ซุบซิวิตเธอเดี๋ยวนี้”